

UN CURS IN MIRACOLE

“A COURSE IN MIRACLES”

de Kenneth Wapnick

CUM A APĂRUT - CE ESTE - CE SPUNE

I: CUM A APĂRUT

UN CURS ÎN MIRACOLE a început cu decizia spontană a doi oameni de a se uni pentru realizarea unui țel comun. Nu are importanță cine sunt ei, important este doar faptul că cele ce urmează demonstrează că toate lucrurile sunt posibile împreună cu Dumnezeu. Cei doi erau orice altceva, numai credincioși nu. Relațiile dintre ei erau dificile și de multe ori chiar încordate, fiind preocupați de acceptarea lor personală și profesională, precum și de statutul lor personal și profesional. În general, ei investiseră considerabil în valori lumești. Viețile lor erau departe de a fi în acord cu ceea ce susține CURSUL. Iată cum se descrie pe sine cea care a receptat materialul:

"Psiholog, pedagog, conservatoare în teorie și ateistă în problema credinței, aveam o poziție prestigioasă și înalt academică. Și atunci s-a întâmplat ceva ce a declanșat un lanț de evenimente la care nu m-aș fi așteptat niciodată... Conducătorul departamentului meu ... a anunțat pe neașteptate că s-a săturat de accesele de furie și agresivitate reflectate în atitudinile noastre și a concluzionat că "trebuie să existe o altă cale". Ca la un semn, am fost de acord să-l ajut să o găsească. Se pare că acest curs este cealaltă cale. "

Deși intenția lor era serioasă, au întâmpinat mari dificultăți în pornirea aventurii lor comune. Dar ei îi dăduseră Sfântului Spirit acel "pic de bunăvoință" care, așa cum va evidenția CURSUL însuși iar și iar, este suficient pentru a-l da Lui posibilitatea să

folosească orice situație pentru scopurile Sale și să-I confere puterea Sa.

Să continuăm relatarea la persoana întâi:

"Scrișul în sine a fost precedat de trei luni uimitoare, timp în care prietenul meu mi-a sugerat să-mi notez visele și descrierile, foarte simbolice, ale imaginilor ciudate care îmi apăreau. Deși de la o vreme devenisem mai obișnuită cu neprevăzutul, am fost totuși foarte surprinsă când am scris: "Acesta este un curs în miracole..."

Așa mi s-a prezentat Vocea. Ea nu scotea nici un sunet, dar părea să-mi dea un fel de dictare interioară rapidă, pe care am consemnat-o într-un carnet de stenografie. Scrișul nu a fost niciodată automat. Putea fi întrerupt oricând și reluat mai târziu. Mă făcea să mă simt foarte stânjenită, dar niciodată nu mi-a dat prin gând, în mod serios, să mă opresc. Părea să fie o funcție specială pe care am consimțit, cumva, undeva, să o îndeplinesc. Reprezenta o adevărată aventură de colaborare între prietenul meu și mine, și o bună parte din semnificația sa, sunt sigură, constă în acest lucru. Notam ceea ce "spunea" Vocea, îi citeam lui a doua zi, iar el scria la mașină după dictarea mea. Mă gândesc că avea și el sarcina lui specială. Fără încurajarea și sprijinul lui nu aș fi fost niciodată în stare să mi-o îndeplinesc pe a mea. Întregul proces a durat în jur de șase ani. Mai întâi a venit TEXTUL, apoi EXERCITIILE ZILNICE PENTRU STUDENȚI și, în final, MANUALUL PENTRU ÎNVĂȚĂTORI. Au fost făcute numai câteva modificări minore. Titlurile capitolelor și subtitlurile au fost inserate în TEXT, și au fost omise unele din referințele personale care au apărut la început. Altfel, materialul a rămas substanțial neschimbat".

Numele colaboratorilor la punerea pe hârtie a CURSULUI nu apar în carte, deoarece CURSUL nu poate fi și nu trebuie să fie revendicat de cineva. El nu este hărăzit să devină baza a încă unui cult. Singurul său scop este de a arăta o cale pe care unii oameni vor putea să-și găsească propriul lor Învățător Lăuntric.

II: CE ESTE

Așa cum implică titlul, CURSUL este alcătuit, de la început până la sfârșit, drept un mijloc didactic. El constă din trei cărți: un TEXT de 622 de pagini, EXERCITIILE ZILNICE PENTRU STUDENȚI de 478 pagini și un MANUAL PENTRU ÎNVĂȚĂTORI, de 88 de pagini.

Ordinea în care un student ar trebui să folosească aceste cărți și felul în care le studiază depind de nevoile și preferințele lui particulare.

Planul de învățare pe care îl propune CURSUL este conceput cu grijă și explicat, pas cu pas, atât la nivel teoretic cât și practic. El pune accentul mai mult pe aplicarea practică decât pe teorie, mai mult pe experiență decât pe teologie, afirmând anume că "o teologie universală este imposibilă, dar o experiență, o trăire universală este nu numai posibilă, ci și necesară" (Manual, pag. 73).

Deși creștinesc în formulare, CURSUL operează cu teme spirituale universale, subliniind faptul că nu este decât o versiune a planului didactic universal. Mai există multe altele, acesta fiind diferit de celelalte numai ca formă. Ele toate duc, în final, la Dumnezeu.

TEXTUL este în mare parte teoretic și dezvoltă conceptele pe care se bazează sistemul de gândire al CURSULUI. Ideile sale conțin fundamentul pentru lecțiile din setul de EXERCITII PENTRU STUDENȚI. Fără aplicarea practică pe care o asigură acestea, TEXTUL ar rămâne numai o înșiruire de abstracțiuni care cu greu ar putea fi de ajuns pentru a determina inversarea gândirii spre care țintește CURSUL.

Setul de exerciții include 365 de lecții, una pentru fiecare zi a anului. Totuși, nu este nevoie ca lecțiile să fie făcute în acest ritm, unii dorind să rămână mai mult de o zi la o lecție de interes particular. Instrucțiunile insistă doar să nu se încerce mai mult de o lecție pe zi. Natura practică a acestei cărți este subliniată în

introducerea la lecțiile sale, care recomandă mai degrabă experiența prin aplicare decât o prealabilă angajare într-un țel spiritual:

"Unele dintre ideile prezentate în acest volum ți se vor părea greu de crezut, iar altele îți vor părea de-a dreptul alarmante. Nu contează. Tot ce ți se cere este să aplici ideile după cum ești îndrumat. Nu ți se cere să le judeci într-un fel sau altul, ci numai să le folosești. Tocmai folosirea lor le va face să capete sens pentru tine și îți va arăta că sunt adevărate.

Reține doar atât: nu e nevoie să dai crezare ideilor, nu e nevoie să le accepți, nu e nevoie nici măcar să saluți apariția lor. Pe unele dintre ele s-ar putea să le respingi energic. Nimic din toate acestea nu va conta, nici nu le va diminua eficacitatea. Nu-ți îngădui însă să faci vreo excepție când aplici ideile din EXERCITIUL și, oricare ți-ar fi reacțiile față de acestea, folosește-le. Nu ți se cere nimic mai mult."

(EXERCITIUL, pag. 2)

În sfârșit, MANUALUL PENTRU ÎNVĂȚĂTORI, care este scris sub formă de întrebare - răspuns, asigură răspunsul la câteva din posibilele întrebări pe care le-ar putea pune un student. De asemenea, include o clarificare a unui număr de termeni folosiți în CURS, pe care le explică în cadrul teoretic al TEXTULUI.

CURSUL nu are pretenția finalizării, și nici EXERCITIILE nu sunt menite a aduce desăvârșirea procesului de învățare a studentului. În final, cititorul este lăsat în mâinile propriului Învățător Lăuntric, care va direcționa toată învățătura viitoare așa cum consideră El că este mai bine. Pe când CURSUL are un orizont cuprinzător, adevărul nu poate fi limitat la nici o formă finită, așa cum se recunoaște foarte clar în afirmația care încheie VOLUMUL CU EXERCITIUL:

"Acest CURS este un început, nu un sfârșit... Nu se mai adaugă nici o lecție specifică, deoarece nu mai este nevoie de ele. De aici înainte, ascultă numai de Vocea care vorbește pentru Dumnezeu..."

Ea îți va direcționa eforturile, spunându-ți exact ce ai de făcut, cum să-ți îndrepti mintea și când să vii la El în liniștea tăcerii, cerându-I îndrumarea sigură și Cuvântul Său cert". (EXERCITIUL, pag. 477)

III: CE SPUNE

"Nimic real nu poate fi amenințat.

Nimic ireal nu există.

Într-aceasta stă pacea lui Dumnezeu."

Așa începe un CURS ÎN MIRACOLE. El face o distincție fundamentală între real și ireal; între cunoaștere și percepție. Cunoașterea este adevăr, sub o singură lege, LEGEA IUBIRII, sau Dumnezeu. Adevărul este inalterabil, etern și neambiguu. Poate să nu fie recunoscut, dar nu poate fi schimbat. Se aplică la tot ce a creat Dumnezeu, și numai ceea ce El a creat este real. Este dincolo de învățare, pentru că e dincolo de timp și evoluție. Nu are opus; nici început și nici sfârșit. Pur și simplu, ESTE. Lumea percepției, pe de altă parte, este lumea timpului, a schimbărilor, a începuturilor și sfârșiturilor. Este bazată pe interpretare, nu pe fapte. Este lumea nașterii și a morții, fondată pe credința în penurie, pierdere, separare și moarte. Este mai degrabă învățată decât dată, selectivă în accentele sale perceptuale, instabilă în funcționare și inexactă în interpretările ei. Din cunoaștere și respectiv percepție apar două sisteme de gândire distincte care sunt opuse în toate privințele: în domeniul cunoașterii, nu există nici un gând separat de Dumnezeu, pentru că Dumnezeu și Creația Sa împărtășesc o singură Voie. Lumea percepției este făcută din credința în voințe opuse și separate, în conflict perpetuu între ele și cu Dumnezeu. Ceea ce percepția vede și aude pare să fie real, pentru că accesul în conștiință este permis numai celor ce se conformează dorințelor celui ce percepe. Aceasta conduce la o lume a iluziilor, o lume care are nevoie de continuă apărare tocmai pentru că ea nu este reală. Odată ce un individ este prins în lumea percepției, el este prins

Într-un vis. Nu poate scăpa din ea fără ajutor, pentru că tot ceea ce simțurile sale îi arată nu constituie decât mărturii ale realității visului. Dumnezeu a oferit Răspunsul, este singura Cale de ieșire, adevăratul Ajutor. Tocmai aceasta este funcția Vocii Sale, a Sfântului Său Spirit, aceea de a media între două lumi. El o poate face pentru că, pe de o parte, El cunoaște adevărul, iar, pe de alta, El ne recunoaște iluziile, fără a crede însă în ele. Tocmai aceasta este țelul Sfântul Spirit, de a ne ajuta să scăpăm de lumea viselor, învățându-ne cum să ne inversăm gândirea și cum să ne dezvățăm de greșelile noastre. Iertarea este marele ajutor de care se folosește Sfântul Spirit pentru a ne învăța cum să realizăm această inversare a gândurilor. Totuși, CURSUL are propria sa definiție despre ceea ce este într-adevăr iertarea, așa cum și lumea o definește în felul său.

Lumea pe care o vedem nu face decât să reflecte propriul nostru cadru de referință interior: ideile, dorințele și emoțiile dominante din mințile noastre. "Proiecția face percepția". Mai întâi privim în interior, hotărâm ce fel de lume vrem să vedem, iar apoi proiectăm acea lume în afară, făcând din ea adevărul așa cum noi îl vedem. Noi o facem adevărată prin interpretările noastre care stabilesc ceea ce vedem. Dacă folosim percepția pentru a ne justifica propriile greșeli - mânia, impulsurile de a ataca, lipsa de iubire, sub orice formă ar apare - vom vedea o lume a răului, a distrugerii, a maliției, invidiei și disperării. Toate acestea trebuie să învățăm a le ierta; nu fiindcă noi suntem "buni" și "caritabili", ci pentru că ceea ce vedem nu este adevărat. Noi am distorsionat lumea prin propriile noastre apărări contorsionate și de aceea vedem ce nu există de fapt. Pe măsură ce învățăm să ne recunoaștem erorile perceptuale, învățăm, de asemenea, să le trecem cu vederea sau să le "iertăm". În același timp, ne iertăm pe noi înșine, privind dincolo de conceptele noastre distorsionate despre sine, către Sinele pe care l-a creat Dumnezeu în noi, ca fiind noi înșine.

Păcatul este definit ca "lipsă de iubire". De vreme ce iubirea este

tot ce există, păcatul, așa cum este văzut de Sfântul Spirit, este mai degrabă o greșeală care trebuie corectată, decât un rău care trebuie pedepsit. Sentimentul nostru de nepotrivire, slăbiciune și neîmplinire provine din puternica investiție în "principiul penuriei" care guvernează întreaga lume a iluziilor. Din aceste punct de vedere, fiecare individ caută în alții ceea ce simte că lipsește în el însuși. El "iubește" pe altul pentru a căpăta ceva de la el. Aceasta este de fapt ceea ce trece iubire în lumea viselor. Nu poate exista o greșeală mai mare decât aceasta, pentru că iubirea este incapabilă să ceară ceva.

Numai mințile se pot împreuna realmente, iar "ce a împreunat Dumnezeu, omul nu poate despărți". Oricum, adevărata unire este posibilă numai la nivelul Minții Christice și nu a fost, de fapt, pierdută niciodată. "Micul eu" caută să se mărească prin confirmare externă, posesii externe, cât și prin "iubire" externă. Sinele creat de Dumnezeu nu are nevoie de nimic. Este de-a pururea împlinit, ocrotit, iubit și iubitor, căutând mai degrabă să împărtășească decât să dobândească; mai degrabă să extindă decât să proiecteze. Nu are nevoi și dorește să se împreuneze cu ceilalți, îndemnat de mutuala lor conștiință a abundenței. Relațiile speciale ale lumii sunt distructive, egoiste și copilăresc de egocentrice. Cu toate acestea, dacă sunt predate Sfântului Spirit, aceste relații pot deveni cele mai sfinte lucruri de pe pământ, miracolele care arată calea întoarcerii în Cer. Lumea își folosește relațiile speciale ca pe o armă finală în sprijinul excluderii și ca o demonstrație a separării. Sfântul Spirit le transformă în lecții perfecte de iertare și de trezire din vis. Fiecare relație specială este o ocazie de a lăsa percepțiile să fie vindecate și erorile corectate. Fiecare constituie o nouă șansă de a se ierta pe sine însuși, iertându-i pe ceilalți. Și fiecare devine o nouă invitație adresată Sfântului Spirit și aducerii aminte de Dumnezeu. Percepția este o funcție a corpului și, de aceea, reprezintă o limită impusă conștiinței. Percepția vede prin ochii corpului și aude prin urechile corpului. Ea evocă reacțiile limitate de care dă dovadă corpul. Corpul apare ca fiind, în mare măsură, auto-

motivată și independent, totuși el răspunde, de fapt, numai la intențiile minții. Dacă mintea vrea să-l folosească pentru atac, într-o formă sau alta, corpul devine prada bolii, a îmbătrânirii și decăderii. Dacă, în schimb, mintea îi acceptă rostul conferit de Sfântul Spirit, corpul devine o cale utilă de comunicare cu ceilalți, invulnerabil atâta timp cât este nevoie de el, urmând a fi lăsat la o parte cu blândețe, atunci când folosirea lui a luat sfârșit. El însuși este neutru, așa cum este totul în lumea percepției. Dacă este folosit pentru țelurile egoului sau ale Sfântului Spirit, depinde în întregime de menirea pe care i-o conferă mintea.

Opusul vederii prin ochii corpului este viziunea lui Christos, care reflectă tărie și nu slăbiciune, unitate și nu separare, iubire și nu teamă. Opusul auzirii prin urechile corpului este comunicarea prin Vocea care vorbește pentru Dumnezeu, Sfântul Spirit, care sălășluiește în fiecare dintre noi. Vocea Sa pare îndepărtată și greu de auzit, deoarece ego-ul, care pledează pentru sinele mărunț și separat, pare să vorbească mult mai tare. De fapt, se întâmplă invers. Sfântul Spirit vorbește cu o claritate inconfundabilă și cu o duioșie copleșitoare. Oricine decide să nu se identifice cu corpul nu poate să fie surd la mesajele Sale de eliberare și speranță, nici n-ar putea să nu accepte cu bucurie viziunea lui Christos în schimbul mizerabilei imagini despre el însuși. Viziunea lui Christos este darul Sfântului Spirit; alternativa lui Dumnezeu la iluzia separării și credința în realitatea păcatului, a vinei și a morții. Este corecția unică la toate erorile de percepție, reconcilierea contrariilor aparente pe care se bazează această lume. Lumina Sa binevoitoare arată toate lucrurile dintr-un alt punct de vedere, reflectând sistemul de gândire care răsare din cunoaștere, făcând reîntoarcerea la Dumnezeu nu numai posibilă, ci și inevitabilă. Ceea ce era privit ca o nedreptate făcută de cineva altcuiva, acum devine o chemare întru ajutor și unire. Păcatul, boala și atacul sunt văzute ca percepții greșite care așteaptă să fie remediate prin blândețe și iubire. Apărările sunt abandonate, pentru că acolo unde nu există atac, nu este nevoie de ele. Nevoile fraților noștri devin propriile noastre nevoi, pentru

că ei merg împreună cu noi în călătoria către Dumnezeu. Fără noi, ei s-ar rătăci, ar pierde calea. Iertarea este necunoscută în Cer, unde nevoia de iertare ar fi de neconceput. Totuși, în această lume, ea este o corecție necesară la toate greșelile pe care le-am făcut. A oferi iertare este singura cale de a o avea, pentru că ea reflectă legea Cerului: a da și a primi este unul și același lucru. Cerul este starea firească a tuturor Fiilor lui Dumnezeu. Așa cum El i-a creat. Aceasta este realitatea pentru totdeauna. Ea nu s-a schimbat numai pentru că a fost uitată.

Iertarea este mijlocul prin care ne vom aduce aminte. Prin iertare, gândirea lumii este inversată. Lumea iertată devine poarta către Cer, pentru că prin binecuvântarea ei putem în sfârșit, să ne iertăm pe noi înșine. Prin faptul că nu mai ținem pe nimeni prizonier

al vinovăției, noi devenim liberi. Recunoscând și mărturisind pe Christos în toți frații noștri Îi recunoaștem prezența în noi înșine. Prin faptul că dăm uitării toate percepțiile noastre eronate, nepăstrând nimic din trecut care să ne țină înapoi, putem să ni-L reamintim pe Dumnezeu. Învățătura poate merge doar până aici. Când suntem gata, Dumnezeu Însuși va face ultimul pas în reîntoarcerea noastră la El.

UN CURS IN MIRACOLE

Acesta este un curs în miracole. Este un curs obligatoriu, voluntar fiind doar timpul când îl urmezi. Libera voință nu înseamnă că poți stabili planul de învățare; înseamnă doar că poți alege lecțiile pe care vrei să le înveți la un moment dat. Cursul nu își propune să propovăduiască înțelesul iubirii, aceasta fiind mai presus de ceea ce poate fi propovăduit. Își propune însă îndepărtarea obstacolelor care stau în calea conștientizării prezenței iubirii, moștenirea ta firească. Opusul iubirii este teama, dar ceea ce este atotcuprinzător nu are opus. Acest curs poate fi rezumat foarte simplu, astfel:

Nimic real nu poate fi amenințat.

Nimic ireal nu există. În aceasta se află pacea lui Dumnezeu.

EXERCIȚII ZILNICE PENTRU STUDENȚI

INTRODUCERE

O bază teoretică asemenea celei oferite de text constituie cadrul necesar care dă înțeles exercițiilor zilnice. Practicarea lor însă este cea care va face posibilă atingerea scopului acestui curs. O minte neantrenată nu poate realiza nimic. Scopul exercițiilor cursului este tocmai acela de a-ți antrena mintea să gândească de-a lungul liniilor trasate de text.

Exercițiile sunt foarte simple. Nu necesită mult timp și nu contează unde le faci. Perioada de antrenare este de un an. Exercițiile sunt numerotate de la 1 la 365. Nu-ți propune să faci mai mult de un set de exerciții pe zi.

Volumul de exerciții este împărțit în două secțiuni principale, cea dintâi ocupându-se cu desfacerea felului în care vezi acum, iar a doua cu dobândirea percepției adevărate. Cu excepția perioadelor de recapitulare, exercițiile zilnice sunt organizate în jurul unei singure idei centrale, care este formulată la început. Urmează o descriere a procedeelelor specifice prin care trebuie aplicată ideea zilei.

Scopul exercițiilor zilnice este să-ți antreneze mintea într-un mod sistematic în vederea obținerii unei percepții diferite a fiecărei ființe și a fiecărui lucru din lume. Exercițiile sunt concepute să te ajute la generalizarea lecțiilor în așa fel încât să înțelegi că fiecare dintre ele se poate aplica, în mod egal, la oricine și orice vezi.

Transferul antrenării în percepția adevărată nu se desfășoară la fel ca transferul antrenării caracteristic lumii. Dacă s-a realizat adevărata percepție în legătură cu vreo persoană, situație sau eveniment, transferul total către oricine și orice este sigur. Pe de altă parte, o singură excepție de la percepția adevărată duce la imposibilitatea realizării ei în general.

Așadar, singurele reguli generale care trebuie avute în vedere în

permanență sunt: mai întâi, exercițiile să fie practicate cu mare specificitate, așa cum se va indica. Lucrul acesta te va ajuta să generalizezi ideile implicate, extinzându-le asupra fiecărei situații în care te găsești, la oricine și la orice din ea. În al doilea rând, încredințează-te că nu vei hotărî, în sinea ta, că există unele persoane, situații sau lucruri la care ideile sunt inaplicabile. S-ar împiedica astfel transferul antrenării. Adevărata percepție, prin însăși natura ei, nu are limite, fiind tocmai opusul felului în care vezi acum.

Scopul general al exercițiilor este acela de a-ți spori capacitatea de a extinde ideile pe care le vei practica, în așa fel încât să includă totul. Asta nu va solicita nici un efort din partea ta.

Exercițiile în sine întrunesc condițiile necesare acestui tip de transfer. Unele din ideile prezentate în acest volum ți se vor părea greu de crezut, iar altele îți vor părea de-a dreptul alarmante. Nu contează. Tot ce ți se cere este să aplici ideile după cum ești îndrumat. Nu ți se cere să le judeci într-un fel sau altul, ci numai să le folosești. Tocmai folosirea lor le va face să capete sens pentru tine și îți va arăta că sunt adevărate.

Reține doar atât: nu e nevoie să dai crezare ideilor, nu este nevoie să le accepți, nu este nevoie nici măcar să saluți apariția lor.

Pe unele dintre ele s-ar putea să le respingi energic. Nimic din toate acestea nu va conta, nici nu le diminua eficacitatea. Nu-ți îngădui să faci vreo excepție când aplici ideile din exerciții, și oricare ți-ar fi reacțiile față de ele, folosește-le. Nu ți se cere nimic mai mult.

P A R T E A I

LECȚIA 1

"Tot ce văd în această cameră (pe această stradă, de la această fereastră, în acest loc) nu înseamnă nimic."

Privește acum pe îndelete în jur și exersează, aplicând această

idee în mod foarte specific la orice lucru pe care îl vezi:

"Această masă nu înseamnă nimic."

"Acest scaun nu înseamnă nimic."

"Această mână nu înseamnă nimic."

"Acest picior nu înseamnă nimic."

"Acest stilou nu înseamnă nimic."

Privește apoi dincolo de imediata ta apropiere și aplică ideea, lărgind sfera de cuprindere:

"Ușa aceea nu înseamnă nimic."

"Corpul acela nu înseamnă nimic."

"Lampa aceea nu înseamnă nimic."

"Semnul acela nu înseamnă nimic."

"Umbra aceea nu înseamnă nimic."

Observă că aceste afirmații nu sunt aranjate într-o ordine anume și nu oferă posibilitatea unor diferențieri între diversele categorii de obiecte la care se aplică. Acesta este scopul exercițiului.

Nu trebuie decât să aplici afirmația la tot ce vezi. Exersând ideea zilei, folosește-o fără nici o discriminare. Nu încerca să o aplici la orice vezi, căci exercițiile nu trebuie să devină ritualice.

Încredințează-te numai că nimic din ceea ce vezi nu este exclus în mod specific. În ceea ce privește aplicarea ideii, orice lucru este la fel cu altul.

Fiecare din primele trei lecții nu trebuie făcută de mai mult de două ori pe zi, preferabil dimineața sau seara. Nu ar trebui încercate mai mult de aproximativ un minut, decât doar dacă se ivește senzația de grabă. Senzația de tihnă, de calm confortabil este esențială.

LECȚIA 2

"Eu am dat fiecărui lucru pe care îl văd în această cameră (pe această stradă, de la această fereastră, în acest loc) tot înțelesul pe care îl are pentru mine."

Exercițiile pe această idee sunt identice cu cele pentru prima

idee. Începe cu lucrurile din imediata ta apropiere. Mărește apoi sfera de cuprindere. Întoarce capul pentru a putea include orice este de o parte și de alta. Dacă este posibil, întoarce-te și aplică ideea la ceea ce a fost în spatele tău. Rămâi cât mai nediscriminator cu putință în selectarea subiectelor pentru aplicare, nu te concentra asupra nici unui lucru în mod special și nu încerca să incluzi tot ce vezi într-o anumită zonă, pentru că vei provoca încordare. Pur și simplu, privește lejer și destul de vioi în jurul tău, încercând să eviți orice selecție după mărime, strălucire, culoare, material sau importanță relativă pentru tine. Ia subiectele așa cum le vezi. Încearcă să aplici exercițiul cu egală ușurință la un corp sau la un nasture, o muscă sau la podea, un braț sau un măr. Singurul criteriu pentru aplicarea ideii la orice lucru este, pur și simplu, faptul că privirea ți-a căzut pe el. Nu încerca să incluzi ceva în mod particular, dar încredințează-te că nimic nu este exclus, în mod special.

LECȚIA 3

"Nu înțeleg nimic din ce văd în această cameră

(pe această stradă, de la această fereastră, în acest loc)."

Aplică ideea la fel ca pe cele anterioare, fără a face nici un fel de distincții. Orice vezi devine un subiect ideal pentru aplicarea ideii. Încredințează-te că nu pui la îndoială faptul că fiecare lucru este potrivit pentru aplicarea ideii. Acestea nu sunt exerciții de judecată.

Orice lucru este potrivit, de vreme ce îl vezi. Unele dintre lucrurile pe care le vezi ar putea avea pentru tine semnificații cu încărcare emoțională. Încearcă să lași deoparte aceste sentimente și, pur și simplu, folosește aceste lucruri exact cum l-ai folosi pe oricare altul.

Scopul exercițiilor este de a te ajuta să-ți limpezești mintea de toate asociațiile din trecut, de a vedea lucrurile exact așa cum îți apar acum și de a-ți da seama cât de puțin le înțelegi de fapt. De

aceea, în selectarea lucrurilor la care va fi aplicată ideea de astăzi, este esențial să-ți păstrezi o minte perfect deschisă, neîngrădită de judecată. Pentru acest scop, un lucru este la fel ca celălalt; la fel de potrivit și, de aceea, la fel de folositor.

LECȚIA 4

"Acele gânduri nu înseamnă nimic.

Ele sunt asemenea lucrurilor pe care le văd în această cameră (pe această stradă, de la această fereastră, în acest loc)."

Spre deosebire de cele precedente, aceste exerciții nu debutează cu ideea zilei. Începe această perioadă de practică, remarcând gândurile care îți trec prin minte timp de aproximativ un minut. Apoi aplică-le ideea. Dacă ești deja conștient de gânduri nefericite, folosește-le ca subiecte pentru idee. Totuși, nu selecta numai gândurile care crezi că sunt "rele". Îți vei da seama, dacă te antrenezi să-ți privești gândurile, că ele reprezintă un asemenea amestec, încât, într-un sens, nici unul dintre ele nu poate fi numit "bun" sau "rău". Iată de ce ele nu înseamnă nimic.

La alegerea subiectelor pentru aplicarea ideii de astăzi, obișnuita specificitate este obligatorie. Nu te teme să folosești atât gânduri "bune" cât și "rele". Nici unele, nici altele, nu reprezintă adevăratele tale gânduri pe care acestea le maschează.

Gândurile "bune" nu sunt decât umbre a ceea ce se află dincolo de ele, iar umbrele îngreunează văzul. Cele "rele" sunt piedici puse văzului, făcând vederea imposibilă. Tu ne le vrei pe nicidecum. Acesta este un exercițiu important și va fi repetat, din când în când, într-o formă oarecum diferită. Intenția este antrenarea ta în primii pași spre țelul de a separa ceea ce nu are înțeles ca fiind în afara ta, și ceea ce are înțeles ca fiind înlăuntrul tău. Este, de asemenea, începutul antrenării minții tale în a recunoaște ce este identic și ce este diferit.

Folosindu-ți gândurile în aplicarea ideii pentru astăzi, identifică fiecare gând prin figura sau întâmplarea centrală pe care o conține, de exemplu:

"Acest gând despre..... nu înseamnă nimic.

Este asemenea lucrurilor pe care le văd în această cameră, (pe această stradă, etc.)."

Poți, de asemenea, să folosești ideea pentru un gând anume pe care îl recunoști ca fiind dăunător. Această aplicare este folositoare, dar nu constituie o substituție pentru procedeele mai aleatorii ce trebuie urmate pentru exerciții. Oricum, nu-ți examina mintea timp de mai mult de aproximativ un minut. Ești încă prea neexperimentat ca să poți evita tendința de a deveni preocupat fără noimă.

Mai mult, aceste exerciții fiind primele de acest fel, s-ar putea să găsești suspendarea judecății față de gânduri ca fiind deosebit de dificilă. Nu repeta exercițiile mai mult de trei sau patru ori de-a lungul zilei. Vom reveni la ele mai târziu.

LECȚIA 5

"Nu sunt niciodată indispus din motivul presupus de mine."

Această idee, asemenea celei precedente, poate fi folosită în legătură cu orice persoană, situație sau întâmplare care consideri că îți provoacă suferință. Aplic-o în mod specific, la orice crezi că este cauza indispoziției tale, folosind descrierea senzației în termenii care ți se par potriviți. Indispoziția poate să pară a fi teamă, îngrijorare, deprimare, anxietate, supărare, ură, gelozie sau orice altă formă, fiecare dintre ele percepută, în mod neadevărat, ca fiind diferită.

Totuși, până când înveți că forma nu contează, fiecare formă devine un subiect potrivit pentru exercițiile zilei. Aplicarea aceleiași idei la fiecare dintre ele în mod separat este primul pas spre recunoașterea, în cele din urmă, a faptului că ele sunt identice.

Când folosești ideea de astăzi pentru cauza unei indispoziții, percepută specific, indiferent de forma ei, folosește atât numele formei în care vezi indispoziția, cât și cauza pe care i-o atribui. De exemplu:

"Nu sunt supărat pe.... din motivul presupus de mine."

"Nu mă tem de din motivul presupus de mine."

Repet, acest exercițiu nu trebuie să substituie perioadele de practică în care îți scrutezi mai întâi mintea pentru a găsi "surse" de indispoziție în care crezi și forme de indispoziție care crezi că rezultă.

În aceste exerciții, mai mult decât în cele precedente, s-ar putea să-ți fie greu să fii nediscriminator și să eviți a da o mai mare greutate unor subiecte în detrimentul altora. Ți-ar putea fi de ajutor să începi exercițiile cu afirmația:

"Nu există indispoziții minore. Toate îmi conturbă, în aceeași măsură, pacea minții."

Apoi cercetează-ți mintea nu mai mult de aproximativ un minut și încearcă să identifici un număr de forme diferite de indispoziție care te deranjează, indiferent de importanța relativă pe care ai putea să le-o acorzi. Aplică ideea de astăzi fiecăreia dintre ele, folosind atât numele sursei de indispoziție, cât și cel al sentimentului resimțit. Iată alte exemple:

"Nu sunt îngrijorat de..... din motivul presupus de mine."

"Nu sunt deprimat de..... din motivul presupus de mine."

De trei sau patru ori pe zi este suficient.

LECȚIA 6

"Sunt indispus pentru că văd ceva ce nu există. "

Exercițiile cu această idee sunt foarte asemănătoare celor precedente. Repet, pentru fiecare aplicare a ideii este necesar să numești, într-un mod foarte specific, atât forma indispoziției (supărare, teamă, îngrijorare, deprimare și așa mai departe), cât și sursa ei percepută. De exemplu:

"Sunt supărat pe..... pentru că văd ceva ce nu se află acolo."

Sunt îngrijorat în legătură cu..... pentru că văd ceva ce nu se află acolo."

Ideea pentru astăzi este utilă pentru aplicarea la orice pare să te indispună și poate fi folosită în mod profitabil, de-a lungul zilei, în

acest scop. Totuși, cele trei sau patru perioade de exersare obligatorii să fie precedate de aproximativ un minut de cercetare a minții și de aplicare a ideii fiecărui gând de indispoziție descoperit. Repet, dacă te împotrivești aplicării ideii la unele dintre gândurile care te indispon mai mult decât la altele, amintește-ți de cele două atenționări lansate în lecția trecută:

"Nu există indispoziții minore. Toate îmi conturbă, în aceeași măsură, pacea minții." și

"Nu pot să păstrez această formă de indispoziție și, totodată, să mă dispensez de celelalte. Deci, având în vedere scopul acestor exerciții, le voi privi pe toate ca fiind identice."

LECȚIA 7

"Văd numai trecutul."

Această idee este deosebit de greu de crezut la prima vedere, cu toate că este rațiunea de a fi a tuturor celor precedente.

Este motivul pentru care nimic din ce vezi nu înseamnă nimic.

Este motivul pentru care tu ai dat fiecărui lucru pe care îl vezi tot înțelesul pe care îl are pentru tine.

Este motivul pentru care nu înțelegi nimic din ceea ce vezi.

Este motivul pentru care gândurile tale nu înseamnă nimic și pentru care ele sunt asemenea lucrurilor pe care le vezi.

Este motivul pentru care nu ești niciodată indispus din motivul presupus de tine.

Este motivul pentru care ești indispus văzând ceva ce nu se află acolo.

Ideile vechi despre timp sunt greu de schimbat, pentru că tot ceea ce crezi este înrădăcinat în timp și depinde de faptul că nu îți însușești aceste idei noi despre timp. Această primă idee despre timp nu este chiar atât de ciudată pe cât pare la început.

Privește, de exemplu, o ceașcă. Vezi chiar o ceașcă sau faci doar o retrospectivă a trăirilor tale trecute: iei o ceașcă în mână, ți-e sete, bei dintr-o ceașcă, simți buza ceștii lipită de buze, iei micul dejun și așa mai departe? Nu sunt cumva până și reacțiile tale

estetice față de ceașcă bazate pe trăiri trecute? Cum altfel ai putea să știi dacă acest fel de ceașcă se sparge sau nu când o scapi din mână? Ce altceva știi despre această ceașcă în afara celor învățate în trecut? Fără învățătura ta din trecut, habar n-aveai ce este această ceașcă. Și atunci, o vezi cu adevărat? Privește în jurul tău. Cele spuse sunt la fel de adevărate pentru orice privești. Recunoaște acest lucru aplicând ideea de astăzi, fără nici o discriminare, la tot ce îți atrage privirea. De exemplu: "Văd numai trecutul în acest stilou."

"Văd numai trecutul în acest pantof."

"Văd numai trecutul în această mână."

"Văd numai trecutul în corpul acela."

"Văd numai trecutul în fața aceea."

Nu stăruie asupra nici unui lucru în mod special, dar amintește-ți să nu omiți nimic în mod specific. Aruncă o privire scurtă asupra fiecărui subiect, apoi treci la următorul. Trei sau patru perioade de practică, de aproximativ un minut fiecare vor fi suficiente.

LECȚIA 8

"Mintea mea este preocupată de gânduri trecute."

Desigur, această idee este motivul pentru care vezi numai trecutul. Nimeni nu vede realmente ceva. Își vede numai propriile gânduri proiectate în exterior. Preocuparea minții cu trecutul este cauza concepției greșite despre timp de care suferă vederea ta. Mintea ta nu poate pricepe prezentul, care este singurul timp existent. De aceea, nu poate înțelege nici timpul și nu poate, de fapt, să înțeleagă nimic.

Singurul gând pe de-a-ntregul adevărat pe care cineva îl poate susține referitor la trecut este că trecutul nu este aici. A te gândi la el câtuși de puțin înseamnă așadar a te gândi la iluzii. Foarte puțini și-au dat seama ce atrage după sine, de fapt, închipuirea trecutului sau anticiparea viitorului. Când face aceasta, mintea este realmente pustie, deoarece nu se gândește la nimic.

Scopul exercițiilor de astăzi este de a începe să-ți antrenezi

mintea pentru a-și da seama când nu gândește deloc. În timp ce mintea îți este preocupată de idei negândite, adevărul este blocat. A recunoaște că mintea ta a fost și este pur și simplu pustie în loc să crezi că este plină de idei adevărate, este primul pas în deschiderea căii spre viziune.

Exercițiile de astăzi să fie făcute cu ochii închiși. Aceasta deoarece, realmente, nu poți vedea nimic, și este mai ușor să recunoști că, indiferent cât de viu ți-ai imagina un gând, nu vezi nimic. Cât mai neimplicat posibil, cercetează-ți mintea în timpul obișnuitului minut și ceva, remarcând pur și simplu gândurile pe care le întâlnești. Numește-l pe fiecare după figura sau tema centrală pe care o conține, și treci la următorul. Deschide perioada de exersare, spunând:

"Se pare că mă gândesc la"

Apoi numește, în mod specific, fiecare dintre gândurile tale, de pildă:

"Se pare că mă gândesc la... (numele unei persoane), la (numele unui obiect), la (numele unui sentiment)," și așa mai departe, conchizând, la sfârșitul perioadei de cercetare a minții:

"Dar mintea mea este preocupată de gânduri trecute."

Lucru acesta se poate face de patru sau cinci ori de-a lungul zilei, cu condiția să nu ajungi la iritare. Dacă ți-e greu, de trei sau patru ori este suficient. S-ar putea să consideri de folos, totuși, includerea iritării sau a oricărei emoții pe care ideea de astăzi ar putea s-o inducă în însuși procesul de cercetare a minții.

LECȚIA 9

"Nu văd nimic așa cum este acum."

Această idee decurge, evident, din cele două precedente. Numai că, deși s-ar putea să o accepți intelectualicește, este puțin probabil că va însemna ceva pentru tine deocamdată. Oricum, înțelegerea nu este necesară în acest stadiu. De fapt, a recunoaște că nu înțelegi este o premisă pentru desfacerea ideilor

tale false. Exercițiile acestea privesc practica și nu înțelegerea. Nu ai nevoie să exersezi ceea ce înțelegi deja. Ar fi un exemplu tipic de gândire circulară, să visezi înțelegerea și să presupui că o ai deja.

Mintii neantrenate îi este greu să creadă că lucrurile cărora ea pare să le dea chip nu se află acolo. Această idee poate fi de-a dreptul răscolitoare și poate întâmpina o rezistență activă sub o mulțime de forme. Aceasta nu împiedică însă aplicarea ei. Nimic mai mult nu se cere pentru acest exercițiu sau oricare altul.

Fiecare mic pas va risipi câte puțin din întuneric, iar înțelegerea va veni, în cele din urmă, să lumineze fiecare ungher al minții, curățat de reziduurile care îl întunecă.

Aceste exerciții, pentru care sunt suficiente trei sau patru perioade de exersare, implică să te uiți în jurul tău și să aplici ideea zilei la tot ce vezi, amintindu-ți nevoia aplicării ei în mod nediscriminator și regula esențială de a nu exclude nimic. De exemplu:

"Nu văd această mașină așa cum este acum."

"Nu văd acest telefon așa cum este acum."

"Nu văd acest braț așa cum este acum."

Începe cu lucrurile din imediata ta apropiere, apoi lărgeste sfera de cuprindere:

"Nu văd cuierul acela așa cum este acum."

"Nu văd ușa aceea așa cum este acum."

"Nu văd fața aceea așa cum este acum."

Se subliniază din nou că, așa cum trebuie încercată o includere completă, trebuie evitată excluderea specifică. Încredințează-te că ești onest cu tine însuși atunci când faci această distincție. Ai putea fi tentat să ți-o ascunzi.

LECȚIA 10

"Gândurile mele nu înseamnă nimic."

Această idee se aplică la toate gândurile de care ești conștient sau devii conștient în perioadele de exersare. Motivul pentru care

ideea este aplicabilă la toate gândurile este că ele nu sunt adevăratele tale gânduri. Am mai făcut această distincție și o vom face din nou. Deocamdată nu ai o bază de comparație. Atunci când o s-o ai, nu vei avea nici o îndoială că ceea ce ai crezut odinioară că ar fi gândurile tale nu însemna nimic.

Este a doua oară când folosim acest fel de idee. Forma este numai puțin diferită. De data aceasta, ideea începe cu "gândurile mele" în loc de "aceste gânduri" și nu face nici o legătură vădită cu lucrurile din jurul tău. Accentul se pune acum pe lipsa de realitate a ceea ce socoți că gândești.

Acest aspect al procesului de corecție a început cu ideea că gândurile de care ești conștient sunt lipsite de înțeles, mai degrabă în afara ta decât înăuntru, iar apoi a fost susținută condiția lor mai degrabă trecută decât prezentă. Acum susținem că prezența acestor "gânduri" înseamnă că nu gândești. Nu e decât un alt mod de a repeta afirmația de mai sus, că mintea ta este realmente pustie. A recunoaște acest fapt înseamnă a recunoaște nimicul atunci când socoți că îl vezi. Ca atare, aceasta devine premiza viziunii.

Pentru aceste exerciții, închide ochii și începe, repetând în sinea ta, pe îndelete, ideea pentru astăzi. Apoi adaugă:

"Această idee mă va ajuta să fiu eliberat de tot ce cred acum."

Ca și mai înainte, exercițiile constau din cercetarea minții pentru aflarea tuturor gândurilor care îți sunt disponibile, fără selecție sau judecată. Încearcă să eviți orice fel de clasificare. De fapt, dacă simți că te ajută, îți poți închipui că privești cum trece o procesiune alcătuită în modul cel mai bizar, care are prea puțină semnificație personală pentru tine. În timp ce îți trec, unul către unul, prin minte, spune:

"Gândul meu despre nu înseamnă nimic."

"Gândul meu despre nu înseamnă nimic."

Evident, gândul de astăzi poate fi aplicat oricând la orice gând care te frământă. În plus, se recomandă cinci perioade de exersare, fiecare necesitând nu mai mult de aproximativ un minut de cercetare a minții. Nu este recomandabil să fie extinsă această

perioadă de timp, iar dacă simți vreo jenă, va fi redusă la jumătate de minut. Amintește-ți, totuși, să repeți ideea pe îndelete înainte de a o aplica în mod specific, iar apoi adaugă:

"Această idee mă va ajuta să fiu eliberat de tot ce cred acum."

LECȚIA 11

"Gândurile mele lipsite de înțeles îmi arată o lume lipsită de înțeles".

Iată prima dintre ideile folosite de noi care aparține unei faze majore a procesului de corecție: inversarea gândirii lumii. S-ar părea că lumea determină ceea ce percepi. Ideea de astăzi introduce conceptul care susține că gândurile tale determină lumea pe care o vezi. Bucură-te că practici ideea sub forma ei inițială, căci în această idee ți se asigură eliberarea. Cheia iertării se află în ea.

Perioadele de exercițiu pentru ideea de astăzi urmează să fie abordate oarecum diferit de cele anterioare. Începe cu ochii închiși și repetă rar ideea în sinea ta. Deschide ochii și privește împrejur, aproape și departe, sus și jos - oriunde. Pe durata celui aproximativ un minut de aplicare, repetă doar ideea în sinea ta, asigurându-te că o faci fără grabă și fără vreo senzație de urgență sau efort.

Pentru a face aceste exerciții cu maximum de folos, privirea să se plimbe destul de repede de la un lucru la altul, fiindcă nu trebuie să poposească asupra nici unui în mod special. Cuvintele însă să fie folosite într-o manieră lejeră, chiar tihnită. În special partea introductivă a acestei idei să fie practică într-un mod cât de poate de degajat. Ea conține temelia păcii, a relaxării și a eliberării de griji pe care ne străduim să le obținem. În încheierea exercițiilor, închide ochii și, în sinea ta, rar, mai repetă odată ideea.

Trei perioade de exersare pe ziua de azi vor fi probabil suficiente. Totuși, dacă te simți numai ușor nerăbdător (sau nu ți-ai pierdut deloc răbdarea) și ești dispus să faci mai multe, pot fi

încercate până la cinci. Mai mult de atât nu este recomandabil.

LECȚIA 12

" Sunt indispus pentru că văd o lume lipsită de înțeles."

Importanța acestei idei constă în faptul că ea conține o corecție adusă unei distorsiuni perceptive majore. Ești de părere că ceea ce te indispușe este o lume înfricoșătoare, sau o lume tristă, sau o lume violentă sau o lume dementă. Toate aceste atribute îi sunt conferite de tine. Lumea, în sine, este fără înțeles.

Aceste exerciții se fac cu ochii deschiși. Privește în jurul tău, de data asta cât mai pe îndelete. Încearcă să-ți imprimi un ritm, așa încât deplasarea lentă a privirii tale de la un lucru la altul să se facă într-un interval de timp cât mai constant. Nu permite ca timpul deplasării să se lungească sau să se scurteze simțitor, dar încearcă, în schimb, să păstrezi un tempo egal, măsurat, până la capăt. Ceea ce vezi nu contează. Te deprinzi în timp cu aceasta, în timp ce acorzi fiecărui lucru asupra căruia ți se oprește privirea, atenție egală și timp egal. Iată un prim pas în a învăța să le conferim tuturor valoare egală.

Uitându-te împrejur, spune în sinea ta:

"Mi se pare că văd o lume înfricoșătoare, o lume periculoasă, o lume ostilă, o lume tristă, o lume rea, o lume nebună." și așa mai departe, folosind orice termen descriptiv care îți vine în minte. Dacă se nimerește să-ți vină termeni mai degrabă pozitivi decât negativi, include-i. S-ar putea, de pildă, să ți se pară "o lume bună" sau "o lume satisfăcătoare". Dacă asemenea termeni îți vin în minte, folosește-i alături de ceilalți. S-ar putea să nu înțelegi încă de ce aceste adjective "frumoase" aparțin de aceste exerciții, dar amintește-ți că "o lume bună" implică una "rea", iar o "lume satisfăcătoare" o implică pe cea "nesatisfăcătoare". Toți termenii care îți trec prin minte sunt subiecte potrivite pentru exercițiile de astăzi. Calitatea lor aparentă nu contează.

Încredințează-te că nu modifizi intervalele de timp între aplicarea ideii de astăzi la ce ți se pare plăcut și la ce ți se pare

neplăcut. Având în vedere scopul acestor exerciții, între ele nu este nici o diferență. La sfârșitul perioadei de exersare, adaugă: "Dar sunt indispus pentru că văd o lume lipsită de înțeles." Ce este lipsit de înțeles nu este nici bun nici rău. De ce, atunci, te-ar indispune o lume lipsită de înțeles? Dacă ai putea accepta lumea ca fiind lipsită de înțeles și ai lăsa să fie scris pe chipul ei adevărat, în loc să îl scrii tu, aceasta te-ar face nespus de fericit. Dar, fiindcă este lipsită de înțeles, te simți îndemnat să scrii pe chipul ei ceea ce ai vrea tu să fie lumea. Și tocmai asta vezi în ea. Tocmai asta este, într-adevăr, lipsit de înțeles. Sub cuvintele tale stă scris Cuvântul lui Dumnezeu. Adevărul te indispune acum, dar când cuvintele tale vor fi șterse, le vei vedea pe ale Lui. Acesta este scopul ultim al acestor exerciții. Este suficientă aplicarea de trei sau patru ori pentru astăzi, iar perioadele de exersare să nu depășească un minut. S-ar putea să ți se pară și acesta prea lung. Pune capăt exercițiilor de îndată ce simți încordare.

LECȚIA 13"

" O lume lipsită de înțeles stârnește teamă."

Ideea de astăzi este de fapt o altă formă dată celei precedente, cu deosebirea că este mai specifică în ceea ce privește sentimentele stârnite. O lume lipsită de înțeles, este, de fapt, imposibilă. Ce nu are înțeles nu există. Cu toate acestea, nu rezultă de aici că nu vei crede că percepi ceva ce nu are înțeles. Dimpotrivă, vei fi îndeosebi de înclinat să crezi că îl percepi negreșit. Recunoașterea lipsei de sens provoacă în toți cei separați o stare de anxietate. Ea reprezintă o situație în care Dumnezeu și ego-ul își "dispută" dreptul de a-și scrie propriul înțeles în spațiul gol pus la dispoziție de lipsa de înțeles. Ego-ul se năpustește cu disperare să-și stabilească acolo propriile idei, temându-se că altfel vidul ar putea fi folosit pentru a-i demonstra propria lui neputință și irealitate. Iată, de altfel, singura lui presupunere corectă. De aceea, este esențial să înveți a

recunoaște ce este lipsit de înțeles și să-l accepți fără teamă. Dacă ești temător, este sigur că vei înzestra lumea cu atribute pe care nu le posedă, ticsind-o cu imagini care nu există. Pentru ego, iluziile sunt mecanisme de protecție, ceea ce trebuie să fie și pentru tine, care te pui pe picior de egalitate cu ego-ul.

Exercițiile pentru astăzi, care vor fi făcute de trei sau patru ori timp de cel mult un minut de fiecare dată, urmează să fie aplicate într-un mod oarecum diferit de cele precedente. Cu ochii închiși, repetă ideea de astăzi în sinea ta. Deschide apoi ochii și privește fără teamă în jur, spunând:

"Privesc o lume lipsită de înțeles."

Repetă în sinea ta această afirmație în timp ce privești în jur.

Apoi închide-ți ochii și încheie cu:

"O lume lipsită de înțeles stârnește teamă deoarece cred că mă iau la întrecere cu Dumnezeu."

S-ar putea să-ți fie greu să nu te împotrivești, într-o formă sau alta, acestei afirmații conclusive. Oricare ar fi forma împotrivirii, adu-ți aminte că ți-e de fapt teamă de un astfel de gând din cauza "răzbunării" din partea "vrăjmașului". Nu ți se cere să crezi această afirmație chiar acum și probabil că o vei clasa drept absurdă. Oricum, remarcă atent orice semn de teamă ascunsă sau fățișă pe care o poate stârni.

Iată prima noastră încercare de a formula o relație explicită de tipul cauză-efect, un gen de relație pentru recunoașterea căruia ai foarte puțină experiență. Nu stăruie asupra afirmației conclusive și încearcă măcar să nu te gândești la ea, în afara perioadei de exercițiu. Pentru moment, atât va fi suficient.

LECȚIA 14

"Dumnezeu nu a creat o lume lipsită de înțeles."

Ideea pentru astăzi este, desigur, motivul pentru care o lume lipsită de înțeles este imposibilă. Ceea ce Dumnezeu nu a creat nu există. Iar tot ce există cu adevărat există așa cum l-a creat El.

Lumea pe care o vezi nu are nimic de-a face cu realitatea. Ea este o plăsmuire de-a ta și nu există.

Exercițiile de astăzi se vor practica în întregime cu ochii închiși. Perioada de cercetare a minții să fie scurtă, de cel mult un minut. Nu se recomandă mai mult de trei perioade de exersare, cu excepția cazului că le găsești liniștitoare. Dacă se întâmplă să fie așa, înseamnă că le înțelegi cu adevărat menirea.

Ideea pentru astăzi este un alt pas în învățarea abandonării gândurilor pe care le-ai scris pe chipul lumii pentru a vedea Cuvântul lui Dumnezeu în locul lor. Primii pași în această înlocuire, care poate fi numită, pe drept cuvânt, mântuire, pot fi destul de dificili și chiar dureroși. Unii dintre ei te vor împinge direct la frică. Dar nu vei fi lăsat acolo. O vei depăși, lăsând-o cu mult în urma ta.

Îndrumarea noastră este spre siguranță și pace perfectă.

Gândește-te, cu ochii închiși, la toate ororile din lume care îți trec prin minte. Denumeste-o pe fiecare, imediat ce îți apare, iar apoi neagă-i realitatea. Dumnezeu nu a creat-o și, ca atare, nu e reală. Spune, de exemplu

"Dumnezeu nu a creat acel război. Deci, el nu e real."

"Dumnezeu nu a creat acel accident de avion. Deci, el nu e real."

"Dumnezeu nu a creat acel dezastru (specifică-l). Deci, el nu e real."

Subiecte potrivite pentru aplicarea ideii de astăzi pot include, de asemenea, orice lucru de care te temi că ți s-ar putea întâmpla ție sau oricui ți-e drag. În fiecare caz, denumește "dezastrul" în mod specific. Nu folosi termeni generali. De exemplu, nu spune:

"Dumnezeu nu a creat boala", ci "Dumnezeu nu a creat cancerul" sau atacurile de cord, sau orice ți-ar putea stârni teamă.

Iată-te confruntat cu repertoriul tău personal de orori. Aceste lucruri fac parte din lumea pe care o vezi. Unele dintre ele sunt iluzii împărtășite, iar altele fac parte din iadul tău personal. Nu are nici o importanță. Ceea ce Dumnezeu nu a creat se poate afla numai în propria-ți minte, izolată de a Lui. Prin urmare, nu are

înțeles. Recunoscând acest fapt, încheie perioadele de exersare prin repetarea ideii de astăzi:

"Dumnezeu nu a creat o lume lipsită de înțeles."

Desigur, ideea de astăzi poate fi aplicată oricărui lucru care te neliniștește de-a lungul zilei, în afara perioadelor de exersare. Fii foarte specific când o aplici. Spune:

"Dumnezeu nu a creat o lume lipsită de înțeles.

El nu a creat... (specifică situația care te neliniștește),
prin urmare lucrul acesta nu e real."

LECȚIA 15

"Gândurile mele sunt imagini pe care eu le-am plăsmuit."

Tocmai fiindcă gândurile pe care socoți că le gândești apar ca niște imagini, tu nu le recunoști ca fiind nimic. Socoți că le gândești și astfel socoți că le vezi. Iată cum s-a făcut "vederea" ta. Iată funcția pe care ai dat-o ochilor corpului tău. Asta nu este vedere, ci plăsmuire de imagini, facere de chip, care ia locul vederii, înlocuind viziunea cu niște iluzii.

Această idee introductivă la procesul plăsmuirii de imagini pe care tu îl numești vedere, nu-ți va spune mare lucru. Vei începe să o înțelegi după ce vei vedea mici contururi de lumină în jurul acelorași obiecte familiare pe care le vezi acum. Acesta este începutul viziunii adevărate. Odată ce a avut loc, poți fi sigur că viziunea adevărată va veni îndată.

Pe măsură ce vom continua, poți avea multe "episoade luminoase". Ele pot lua multe forme diferite, unele dintre ele de-a dreptul neașteptate. Nu-ți fie teamă de ele. Sunt semne că, în sfârșit, îți deschizi ochii. Ele nu vor persista, deoarece nu sunt decât simple simboluri ale adevăratei percepții, neavând legătură cu cunoașterea. Aceste exerciții nu-ți vor revela cunoaștere. Vor pregăti însă calea spre ea.

Exersând ideea de astăzi, repet-o mai întâi în sinea ta, apoi aplic-o la orice lucru vezi în preajma ta, rostindu-i numele și oprindu-ți privirea asupra lui, în timp ce spui:

"Acest este o imagine pe care eu am plăsmuit-o."

"Acest este o imagine pe care eu am plăsmuit-o."

Nu este necesară includerea unui număr mare de obiecte distincte pentru a aplica ideea de astăzi. Este necesar, însă, să stăruiești cu privire asupra fiecărui obiect, în timp ce repeți ideea în sinea ta. Ideea poate fi totuși aplicată ori de câte ori este nevoie pe parcursul zilei.

LECȚIA 16

"Nu am nici un gând neutru."

Ideea de astăzi este un prim pas spre risipirea credinței că gândurile tale nu au nici un efect. Tot ce vezi este rezultatul gândurilor tale. Nu există nici o excepție. Gândurile nu sunt mărețe sau mărunte; puternice sau neputincioase. Ele sunt, pur și simplu, adevărate sau false. Cele adevărate creează după propria lor asemănare, iar cele false plăsmuiesc după a lor.

Nu există concept mai contradictoriu decât acela de "gânduri deșarte". Ceea ce iscă percepția unei lumi întregi nu poate fi numit deșert. Fiecare gând pe care îl ai contribuie la adevăr sau la iluzie; el fie extinde adevărul, fie multiplică iluziile. Desigur, poți multiplica nimicul, dar astfel nu îl vei extinde.

Pe lângă recunoașterea faptului că, niciodată, gândurile nu sunt deșarte, mântuirea îți cere și să recunoști că fiecare gând pe care îl ai aduce fie pace, fie război; fie iubire, fie teamă. Un rezultat neutru este imposibil, deoarece un gând neutru este imposibil.

Există o asemenea tentație de a clasa gândurile de teamă ca neimportante, triviale și nevrednice de atenție, încât este esențial să le recunoști pe toate ca fiind la fel de distructive, dar și la fel de ireale. Vom exersa această idee sub numeroase forme până o s-o înțelegi cu adevărat.

Aplicând ideea de astăzi, cercetează-ți mintea cu ochii închiși timp de aproximativ un minut, și străduiește-te să nu treci cu vederea nici un gând "mărunț" care ar încerca să se sustragă

cercetării. E destul de dificil până te obișnuiești. Îți vei da seama că îți este încă greu să nu faci distincții artificiale. Fiecare gând care îți vine în minte, indiferent de însușirile pe care i le atribui, este un subiect potrivit pentru aplicarea ideii de astăzi.

În perioadele de exersare, repetă ideea mai întâi în sinea ta, iar apoi, pe măsură ce fiecare gând îți trece prin minte, fii conștient de el în timp ce îți spui:

"Acest gând despre nu este un gând neutru."

"Acest gând despre nu este un gând neutru."

Ca de obicei, folosește ideea zilei ori de câte ori ești conștient de un anumit gând care te neliniștește. În acest scop, se sugerează următoarea formulare:

"Acest gând despre nu este un gând neutru, pentru că nu am gânduri neutre."

Se recomandă patru sau cinci perioade aplicative, în cazul în care nu solicită efort. Dacă apare vreo încordare, trei perioade vor fi de ajuns. Se va reduce de asemenea lungimea perioadei aplicative dacă se resimte vreo senzație de disconfort.

LECȚIA 17

"Nu văd lucruri neutre."

Această idee este un alt pas în direcția identificării cauzei și efectului, așa cum ele cooperează în lume. Nu vezi lucruri neutre pentru că nu ai gânduri neutre. Întotdeauna apare mai întâi gândul, în ciuda tentației de a crede că este invers. Nu acesta este modul de a gândi al lumii, dar trebuie să înveți că este modul tău de a gândi. De n-ar fi așa, percepția nu ar avea cauză și ar fi ea însăși cauza realității. Având în vedere natura ei foarte variabilă, lucrul acesta nu este nici pe departe probabil.

Aplicând ideea de astăzi, cu ochii deschiși, spune în sinea ta:

"Nu văd lucruri neutre pentru că nu am gânduri neutre."

Apoi privește în jur, oprindu-ți privirea asupra fiecărui lucru pe care îl remarci un timp suficient de lung pentru a spune:

"Nu văd un ... neutru, deoarece gândurile mele despre ... nu

sunt neutre."

Ai putea spune, de exemplu:

"Nu văd un zid neutru, deoarece gândurile mele despre ziduri nu sunt neutre."

"Nu văd un corp neutru, deoarece gândurile mele despre corpuri nu sunt neutre."

Ca de obicei, este esențial să nu se facă distincții între ceea ce crezi că ar fi animat sau neanimat; plăcut sau neplăcut. Indiferent de ce ai putea crede, nu vezi nimic realmente viu sau realmente bucuros. Aceasta datorită faptului că deocamdată nu ești conștient de nici un gând realmente adevărat, și de aceea, de nici unul, realmente bucuros.

Se recomandă trei sau patru perioade distincte de exersare, și se impun nu mai puțin de trei pentru a obține folos maxim, chiar dacă simți împotrivire. În acest caz, durata perioadei de practicare poate fi redusă, totuși, la mai puțin de acel aproximativ un minut recomandat altminteri.

LECȚIA 18

"Nu resimt de unul singur efectele vederii mele. "

Ideea de astăzi este un alt pas în învățarea faptului că gândurile care iscă ce vezi, nu sunt niciodată neutre sau neimportante. De asemenea, se evidențiază ideea că mințile sunt împreunate, idee căreia i se va da o importanță sporită mai târziu.

Ideea zilei nu se referă atât de mult la ceea ce vezi, cât la felul cum vezi. De aceea, exercițiile de astăzi scot în evidență acest aspect al percepției tale. În cele trei sau patru perioade de practicare recomandate, să se procedeze după cum urmează: Privește în jur, selectând într-un mod cât mai aleator subiecte pentru aplicarea ideii de astăzi, ațintindu-ți privirea asupra fiecăruia suficient timp pentru a spune:

"Nu resimt de unul singur efectele felului cum văd ..."

Încheie fiecare perioadă de exersare prin repetarea afirmației mai generale:

"Nu resimt de unul singur efectele vederii mele."
Un minut sau chiar mai puțin va fi suficient pentru fiecare perioadă de practicare.

LECȚIA 19

"Nu resimt de unul singur efectele gândurilor mele."

Ideea de astăzi este, evident, motivul pentru care vede rea ta nu te afectează numai pe tine. Vei observa că uneori ideile referitoare la gândire le preced pe cele referitoare la percepție, în timp ce alteori ordinea este inversată. Motivul este acela că ordinea nu contează. Gândirea și rezultatele ei sunt efectiv simultane, deoarece cauza și efectul nu sunt separate niciodată. Astăzi subliniem din nou faptul că mințile sunt împreunate. Această idee este rareori salutăată cu toată bucuria la început. Deoarece pare să comporte un imens sentiment al responsabilității, putând fi privită chiar ca o "încălcare a intimității". Fapt este, însă, că nu există gânduri intime. În pofida rezistenței tale inițiale față de această idee, vei înțelege totuși că ea trebuie să fie adevărată dacă admitem că mântuirea este posibilă. Iar mântuirea trebuie să fie posibilă, deoarece este Voia lui Dumnezeu.

Cel aproximativ un minut de cercetare a minții reclamat de exercițiile de astăzi trebuie petrecut cu ochii închiși. Mai întâi se va repeta ideea de astăzi, iar apoi mintea va fi atent scrutată pentru gândurile pe care le conține în acel moment. În timp ce te gândești la fiecare, numește gândul în funcție de persoana sau tema centrală pe care o conține și, păstrând în continuare gândul în minte, spune:

"Nu resimt de unul singur efectele acestui gând despre ..."

Cerința de a fi cât se poate de nediscriminator în selectarea subiectelor pentru perioadele de practicare ar trebui să-ți fie deja familiară și nu va mai fi repetată în fiecare zi, deși va fi sporadic inclusă pentru aducere aminte. Nu uita, totuși, că alegerea

aleatoare rămâne în continuu esențială. Lipsa de ordine în această privință face ca, în cele din urmă, recunoașterea lipsei de ordine în miracole să capete sens pentru tine.

Pe lângă aplicarea "după nevoie" a ideii de astăzi, se impun cel puțin trei sau patru perioade de exersare. Dacă va fi necesar, timpul afectat acestora poate fi scurtat. Nu încerca mai mult de patru perioade.

LECȚIA 20

"Sunt hotărât să văd"

Am avut, până acum, o atitudine destul de lejeră în privința perioadelor de practicare. Nu s-a făcut, în fond, nici o încercare de a stabili programul de exerciții în timp, efortul solicitat a fost minimal și nu s-a cerut nici măcar cooperare activă sau interes. Această abordare a fost intenționată și foarte atent plănuită. Nu am pierdut din vedere importanța crucială a inversării gândirii tale. Mântuirea lumii depinde de ea. Și totuși nu vei vedea, dacă te consideri ca fiind constrâns și dacă cedezi în fața resentimentului și a opoziției.

Aceasta este prima noastră încercare de a introduce o structurare.

Nu o interpreta greșit, ca pe un efort de a exercita forță sau presiuni. Vrei mântuirea. Vrei să fii fericit. Vrei pace. Nu ai parte de ele acum deoarece mintea ta este total nedisciplinată și nu poți distinge între bucurie și mâhnire, plăcere și durere, iubire și teamă.

Acum ești pe cale să înveți cum să le deosebești. Și, adevărat, mare îți va fi răsplata.

Decizia ta de a vedea este tot ce îți pretinde viziunea. Ceea ce vrei îți aparține. Nu confunda micul efort care ți se cere cu indiciul că țelul nostru ar valora puțin. Poate fi oare mântuirea lumii un scop mărunț? Și poate fi mântuită lumea dacă tu nu ești mântuit? Dumnezeu are un Fiu, iar acesta este Învierea și Viața. Voia Sa se face fiindcă toată puterea îi este dată în Cer și pe Pământ. În

hotărârea ta de a vedea îți este dată viziunea.

Exercițiile de astăzi constau din a-ți reaminti, de-a lungul zilei, că vrei să vezi. Ideea zilei de azi implică, de asemenea, în mod tacit, recunoașterea faptului că acum nu vezi. De aceea, repetând ideea, afirmi că ești hotărât să-ți schimbi starea de față cu una mai bună, una pe care o vrei cu adevărat.

Repetă idee zilei de azi rar și cu fermitate de cel puțin două ori pe oră de-a lungul zilei, încercând să o faci la fiecare jumătate de ceas. Nu te necăji dacă uiți, dar fă un efort real să-ți amintești.

Repetițiile suplimentare să fie aplicate la orice situație, persoană sau întâmplare care te indispoaze. Poți să le vezi altfel și altfel le vei vedea. Ceea ce dorești vei vedea. Iată adevărata lege a cauzei și efectului operând în lume.

LECȚIA 21

"Sunt hotărât să văd lucrurile altfel."

Ideea de astăzi este evident o continuare și o prelungire a celei precedente. De data aceasta însă, pe lângă aplicarea ideii la diferite situații, pe măsură ce apar, sunt necesare perioade aparte de cercetare a minții. Se recomandă insistent cinci perioade de exersare, de câte un minut fiecare.

În perioadele de exersare, începe prin repetarea ideii în sinea ta. Apoi, închide-ți ochii și cercetează-ți atent mintea pentru a găsi situații trecute, prezente sau anticipate care îți stârnesc supărarea. Aceasta poate lua forma oricărei reacții, de la iritare ușoară la furie. Gradul emoției pe care o trăiești nu contează. Vei deveni din ce în ce mai conștient de faptul că o ușoară tresărire de indispoziție nu este nimic altceva decât un vâl aruncat deasupra furiei intense. De aceea, încearcă să nu lași să-ți scape, în perioadele de exersare, cele mai "mărunte" gânduri de supărare. Adu-ți aminte că nu recunoști de fapt ceea ce îți stârnește supărarea, iar nimic din ce crezi în această privință nu înseamnă nimic. Vei fi probabil tentat să stăruie asupra unor situații sau persoane mai mult decât asupra altora, pe falsul motiv că

acestea ar fi mai "evidente". Nu este așa. Ai de a face doar cu un exemplu al credinței că unele forme de atac sunt mai justificate decât altele.

Cercetându-ți mintea pentru a găsi toate formele în care se prezintă gândurile de atac, reține-l pe fiecare în minte, în timp ce spui în sinea ta:

"Sunt hotărât să-l (s-o) văd pe (numele persoanei) altfel."

"Sunt hotărât să văd (specifică situația) altfel."

Încearcă să fii cât mai specific cu putință. Poți, de exemplu, să-ți concentrezi supărarea asupra unui anumit atribut al unei anumite persoane, crezând că supărarea este limitată la acest aspect.

Dacă percepția ta suferă de această formă de distorsiune, spune:

"Sunt hotărât să văd (specifică atributul)"

la (numele persoanei) altfel."

LECȚIA 22

"Ceea ce văd este o formă de răzbunare."

Ideea de astăzi descrie cu acuratețe felul în care trebuie să vadă lumea oricine nutrește gânduri de atac. Deoarece și-a proiectat mânia asupra lumii, el vede răzbunarea gata să-l lovească.

Propriul său atac este perceput astfel ca autoapărare. Aceasta devine un cerc din ce în ce mai vicios, până când el este dispus să-și schimbe felul în care vede. Altfel, gândurile de atac și contraatac îl vor preocupa și îi vor popula întreaga lui lume. Ce pace a minții este posibilă atunci pentru el?

Tocmai din această fantezie nebunească vrei să scapi. Oare nu sunt vești îmbucurătoare să auzi că fantezia nu este adevărată? Oare nu este o fericită descoperire să afli că poți scăpa? Tu ai făcut ceea ce vrei să distrugi; tot ce urăști și ai ataca și ai ucide. Tot ce te înfricoșează nu există.

Privește astăzi lumea din jurul tău de cel puțin cinci ori, timp de cel puțin un minut de fiecare dată. În timp ce privirea ți se strămută de la un obiect la altul, de la un corp la altul, spune în sinea ta:

"Văd numai ceea ce este perisabil."

"Nu văd nimic care ar putea dăinui."

"Ceea ce văd nu este real."

"Ceea ce văd este o formă de răzbunare. "

La sfârșitul fiecărei perioade de exercițiu, întreabă-te:

"Aceasta este oare lumea pe care vreau s-o văd de fapt?"

Răspunsul este desigur evident.

LECȚIA 23

"Mă pot desprinde de lumea pe care o văd, renunțând la gândurile de atac."

Ideea de astăzi conține singura cale de ieșire din teamă care va duce vreodată la vreun rezultat. Nimic altceva nu va izbuti; orice altceva este lipsit de înțeles. Această cale însă nu poate da greș. Fiecare gând pe care îl ai alcătuiește câte un segment din lumea pe care o vezi. Cu gândurile tale deci trebuie să lucrăm, dacă urmează să schimbăm felul tău de a percepe lumea.

Dacă gândurile de atac sunt cauza lumii pe care o vezi, trebuie să înveți că tocmai aceste gânduri nu le vrei. Nu are nici un rost să deplângi lumea. Nu are nici un rost să încerci să schimbi lumea. Ea nu se poate schimba, fiindcă este doar un efect. Ce are rost însă este să-ți schimbi gândurile despre lume. Astfel schimbi cauza. Efectul se va schimba automat.

Lumea pe care o vezi este o lume răzbunătoare, și fiecare lucru din ea este un simbol a răzbunării. Fiecare percepție a "realității externe" este o reprezentare plastică a propriilor tale gânduri de atac. Ne putem întreba, pe bună dreptate, dacă putem numi asta vedere. Nu este oare fantezie un cuvânt mai bun pentru un asemenea proces, iar halucinație un termen mai potrivit pentru rezultat?

Vezi lumea pe care ai făcut-o, dar nu te vezi pe tine însuși ca fiind plăsmuitorul de imagini, făcătorul de chipuri. Nu poți fi scăpat sau mântuit de lume, dar te poți desprinde de cauza ei. Iată ce este mântuirea, căci unde este lumea pe care o vezi, când cauza

ei a dispărut? Viziunea conține deja cele ce vor înlocui tot ce crezi că vezi acum. Frumusețea îți poate lumina imaginile, chipurile cioplite, transformându-le în așa fel încât să le iubești, cu toate că au fost plăsmuite din ură. Căci nu le vei plăsmui de unul singur. Ideea de astăzi introduce gândul că nu ești prins în capcana lumii pe care o vezi, deoarece cauza ei poate fi schimbată. Această schimbare impune, mai întâi, identificarea cauzei și apoi desprinderea de ea, pentru a putea fi înlocuită. Primii doi pași în acest proces îți solicită cooperarea, pasul final însă nu. Imaginile tale au fost deja înlocuite. Făcând primii pași, vei vedea că așa este.

Pe lângă folosirea ei de câte ori apare nevoia de-a lungul zilei, în aplicarea ideii de astăzi sunt necesare cinci perioade de exersare. Privind în jurul tău, repetă mai întâi rar ideea în sinea ta, apoi închide-ți ochii și dedică aproximativ un minut cercetării minții, pentru a depista toate gândurile de atac care se ivesc. În timp ce îți trece fiecare prin minte, spune:

"Mă pot desprinde de lumea pe care o văd,
renunțând la gândurile de atac la adresa"

În timp ce spui aceasta, păstrează fiecare gând de atac în minte, iar apoi alungă-l și treci la următorul.

În perioadele de exersare, încredințează-te că incluzi atât gândurile de atacare cât și cele de a fi atacat. Efectele lor sunt identice deoarece gândurile sunt identice. Încă nu îți dai seama de lucrul acesta, dar ți se cere acum numai să le tratezi la fel în perioadele de practică. Suntem încă la nivelul identificării cauzei lumii pe care o vezi. Când vei învăța, în cele din urmă, că gândurile de atacare și cele de atac nu sunt diferite, vei fi gata să te desprinzi de cauză.

LECȚIA 24

"Nu îmi percep propriile interese."

În nici o situație ce apare nu vezi limpede acea rezolvare care te-ar face fericit. De aceea nu ai nici un principiu călăuzitor pentru

acțiune adevărată și nici posibilitatea de a judeca rezultatul. Ceea ce faci este determinat de felul cum percepi situația, iar această percepție este greșită. În mod inevitabil deci tu nu îți vei sluji propriile interese. Și totuși, ele sunt unicul tău țel în orice situație care este percepută corect. Altfel, nu îți vei da seama care sunt aceste interese. Dacă ți-ai da seama că nu îți percepi propriile interese, ai putea fi învățat care sunt acestea. Dar în prezența convingerii tale că știi care sunt ele, nu poți învăța. Ideea de astăzi este un pas spre deschiderea minții tale, astfel încât învățarea să poată începe.

Exercițiile de astăzi necesită mult mai multă onestitate decât ești obișnuit să manifesti. Câteva subiecte, asupra cărora se va reflecta cu onestitate și atenție în fiecare din cele cinci perioade de exersare care vor fi întreprinse astăzi, vor fi mai utile decât o examinare mai pripită a unui mare număr de subiecte. Se sugerează câte două pentru fiecare din perioadele de cercetare pe care le presupun exercițiile.

Perioadele de exersare să înceapă cu repetarea ideii de astăzi, urmată de cercetarea minții, cu ochii închiși, pentru a depista situații nerezolvate de care ești preocupat în prezent. Accentul să fie pe descoperirea rezolvării pe care o dorești. Îți vei da repede seama că ai în minte o mulțime de țeluri care fac parte din rezolvarea dorită, și că aceste țeluri se află la nivele diferite și sunt adesea în conflict unele cu altele.

Aplicând ideea de astăzi, denumeste fiecare situație care îți vine minte, iar apoi enumeră cu băgare de seamă cât poți de multe țeluri care ți-ar plăcea să fie atinse în rezolvarea situației respective.

Formularea fiecărei aplicări să fie, în mare, după cum urmează:

În situația mi-ar place să se întâmple"

și așa mai departe. Încearcă să acoperi toată mulțimea de soluții diferite care îți vin onest în minte, chiar dacă unele dintre ele par să fie direct legate de situație sau poate că nu-i sunt deloc proprii. Dacă aceste exerciții sunt efectuate corect, vei recunoaște repede că ridici o mulțime de pretenții față de situație, care nu au

nimic de-a face cu ea. Vei recunoaște, de asemenea, că multe țeluri sunt contradictorii, că nu te poți gândi la nici o rezolvare unitară și că vei fi dezamăgit în legătură cu unele dintre țelurile tale, oricum s-ar rezolva situația.

După parcurgerea listei cuprinzând cât mai multe țeluri râvnite pentru fiecare situație nerezolvată care îți vine în minte, spune-ți în sinea ta:

"Nu-mi percep propriile interese în această situație."
și treci la următoarea.

LECȚIA 25

"Nu cunosc menirea nici unui lucru."

Rostul înseamnă înțeles. Ideea de astăzi explică de ce nimic din ceea ce vezi nu înseamnă nimic. Nu-i cunoști menirea. De aceea pentru tine este lipsit de înțeles. Totul este menit pentru interesele tale. Aceasta le este menirea; acesta le este rostul; acesta le este înțelesul. Tocmai prin recunoașterea acestui fapt, ceea ce vezi capătă înțeles.

Percepi lumea și tot ce este în ea ca având înțeles în funcție de scopurile ego-ului. Aceste scopuri nu au nimic de-a face cu propriile tale interese, ego-ul nefiind tu. Această identificare falsă te face incapabil să înțelegi menirea vreunui lucru. Ca rezultat, ești nevoit să îl folosești greșit. Când crezi lucrul acesta, vei încerca să îți retractezi scopurile pe care le-ai atribuit lumii, în loc să le întărești.

Un alt mod de a descrie scopurile pe care le percepi acum este să spui că ele toate sunt preocupate de interese "personale".

Întrucât nu ai interese personale, scopurile tale nu sunt, de fapt, preocupate de nimic. Prin urmare, dedicându-te lor, nu ai nici un scop. Și astfel nu cunoști menirea nici unui lucru.

Înainte de a putea înțelege ceva din exercițiile de astăzi, să ne mai oprim asupra unui gând. La nivelele cele mai de suprafață, recunoști, desigur, rostul. Totuși, rostul nu poate fi înțeles la aceste nivele. De exemplu, poți înțelege că rostul telefonului este

acela de a face posibilă o convorbire cu cineva care nu se află fizic în imediata ta apropiere. Ceea ce nu înțelegi este rostul încercării de a intra în legătură cu el, și tocmai lucrul acesta face contactul tău cu el semnificativ sau lipsit de înțeles.

Este de o importanță crucială pentru procesul tău de învățare să fii dispus să renunți la scopurile pe care le-ai fixat fiecărui lucru. Recunoașterea faptului că ele sunt mai degrabă lipsite de înțeles decât "bune" sau "rele" este singurul mod de a realiza această renunțare. Ideea de astăzi este un pas în această direcție.

Sunt necesare șase perioade de exersare, fiecare având durata de două minute. Fiecare să înceapă cu o repetare lentă a ideii de astăzi, urmată de rotirea privirii în jur și oprirea ei asupra oricărui obiect care îți atrage atenția, fie el apropiat sau depărtat,

"important", sau "neimportant", "uman" sau "inuman". Cu ochii ațintiți asupra fiecărui subiect selectat astfel, spune, de exemplu:

"Nu cunosc menirea acestui scaun."

"Nu cunosc menirea acestui stilou."

"Nu cunosc menirea acestei mâini."

Rostește aceste cuvinte rar, fără a-ți lua ochii de la subiect până nu ai terminat afirmația despre el. Treci apoi la subiectul următor și aplică ideea de astăzi ca mai înainte.

LECȚIA 26

"Gândurile mele de atac îmi atacă invulnerabilitatea."

Este desigur evident faptul că, de vreme ce poți fi atacat, nu ești invulnerabil. Consideri atacul o amenințare reală. Aceasta deoarece crezi că tu poți să ataci cu adevărat. Iar ceea ce ar avea efect prin tine trebuie să aibă efect și asupra ta. Tocmai această lege te va mântui în cele din urmă, dar deocamdată o folosești greșit. De aceea, trebuie să înveți cum o poți folosi în serviciul propriilor tale interese, și nu împotriva lor.

Deoarece gândurile tale de atac vor fi proiectate, te vei teme de atac. Iar dacă te temi de atac, trebuie să crezi că nu ești invulnerabil. Gândurile de atac te fac, așadar, vulnerabil în propria

mente, căci acolo se află gândurile de atac. Gândurile de atac și invulnerabilitatea nu pot fi acceptate împreună. Ele se contrazic reciproc.

Ideea de astăzi ne prezintă gândul că întotdeauna te ataci mai întâi pe tine însuși. Dacă gândurile de atac trebuie să comporte credința că ești vulnerabil, efectul lor este acela de a te slăbi în proprii tăi ochi. Astfel ele ți-au atacat modul tău de a te percepe pe tine însuși, iar deoarece crezi în ele, nu mai poți crede în tine. O imagine falsă despre tine a ajuns să ia locul a ceea ce ești.

Punerea în practică a ideii de astăzi te va ajuta să înțelegi că vulnerabilitatea sau invulnerabilitatea sunt rezultatul propriilor tale gânduri. Nimic în afară de gândurile tale nu te poate ataca. Nimic în afară de gândurile tale nu te poate face să crezi că ești vulnerabil.

Și nimic în afară de gândurile tale nu îți poate dovedi că toate acestea nu sunt așa.

În aplicarea ideii de astăzi sunt necesare șase perioade de exersare. Să se încerce două minute pentru fiecare din ele, deși perioada poate fi redusă dacă este prea mare disconfortul. Nu reduce însă mai mult decât atât.

Perioada de exersare să înceapă cu repetarea ideii pentru astăzi, continuând - cu ochii închiși - cu trecerea în revistă a întrebărilor rămase fără răspuns a căror rezolvare te îngrijorează. Îngrijorarea poate lua forma deprimării, supărării, senzației de a fi constrâns, temerii, presimțirii sau preocupării. Orice problemă încă nerezolvată care are tendința să-ți revină în gând de-a lungul zilei constituie un subiect potrivit. Nu vei putea folosi prea multe pentru fiecare perioadă de exersare în parte, fiindcă va trebui acordat fiecărei probleme mai mult timp decât de obicei. Ideea de astăzi să se aplice după cum urmează:

Mai întâi, denumeste situația:

"Sunt îngrijorat de"

Apoi ia în considerare fiecare rezolvare care-ți vine în minte în această privință și care ți-a pricinuit îngrijorare, referindu-te la fiecare în mod concret, spunând:

"Mă tem că se va întâmpla"

Dacă faci exercițiile cum se cuvine, ar trebui să ai la dispoziție vreo cinci sau șase alternative îngrijorătoare pentru fiecare situație de care te folosești și, foarte posibil, chiar mai multe. Este mult mai util să tratezi câteva situații în mod amănunțit, decât să parcurgi un număr mare de situații. Pe măsură ce lista rezolvărilor anticipate pentru fiecare situație se extinde, vei găsi, probabil, că pe unele din ele, mai ales pe cele care-ți vin în minte către sfârșit, le accepți mai puțin. Încearcă totuși, pe cât posibil, să le tratezi pe toate deopotrivă.

După ce ai denumit fiecare rezolvare de care ți-e teamă, spune în sine ta:

"Acest gând este un atac asupra mea."

Încheie fiecare perioadă de exersare repetându-ți încă odată ideea de astăzi.

LECȚIA 27

"Mai presus de toate, vreau să văd."

Ideea de astăzi exprimă ceva mai puternic decât o simplă hotărâre. Între toate dorințele tale, ea dă prioritate viziunii. S-ar putea să ai rețineri să folosești ideea, pe motivul că nu ești sigur dacă, într-adevăr, crezi ceea ce afirmi. Nu contează. Scopul exercițiilor de astăzi este de a aduce puțin mai aproape vremea când ideea va fi pe de-a-ntregul adevărată.

S-ar putea să fii foarte tentat să crezi că ți se cere vreun sacrificiu atunci când spui că, mai presus de orice, vrei să vezi. Dacă te neliniștește absența oricărei rezerve pe care o implică o astfel de afirmație, adaugă:

"Ea nu poate decât să binecuvânteze."

Ideea de astăzi are nevoie de multe repetări pentru ca folosul să fie maxim. Să se folosească la cel puțin fiecare jumătate de oră și, dacă se poate, de mai multe ori. Ai putea încerca s-o faci la fiecare 15 sau 20 de minute. Este recomandabil ca, atunci când te trezești sau la scurt timp după aceea, să stabilești un anume

interval de timp pentru folosirea ideii și să încerci să-l respecti de-a lungul zilei.

Nu va fi greu să o faci, chiar dacă vei fi angajat într-o conversație sau ocupat cu altceva în momentul respectiv. Chiar și atunci poți să repeți, în sinea ta, o scurtă propoziție, fără a deranja.

Adevărata întrebare este: cât de des îți vei aduce aminte? Cât de mult îți dorești ca ideea de astăzi să fie adevărată? Răspunde la una din întrebări și ai răspuns și celeilalte. Vei sări, probabil, peste câteva aplicații, poate chiar peste mai multe. Nu te lăsa afectat, dar încearcă, totuși, să te ții de program de atunci înainte. Dacă simți măcar o dată, de-a lungul zilei, că ai fost perfect sincer în timp ce repetai ideea de astăzi, poți fi sigur că te-ai scutit de mulți ani de efort.

LECȚIA 28

"Mai presus de toate, vreau să văd altfel lucrurile."

Astăzi noi chiar dăm ideii de ieri o aplicare corectă. În aceste perioade îți vei lua o serie de angajamente precise. Întrebarea dacă le vei ține în viitor nu ne preocupă aici. Dacă ești dispus măcar să le iei acum, ai și pornit pe calea tinereii lor. Și suntem încă abia la început.

Poate te întrebi de ce este important să spui, de exemplu: "Mai presus de toate vreau să văd această masă altfel". În sine, nu are nici o importanță. Dar, ce este de sine stătător? Și ce înseamnă "în sine"? Vezi în jurul tău o mulțime de lucruri separate, ceea ce înseamnă că nu vezi deloc. Ori vezi, ori nu vezi. Odată ce ai văzut un lucru altfel, le vei vedea pe toate altfel. Lumina pe care o vei vedea în oricare dintre ele este aceeași lumină pe care o vei vedea în toate.

Atunci când spui: "Mai presus de toate, vreau să văd această masă altfel", îți iei angajamentul să îți retragi toate ideile tale preconcepute despre masă, și să îți deschizi mintea către ceea ce este ea, către menirea ei. Nu o definești în funcție de trecut.

Întrebi, mai degrabă, ce este, în loc să-i spui tu ce este. Nu îi legi

rostul de experiența ta neînsemnată în privința meselor, nici nu îi limitezi menirea la măruntele tale gânduri personale. Nu vei pune sub semnul întrebării ceea ce ai definit deja. Iar scopul acestor exerciții este de a pune întrebări și de a primi răspunsurile.

Spunând: "Mai presus de toate, vreau să văd această masă altfel", îți iei angajamentul să vezi. Nu este un angajament exclusiv. Este un angajament care se referă deopotrivă la masă, cât și la orice altceva, nici mai mult, nici mai puțin.

De fapt, ai putea dobândi viziunea chiar numai de la această masă, dacă ți-ai retrage toate ideile proprii pe care ți le-ai format în privința ei și ai privi-o cu o minte perfect deschisă. Ea are să-ți arate ceva; ceva frumos și curat, de o infinită valoare, plin de fericire și speranță. Ascuns sub mormanul ideilor tale despre ea, stă rostul ei real, rost pe care îl împărtășești cu tot universul.

Prin faptul că folosești masa ca obiect pentru aplicarea ideii de astăzi, ceri de fapt să ți se dezvăluie rostul universului. Vei cere același lucru de la fiecare subiect pe care îl folosești în perioadele de exersare. Și îți iei angajamentul, față de fiecare dintre ele, că vei lăsa rostul lor să ți se dezvăluie, în loc să le încarci cu propria-ți judecată.

Vom avea astăzi șase perioade de exersare de câte două minute, în care ideea zilei este mai întâi formulată, apoi aplicată la orice vezi în jur. Subiectele nu numai că vor fi alese la întâmplare, dar se va și acorda fiecăruia aceeași sinceritate când i se aplică ideea zilei, într-o încercare de a recunoaște valoarea egală a tuturor, în contribuția la vederea ta.

Aplicațiile să includă, ca de obicei, numele subiectului asupra căruia se nimerește să-ți cadă privirea, care va zăbovi asupra lui în timp ce rostești următoarele:

"Mai presus de toate, vreau să văd acest altfel."

Fiecare aplicare să se facă foarte rar, pe cât se poate, cu luare aminte.

LECȚIA 29

„Dumnezeu este în tot ce vad”

Ideea de astăzi explică de ce poți vedea tot rostul în toate. Ea explică de ce nimic nu este separat, de sine stătător sau în sine. Și mai explică de ce nimic din ceea ce vezi nu înseamnă nimic. De fapt, ea explică fiecare idee pe care am folosit-o până acum, cât și pe cele următoare. Ideea de astăzi constituie întreaga bază pentru viziune.

Probabil că, în momentul de față, această idee ți se va părea foarte greu de priceput. Poate ți se pare prostescă, necuviincioasă, lipsită de sens, nostimă sau chiar reprehensibilă. Desigur, Dumnezeu nu este într-o masă, de exemplu, așa cum o vezi. Totuși, am subliniat ieri ideea că o masă împărtășește rostul universului. Iar ceea ce împărtășește rostul universului împărtășește rostul Creatorului său.

Încearcă, deci, astăzi, să începi a învăța cum să privești toate lucrurile cu iubire, cu recunoștință, și cu mintea deschisă. Acum nu le vezi. Ai vrea să știi ce este în ele? Nimic nu este așa cum îți apare ție. Rostul lor sfânt stă dincolo de restrânsa ta sferă de cuprindere. Atunci când viziunea îți va arăta sfințenia care luminează lumea, vei înțelege perfect ideea de astăzi. Și nu vei înțelege cum de ai putut vreodată să ți se pară dificilă.

Cele șase perioade de exersare pentru astăzi, a câte două minute fiecare, vor urma un tipar deja familiar: începe repetând ideea în sinea ta, apoi aplic-o subiectelor din jurul tău, alege la întâmplare, denumindu-le pe fiecare în mod distinct. Încearcă să eviți tendința de a face o selecție autoimpusă, care poate fi mai ales tentantă în legătură cu ideea de astăzi, datorită naturii ei cu totul străine. Ține minte că orice ordine impusă de tine este la fel de străină realității.

De aceea, lista de subiecte să fie cât se poate de lipsită de autoselecție. De exemplu, o listă potrivită ar putea include următoarele:

"Dumnezeu este în acest umeraș."

"Dumnezeu este în această revistă."

"Dumnezeu este în acest deget."

"Dumnezeu este în această lampă."

"Dumnezeu este în acel corp."

"Dumnezeu este în ușa aceea."

"Dumnezeu este în coșul acela de gunoi."

În completarea perioadelor de practică fixate, repetă ideea de astăzi cel puțin o dată pe oră, privind încet în jur, în timp ce îți spui cuvintele în sinea ta, fără grabă. Ar trebui, cel puțin o dată sau de două ori, să fii pătruns de o senzație de odihnă, în timp ce le faci.

LECȚIA 30

"Dumnezeu este în tot ce văd, deoarece Dumnezeu este în mintea mea. "

Ideea de astăzi este trambulina care ne lansează spre viziune. Din această idee, lumea se va deschide în fața ta și o vei privi, văzând în ea ce nu ai mai văzut niciodată. Iar ceea ce ai văzut înainte nu îți va mai fi deloc vizibil.

Astăzi încercăm să folosim o nouă formă de "proiecție." Nu încercăm să ne debarasăm de ceea ce nu ne place, văzându-l în afară. În schimb, încercăm să vedem în lume ceea ce este în mintea noastră, ceea ce vrem să recunoaștem că este acolo. Astfel, încercăm să ne împreunăm cu ceea ce vedem, în loc să-l ținem departe de noi. Iată deosebirea fundamentală dintre viziune și modul tău de a vedea.

Ideea de astăzi urmează să se aplice cât se poate de des de-a lungul zilei. De câte ori ai o clipă de răgaz, repet-o, cu luare aminte, în sinea ta, privind în jur, încercând să realizezi că ideea este aplicabilă la tot ce vezi acum sau la tot ce ai putea vedea acum dacă s-ar afla în câmpul tău vizual.

Viziunea reală nu este limitată la concepte ca "aproape" sau "departe". Pentru a te ajuta să te obișnuiești cu această idee, încearcă să te gândești atât la lucruri din afara câmpului tău vizual, cât și la cele pe care le poți vedea efectiv, atunci când aplici ideea de astăzi.

Viziunea reală nu este numai nelimitată în timp și spațiu, dar

nici nu depinde de ochii corpului. Mintea este singura ei sursă. Pentru a te ajuta să te obișnuiești mai mult cu această idee, dedică mai multe perioade de exersare aplicării ideii de astăzi cu ochii închiși, folosind orice subiecte îți vin în minte și privind mai degrabă înlăuntru decât în afară. Ideea de astăzi se aplică în mod egal la amândouă.

LECȚIA 31

"Nu sunt victima lumii pe care o văd."

Ideea de astăzi este introducerea la declarația ta de eliberare. Și de data asta, ideea va fi aplicată atât lumii pe care o vezi în afara ta, cât și celei pe care o vezi lăuntric. În aplicarea ideii, vom folosi o formă de exercițiu care va fi întrebuințată din ce în ce mai mult, cu modificări după cum se va indica. În general, această formă include două aspecte, unul în care aplici ideea într-un mod mai susținut, iar celălalt, care constă din aplicații frecvente ale ideii de-a lungul zilei.

Sunt necesare două perioade mai lungi cu ideea de astăzi, una dimineața și alta seara, recomandându-se între trei și cinci minute pentru fiecare. În acest timp, privește încet în jur, repetând ideea de două sau trei ori. Apoi, închide-ți ochii și aplică aceeași idee la lumea ta lăuntrică. Vei scăpa de ambele dintr-odată, deoarece lumea lăuntrică este cauza celei exterioare.

În timpul introspecției, nu fă altceva decât îngăduie oricărui gând care îți trece prin minte să se prezinte conștiinței tale, să-l iei pe fiecare în considerare pentru o clipă, iar apoi să-l înlocuiești cu următorul. Încearcă să nu stabilești vreun fel de ierarhie între ele. Privește-le cum vin și se duc, într-un mod cât se poate de impasibil. Nu stăruie asupra nici unui în mod deosebit, ci lasă-le să curgă în mod constant și calm, fără a te implica în mod special. În timp ce stai și îți privești liniștit gândurile, repetă ideea de astăzi în sinea ta, de câte ori crezi de cuviință, dar fără vreo senzație de grabă. În plus, repetă ideea de astăzi cât se poate de des de-a

lungul zilei. Adu-ți aminte că faci o declarație de independență în numele propriei tale libertăți. Iar în libertatea ta stă libertatea lumii. Ideea de astăzi este, de asemenea, una deosebit de folositoare ca răspuns la fiecare formă de tentație care s-ar putea ivi. Ea este o declarație că nu vei ceda în fața ei, înrobindu-te singur.

LECȚIA 32

"Eu am inventat lumea pe care o văd."

Astăzi, continuăm să dezvoltăm tema cauzei și a efectului. Nu ești victima lumii pe care o vezi, deoarece tu ai inventat-o. Poți să renunți la ea la fel de ușor cum ai născocit-o. O vei vedea sau nu o vei vedea, după cum dorești. Câtă vreme o dorești, o vei vedea; când nu o mai dorești, ea nu va mai fi acolo ca s-o vezi.

Ideea de astăzi, asemenea celor precedente, se aplică lumilor tale interioare și exterioare care, de fapt, sunt una și aceeași.

Totuși, de vreme ce le vezi ca fiind diferite, perioadele de exersare pentru astăzi vor cuprinde din nou două faze, una implicând lumea pe care o vezi în afara ta, iar cealaltă, lumea pe care o vezi în mintea ta. Încearcă, în exercițiile de astăzi, să introduci gândul că ambele se află în propria ta imaginație.

Vom începe perioadele de exersare de dimineață și seară din nou prin repetarea, de două sau trei ori, a ideii de astăzi, în timp ce cuprindem cu privirea lumea pe care o vezi ca fiind în afara ta. Apoi, închide-ți ochii și cuprinde lumea ta lăuntrică. Încearcă să le tratezi pe amândouă cât mai egal posibil. Repetă, fără grabă, ideea de astăzi, de câte ori dorești, în timp ce privești imaginile de care te face conștient imaginația ta.

Pentru cele două perioade de exersare mai lungi se recomandă între trei și cinci minute, un minimum de trei minute fiind obligatoriu. Pot fi folosite mai mult de cinci minute, dacă exercițiul ți se pare odihnitor. Pentru a veni în întâmpinarea acestui lucru, alege o perioadă în care se prevăd distrageri puține și în care tu însuși să te simți gata.

Aceste exerciții se vor face și în continuare, de-a lungul zilei, de

cât mai multe ori. Aplicațiile mai scurte constau din repetarea lentă a ideii, în timp ce îți inspectezi fie lumea lăuntrică, fie pe cea din afară. Nu contează pe care din ele o alegi.

Ideea de astăzi urmează, de asemenea, să se aplice imediat oricărei situații care ar putea să te necăjească. Aplică ideea, spunând în sinea ta: "Eu am inventat această situație, așa cum o văd."

LECȚIA 33

"Există un alt mod de a privi lumea."

Ideea de astăzi este o încercare de a recunoaște faptul că îți poți deplasa percepția lumii în ambele ei aspecte, cel interior și exterior.

Cinci minute bune se vor consacra aplicațiilor de dimineață și seară.

În aceste perioade de exersare, ideea va fi repetată atât timp cât îți dă o stare bună, cu toate că esențiale sunt aplicările făcute fără grabă. Alternează inspectarea percepțiilor tale interioare cu cele exterioare, fără a isca însă o senzație de mutare abruptă.

Pur și simplu, aruncă o privire dezinvoltă spre lumea pe care o percepi ca fiindu-ți exterioară, apoi închide ochii și, cu egală dezinvoltură, inspectează gândurile lăuntrice. Încearcă să rămâi la fel de neimplicat în ambele și să-ți menții această detașare atunci când repeți ideea de-a lungul zilei.

Perioadele de exersare mai scurte să fie cât mai frecvente.

Aplicări specifice ale ideii de astăzi se vor face de îndată ce se ivește vreo situație cu tentația de a te neliniști. Pentru aceste aplicări, spune:

"Există un alt mod de a privi asta."

Ține minte să aplici ideea de astăzi chiar în momentul în care devii conștient de vreun necaz. S-ar putea să ai nevoie de vreun minut ca să te așezi în liniște și să repeți ideea de câteva ori în sinea ta. Închiderea ochilor te va ajuta probabil la această formă de aplicare.

LECȚIA 34

"Aș putea vedea pace în loc de ce văd."

Ideea de astăzi începe să descrie condițiile care prevalează în celălalt mod de a vedea. Pacea minții este clar o chestiune lăuntrică. Ea trebuie să înceapă cu propriile tale gânduri, pentru ca apoi să se extindă înspre afară, căci din pacea minții tale răsare o percepție pașnică a lumii.

Exercițiile de astăzi necesită trei perioade de exersare mai lungi. Se recomandă una dimineața și alta seara, iar a treia se va întreprinde la acea oră dintre ele care pare să fie mai prielnică unei stări de disponibilitate. Toate aplicările se vor face cu ochii închiși, deoarece ideea de astăzi se va aplica lumii tale lăuntrice. Vreo cinci minute de cercetare a minții pentru fiecare din perioadele mai lungi de exersare sunt obligatorii. Cercetează-ți mintea pentru a afla gândurile de teamă, situațiile care provoacă anxietate, personajele sau întâmplările "ofensatoare" sau orice altceva în legătură cu care întreții gânduri ne iubitoare. Într-un mod dezinvolt, ia cunoștință de toate, repetând rar ideea de astăzi, pe măsură ce le privești cum îți apar în minte. Și dă-le drumul, unul câte unul, pentru a face loc celui următor.

Dacă începi să ai dificultăți când e vorba să te gândești la anumite subiecte, continuă să repeți ideea, fără grabă, în sinea ta, fără a o aplica la un anumit lucru. Încredințează-te, totuși, că nu faci vreo excludere anume.

Aplicările mai scurte urmează să fie frecvente și se vor face oricând simți că pacea minții îți este amenințată într-un fel sau altul.

Ele au ca scop să te ferească de tentații de-a lungul zilei. Dacă devii conștient de o anumită formă de tentație, exercițiul se va face sub această formă:

"Aș putea vedea pace în această situație,
în loc să văd ceea ce văd acum în ea. "

Dacă violările păcii minții tale iau forma unor emoții adverse mai

generalizate, cum ar fi deprimare, anxietate sau îngrijorare, folosește ideea în forma ei originală. Dacă vei constata că ai nevoie de mai mult de o aplicare a ideii de astăzi ca să îți vină mai ușor să te răzgândești în orice context anume, încearcă să dedici câteva minute repetării ideii, până când începi să simți o oarecare senzație de ușurare. Îți va fi de ajutor, dacă vei spune în sinea ta, specificând:

"Îmi pot înlocui sentimentele de deprimare, anxietate sau îngrijorare

(sau gândurile mele în legătură cu această situație, persoană sau întâmplare) cu pace."

LECȚIA 35

"Mintea mea este parte din Mintea lui Dumnezeu.

Sunt foarte sfânt."

Ideea de astăzi nu descrie modul în care te vezi acum. Ea descrie însă ceea ce-ți va arăta viziunea. Este greu, pentru oricine care gândește că se află în această lume, să creadă lucrul acesta despre sine. Dar, motivul pentru care socoate că se află în lumea aceasta este tocmai acela că nu crede ceea ce afirmă ideea de astăzi. Vei crede, negreșit, că faci parte din ambianța în care socoți că te afli. Aceasta se întâmplă deoarece te înconjori de mediul pe care îl dorești. Și îl dorești ca să îți protejeze imaginea (chipul) pe care ți-ai făcut-o despre tine însuși. Imaginea este parte din acest mediu înconjurător. Ceea ce vezi în timp ce crezi că te afli în acest mediu este văzut prin ochii imaginii. Asta nu este viziune. Imaginile nu pot vedea.

Ideea de astăzi prezintă o cu totul altă imagine despre tine.

Stabilindu-ți Sursa, ea îți stabilește și Identitatea, și te descrie așa cum, de fapt, trebuie să fii într-adevăr. Vom folosi, pentru ideea de astăzi, un procedeu de aplicare oarecum diferit, fiindcă accentul cade astăzi mai degrabă pe cel care percepe, decât pe ceea ce percepe el însuși.

Începe fiecare din cele trei perioade de exersare a câte cinci

minute fiecare pe ziua de astăzi cu repetarea, în sinea ta, a ideii de astăzi, apoi închideți ochii și cercetează-ți mintea pentru tot felul de termeni descriptivi în care te vezi pe tine însuți. Include toate însușirile bazate pe ego, fie ele pozitive sau negative, dezirabile sau indezirabile, grandioase sau înjositoare. Ele toate sunt la fel de ireale, pentru că nu te privești prin ochii sfințeniei. În partea de început a perioadei de cercetare a minții, vei pune, probabil, accentul pe ceea ce consideri a fi aspectele mai negative ale propriei tale perceperii. Totuși, către partea finală a perioadei de exersare, s-ar putea, foarte bine, ca în minte să îți apară termeni descriptivi mai măgulitori la propria-ți adresă. Încearcă să recunoști că nu contează ce orientare au fanteziile tale despre tine însuți.

Iluziile nu au nici o orientare în realitate. Ele, pur și simplu, nu sunt adevărate.

O listă potrivită pentru aplicarea ideii de astăzi, alcătuită la întâmplare, poate arăta după cum urmează:

"Mă văd ca fiind dominat."

"Mă văd ca fiind deprimat."

"Mă văd ca fiind ratat."

"Mă văd ca fiind primejduit."

"Mă văd ca fiind neajutorat."

"Mă văd ca fiind victorios."

"Mă văd ca fiind înfrânt."

"Mă văd ca fiind caritabil."

"Mă văd ca fiind plin de virtute."

Să nu te gândești la acești termeni într-un mod abstract. Ei îți vor veni în minte odată cu diferite situații, personaje și întâmplări în care tu figurezi. Alege la nimereală câte o situație specifică care îți vine în minte, identifică termenul sau termenii descriptivi care consideri că se potrivesc la reacțiile tale față de această situație, și folosește-i în aplicarea ideii de astăzi. După ce ai denumit-o pe fiecare, adaugă:

"Dar mintea mea este o parte din Mintea lui Dumnezeu.

Sunt foarte sfânt."

În timpul perioadelor de exersare mai lungi, vor exista, probabil, intervale în care nu-ți trece nimic anume prin minte. Nu-ți scormoni mintea doar ca să umpli intervalul cu lucruri specifice, ci relaxează-te numai și repetă rar ideea de astăzi până când ceva îți vine în minte. Cu toate că nimic din ce se ivește nu trebuie omis din exerciții, nimic nu trebuie "dezgropat" prin efort. Nici forța, nici discriminarea nu trebuie folosite.

Cât mai des posibil de-a lungul zilei, alege-ți una sau mai multe însușiri pe care ți le atribui în momentul de față, aplicând ideea de astăzi în formularea de mai sus la fiecare dintre ele. Dacă nimic anume nu îți dă prin minte, repetă doar ideea în sinea ta, cu ochii închiși.

LECȚIA 36

"Sfințenia mea învăluie tot ce văd."

Ideea de astăzi o extinde pe cea de ieri de la cel ce percepe, la ceea ce este perceput. Ești sfânt deoarece mintea ta este parte din a lui Dumnezeu. Și pentru că ești sfânt, vederea ta trebuie să fie de asemenea sfântă. "Neprihănit" înseamnă fără de păcat. Nu poți fi mai mult sau mai puțin fără păcat. Ori ești neprihănit, ori ba. Dacă mintea ta este parte din Mintea lui Dumnezeu, trebuie să fii neprihănit, sau o parte din Mintea Lui ar fi păcătoasă. Văzul tău este în legătură cu sfințenia Lui, nu cu ego-ul tău, și, ca atare, nu cu corpul tău.

Pentru astăzi sunt necesare patru perioade de exersare a câte trei până la cinci minute. Încearcă să le distribui pe intervale relativ egale, recurgând frecvent la aplicările mai scurte, pentru a-ți asigura protecția de-a lungul zilei. Perioadele de exersare mai lungi se vor desfășura în această formă:

Mai întâi, închide-ți ochii și repetă de mai multe ori, rar, ideea de astăzi. Apoi deschide-ți ochii și privește fără grabă în jurul tău, aplicând ideea în mod specific la orice observi în această dezinvoltă trecere în revistă. Spune, de exemplu:

"Sfințenia mea învăluie carpetă aceea."

"Sfințenia mea învăluie peretele acela."

"Sfințenia mea învăluie aceste degete."

"Sfințenia mea învăluie scaunul acela."

"Sfințenia mea învăluie corpul acela."

"Sfințenia mea învăluie acest stilou."

De mai multe ori, în timpul acestor perioade de exersare, închide-ți ochii și repetă ideea în sinea ta. Apoi, deschide-ți ochii și continuă ca mai înainte.

Pentru perioadele de exersare mai scurte, închide ochii și repetă ideea; privește în jur în timp ce o repeți din nou; și încheie cu încă o repetare, având ochii închiși. Toate aplicările se vor face, bineînțeles, foarte rar, cu cea mai mare lipsă de efort și grabă.

LECȚIA 37

"Sfințenia mea binecuvântează lumea."

Această idee conține primele întrezăriri ale adevăratei tale funcții în lume sau ale rostului tău aici. Menirea ta este să vezi lumea prin propria ta sfințenie. Astfel tu și cu lumea sunteți împreună binecuvântați. Nu pierde nimeni; nimic nu se ia de la nimeni; fiecare câștigă prin viziunea ta sfântă. Această idee marchează sfârșitul sacrificiului, deoarece oferă fiecăruia din plin ceea ce i se cuvine.

Nu există nici o altă cale prin care ideea de sacrificiu să poată fi îndepărtată din gândirea lumii. Oricare alt mod de a vedea va pretinde, în mod inevitabil, o plată de la cineva sau ceva. Ca rezultat, cel care percepe va pierde. Și nici nu va bănuși măcar de ce pierde. Însă prin viziunea ta, întregimea este redată conștiinței sale. Sfințenia ta îl binecuvântează, necerându-i nimic. Cei care se văd ca fiind întregi nu au pretenții. Sfințenia ta este mântuirea lumii. Ea te îndreptățește să adeverești lumii că este una cu tine, nu predicându-i, nu spunându-i ceva, ci pur și simplu, prin recunoașterea ta tăcută că în sfințenia ta toate lucrurile sunt binecuvântate împreună cu tine.

Cele patru perioade de exercițiu mai lungi ale zilei, din care

fiecare va cuprinde trei până la cinci minute de exersare, încep cu repetarea ideii de astăzi și vor fi urmate de aproximativ un minut în care te uiți în jurul tău, în timp ce aplici ideea la cele văzute de tine:

"Sfințenia mea binecuvântează acest scaun."

"Sfințenia mea binecuvântează acea fereastră."

"Sfințenia mea binecuvântează acest corp."

Închide apoi ochii și aplică ideea la orice persoană care îți vine în minte, folosindu-i numele și spunând:

"Sfințenia mea te binecuvântează, (numele)."

Poți continua perioada de exersare cu ochii închiși; poți redeschide ochii și poți aplica ideea de astăzi la lumea ta exterioară, dacă așa dorești; poți alterna aplicarea ideii la cele pe care le vezi în jurul tău cu aplicarea ei la cele care se află în gândurile tale, sau poți recurge la orice combinație pe care o preferi între aceste două faze de aplicare. Perioada de exersare se va încheia cu o repetare a ideii cu ochii închiși și, urmându-i imediat, o alta, cu ochii deschiși.

Exercițiile mai scurte constau din repetarea ideii de cât mai multe ori poți. A o aplica în tăcere la cei pe care îi întâlnești, rostindu-le concomitent numele, este deosebit de folositor. Este esențial să folosești ideea dacă cineva pare să-ți stârnească reacții adverse. Oferă-i de îndată binecuvântarea sfințeniei tale, căci astfel vei învăța să o păstrezi în propria-ți conștiință.

LECȚIA 38

"Nimic nu este cu neputință pentru sfințenia mea."

Sfințenia ta răstoarnă toate legile lumii. Ea transcende fiecare restricție impusă de timp, spațiu, distanță și limită de orice fel. Sfințenia ta este absolut nelimitată în puterea ei, deoarece te consacră ca Fiu al lui Dumnezeu, una cu Mintea Creatorului său. Prin sfințenia ta, puterea lui Dumnezeu devine manifestă. Prin sfințenia ta, puterea lui Dumnezeu devine disponibilă. Iar pentru puterea lui Dumnezeu nimic nu este cu neputință. Sfințenia ta

poate, așadar, îndepărta toată durerea, ea poate pune capăt tuturor necazurilor și poate rezolva toate problemele. Ea poate să le facă pe toate atât în ceea ce te privește pe tine, cât și în privința oricui. Ea este nepărtinitoare în puterea ei de a ajuta pe oricine, fiind nepărtinitoare în puterea ei de a mântui pe oricine.

Dacă tu ești sfânt, atunci sfânt este tot ce a creat Dumnezeu.

Ești sfânt pentru că toate lucrurile pe care le-a creat El sunt sfinte.

Și toate lucrurile pe care le-a creat El sunt sfinte deoarece tu ești sfânt. În exercițiile de astăzi, vom aplica puterea sfințeniei tale la toate problemele, dificultățile sau suferințele, indiferent de forma sub care îți vin în minte, fie că sunt în legătură cu tine însuși sau cu altcineva. Nu vom face deosebiri, pentru că nu există deosebiri.

În cele patru perioade de exersare mai lungi, din care fiecare ar fi de preferat să dureze cinci minute încheiate, repetă ideea de astăzi, închide-ți ochii, apoi cercetează-ți mintea pentru a găsi orice senzație de impas sau nefericire, după cum vezi lucrurile.

Încearcă să faci cât mai puțină deosebire între o situație dificilă pentru tine și una care e dificilă pentru altcineva. Identifică situația în mod concret și, de asemenea, numele persoanei implicate.

Folosește această formulare când aplici ideea de astăzi:

"În situația în care mă văd, nimic nu este cu neputință pentru sfințenia mea."

"În situația în care se vede, nimic nu este cu neputință pentru sfințenia mea."

Poate că vrei să variezi, din timp în timp, această procedură și să adaugi câte un gând relevant, formulat de tine însuși. Ai putea dori, de pildă, să incluzi gânduri ca:

"Nimic nu este cu neputință pentru sfințenia mea, pentru că în ea stă puterea lui Dumnezeu."

Introdu orice variații care ți se par potrivite, însă menține exercițiile focalizate asupra temei: "Nimic nu este cu neputință pentru sfințenia mea." Scopul exercițiilor de astăzi este de a începe să-ți insuflă sentimentul că ai stăpânire asupra tuturor lucrurilor deoarece ești ceea ce ești.

În aplicările frecvente mai scurte, aplică ideea în forma ei inițială, atât timp cât nu apare sau îți trece prin minte vreo problemă anume care te privește pe tine sau pe altcineva. În acest caz, folosește pentru aplicarea ideii forma mai specifică.

LECȚIA 39

"Sfințenia mea îmi este mântuirea."

Dacă vinovăția este iadul, care îi este opusul? Asemenea textului pentru care au fost scrise aceste exerciții zilnice, ideile folosite pentru exerciții sunt foarte simple, foarte clare și lipsite de ambiguitate. Nu ne preocupă isprăvile intelectuale, nici jocurile de logică. Ne ocupăm numai de ceea ce este băttor la ochi, iar acesta a fost trecut cu vederea în ceața complexității în care socoți că gândești.

Dacă vinovăția este iadul, care îi este opusul? Desigur, răspunsul nu e greu. Ezitarea pe care o simți poate, răspunzând la întrebare, nu se datorează ambiguității întrebării. Dar crezi că vinovăția este iad? Dacă ai crede, ai vedea pe loc cât de direct și de simplu este textul și nu ai mai avea deloc nevoie de exerciții zilnice. Nimeni nu are nevoie de exersare pentru a dobândi ceva ce îi aparține deja.

Am afirmat deja că sfințenia ta este mântuirea lumii. Dar propria ta mântuire? Nu poți da ce nu ai. Un mântuitor trebuie să fie mântuit. Cum altfel ar putea el propovădui mântuirea?

Exercițiile de astăzi ți se vor adresa ție, recunoscând faptul că mântuirea ta este de o importanță hotărâtoare pentru mântuirea lumii. Aplicând exercițiile la lumea ta, întreaga lume beneficiază de pe urma lor.

Sfințenia ta este răspunsul la fiecare întrebare care s-a pus vreodată, care se pune acum sau care se va pune în viitor.

Sfințenia ta înseamnă sfârșitul vinovăției și, astfel, sfârșitul iadului. Sfințenia ta este mântuirea lumii și a ta. Cum ai putea fi exclus de la ea tocmai tu, căruia îi aparține sfințenia ta? Dumnezeu nu cunoaște nesfințenia. Se poate ca El să nu-și cunoască Fiul?

Recomandăm insistent cinci minute încheiate pentru cele patru perioade mai lungi de exersare pe ziua de astăzi, încurajându-se tendințele de exersare mai lungi și mai frecvente. Dacă vrei să depășești cerințele minime, se recomandă mai degrabă ședințe mai numeroase decât mai lungi, cu toate că propunem și una și alta.

Începe perioadele de exersare ca de obicei, repetând ideea de astăzi în sinea ta. Apoi, cu ochii închiși, caută gândurile neubitoare, sub orice formă ar apare: sentimente de jenă, deprimare, mânie, teamă, îngrijorare, atac, nesiguranță și așa mai departe. Și, prin urmare, de ele este nevoie să fii mântuit.

Anumite situații, întâmplări sau persoane, pe care le asociezi cu gânduri neubitoare de orice fel, constituie subiecte potrivite pentru exercițiile de astăzi. Este imperativ pentru salvarea ta să le vezi într-un mod diferit. Iar binecuvântarea pe care le-o dai te va mântui și îți va dăruia viziune.

Rar, fără vreo selecție conștientă și fără a da atenție necuvenită vreuneia dintre ele, cercetează-ți mintea pentru a găsi orice gând ce se pune între tine și mântuirea ta. Aplică ideea de astăzi la fiecare din ele, în felul următor:

"Gândurile mele neubitoare despre mă țin în iad.

Sfințenia mea îmi este mântuirea."

Aceste perioade de exersare îți vor părea, poate, mai ușoare, dacă vei intercala între ele mai multe perioade scurte, în care să repeți, în sinea ta, doar de câteva ori, fără grabă, ideea de astăzi. De asemenea, s-ar putea să îți fie de ajutor să incluzi câteva intervale scurte, în timpul cărora să nu faci nimic altceva decât să te relaxezi și să nu te gândești, aparent, la nimic. La început, concentrarea susținută este foarte dificilă. Va deveni mult mai ușoară însă, pe măsură ce mintea îți va deveni mai disciplinată și atenția mai greu de abătut.

Până una alta, te poți considera liber să introduci varietate în perioadele de exersare, în orice formă ți se pare potrivit. Cu toate acestea, nu schimba ideea în sine atunci când variezi metoda în

care o aplici. Oricum vei decide s-o folosești, ideea trebuie enunțată în așa fel încât înțelesul ei să fie faptul că sfințenia ta îți este mântuirea. Încheie fiecare perioadă de exersare prin repetarea, încă o dată, a ideii în forma ei inițială și adaugă: "Dacă vinovăția este iadul, atunci care îi este opusul?" În timpul aplicărilor mai scurte, care urmează să se facă de vreo trei sau patru ori pe oră și chiar mai des, poți repeta ideea zilei și este de preferat să faci și una și alta. Dacă apar tentații, o formă deosebit de utilă a ideii este: "Sfințenia mea îmi este mântuirea de lucrul acesta."

LECȚIA 40

"Sunt binecuvântat ca Fiu al lui Dumnezeu."

Astăzi vom începe să afirmăm cu tărie câteva din fericirile care ți se cuvin, dat fiind ceea ce ești. Astăzi nu e nevoie de perioade lungi de exersare, însă sunt necesare perioade scurte și frecvente: ar fi de dorit una la fiecare zece minute. Ești, de asemenea, îmboldit să încerci acest program și să te ții de el oricând îți este posibil. Dacă uiți, încearcă din nou. Ori de câte ori îți amintești, încearcă din nou.

Nu este nevoie să-ți închizi ochii pe durata perioadelor de exersare, deși s-ar putea să-ți vină mai ușor așa. Totuși, de-a lungul zilei, s-ar putea să te afli în unele situații în care închiderea ochilor poate că nu este fezabilă.

Exercițiile necesită timp puțin și nici un efort. Repetă ideea pentru astăzi, apoi adaugă câteva din atributele pe care le asociezi cu faptul de a fi Fiu al lui Dumnezeu, aplicându-ți-le ție însuși. O perioadă de exersare ar putea consta, de pildă, din următoarele:

"Sunt binecuvântat ca Fiu al lui Dumnezeu .

"Sunt fericit, pașnic, iubitor și mulțumit."

Alta, ar putea lua această formă:

"Sunt binecuvântat ca Fiu al Lui Dumnezeu .

Sunt calm, liniștit, sigur de mine și încrezător. "

Dacă nu ai la dispoziție decât o perioadă foarte scurtă, spune-ți că ești binecuvântat ca Fiu al Lui Dumnezeu și va fi de ajuns.

LECȚIA 41

"Dumnezeu merge cu mine oriunde mă duc."

Ideea de astăzi va birui pe de-a-ntregul, în cele din urmă, sentimentul de a fi singur și abandonat pe care îl încearcă cei separați. Deprimarea este o consecință inevitabilă a separării. La fel sunt și anxietatea, îngrijorarea, profunda senzație de neajutorare, sărăcia, suferința și intensă teamă de pierderi. Cei separați au inventat multe "leacuri" pentru ceea ce cred ei că ar fi "relele lumii". Dar singurul lucru pe care ei nu îl fac este să pună la îndoială realitatea problemei. Căci ea nu poate fi lecuită de efectele ei, problema nefiind reală. Ideea de astăzi are puterea de a isprăvi pentru totdeauna cu toată această nerozie. Căci nerozie este, în pofida formelor serioase și tragice pe care le-ar putea lua.

În adâncul tău lăuntric se află tot ce este perfect, gata să radieze prin tine afară înspre lume. Iată leacul pentru toată durerea, pentru tot chinul, pentru orice teamă și pierdere, căci el va vindeca mintea care a gândit că acestea sunt reale și a suferit din cauza devotamentului ei.

Nu poți fi niciodată depozitat de perfecta-ți sfințenie, deoarece Sursa ei merge cu tine, oriunde te duci. Nu poți suferi niciodată, pentru că Sursa a tot ce este bucurie merge cu tine, oriunde te duci. Nu poți fi niciodată singur, fiindcă Sursa a tot ce este viață merge cu tine, oriunde te duci. Nimic nu-ți poate distruge pacea minții, căci Dumnezeu merge cu tine oriunde te duci.

E de înțeles că nu crezi toate acestea. Cum ai putea, de vreme ce adevărul este ascuns în adâncul lăuntric, sub un nor greu de gânduri demente, dens și întunecător, însă reprezentând tot ce vezi? Astăzi vom face prima noastră încercare reală de a lăsa în urmă acest nor obscur și greu, trecând prin el spre lumina de dincolo.

Astăzi nu va fi decât o singură perioadă lungă de exersare. Dimineața, dacă se poate de îndată ce te scoli, așează-te în liniște vreo trei până la cinci minute, cu ochii închiși. La începutul perioadei de exersare, repetă, foarte rar, ideea de astăzi. Apoi, nu fă nici un efort de gândire. Încearcă, în schimb, să capeți simțul întoarcerii spre interior, dincolo de toate gândurile deșarte ale lumii. Încearcă să pătrunzi foarte adânc în propria-ți minte, ferind-o de orice gând care ți-ar putea distra atenția. Din când în când, poți repeta ideea, dacă vei considera că îți este de folos. Dar, înainte de toate, încearcă să te cufunzi, cât mai jos spre interior, cât mai departe de lume și de toate gândurile ei neroade. Tu încerci acum să ajungi dincolo de toate aceste lucruri. Încerci acum să părăsești aparențele și să te apropii de realitate. Este într-un totuș posibil să ajungi la Dumnezeu. De fapt, este chiar foarte ușor, deoarece este lucrul cel mai firesc din lume. Ai putea chiar spune că este singurul lucru firesc din lume. Calea se va deschide dacă vei crede că acest lucru este posibil. Acest exercițiu poate aduce rezultate foarte surprinzătoare chiar la prima încercare, iar mai devreme sau mai târziu este întotdeauna încununat de succes. Pe măsură ce înaintăm, vom intra în detalii referitoare la acest tip de exercițiu. Dar el niciodată nu va da greș total, iar succesul instantaneu este posibil. Folosește des ideea de astăzi de-a lungul zilei, repetând-o foarte rar, preferabil cu ochii închiși. Gândește-te la ceea ce spui; la înțelesul cuvintelor. Concentrează-te asupra sfințeniei pe care ele o implică în privința ta; asupra statorniciei tovărășiei care îți aparține; asupra protecției desăvârșite ce te înconjoară. Poți, într-adevăr, să-ți permiți să le râzi în față gândurilor de teamă, amintindu-ți că Dumnezeu merge cu tine, oriunde te duci.

LECȚIA 42

"Dumnezeu îmi este tăria. Viziunea este darul Său."

Ideea de astăzi combină cele două gânduri foarte puternice, ambele fiind de importanță majoră. Ea stabilește, de asemenea, o

relație de tipul cauză-efect, care explică de ce nu poți da greș în eforturile tale de a realiza țelul cursului. Vei vedea, pentru că aceasta este Voia lui Dumnezeu. Tăria Sa, și nu propria-ți tărie, este cea care îți dă putere. Iar darul Lui, nu al tău, este cel care îți oferă viziunea.

Dumnezeu este într-adevăr puterea ta, iar ceea ce dăruiește El este cu adevărat dăruit. Aceasta înseamnă că poți primi darul oricând și oriunde, oriunde ai fi și în orice împrejurare te-ai afla. Trecerea ta prin timp și spațiu nu este întâmplătoare. Nu te poți afla decât în locul potrivit, la timpul potrivit. Astfel este tăria lui Dumnezeu. Astfel Îi este tăria.

Vom avea astăzi două perioade de exersare de trei până la cinci minute, una cât se poate de curând după ce te trezești dimineața, cealaltă cât se poate de apropiată de ora de culcare. Totuși, este mai bine să aștepti până când poți sta în liniște cu tine însuși, la o vreme când te simți într-o dispoziție favorabilă, decât să fii preocupat de respectarea întocmai a perioadelor indicate.

Începe aceste perioade de exersare prin repetarea fără grabă a ideii de astăzi, cu ochii deschiși, privind în jur. Închide apoi ochii și repetă ideea încă o dată, chiar mai rar decât înainte. Încearcă apoi să nu te mai gândești la nimic altceva decât la gândurile care îți vin în legătură cu ideea zilei. De exemplu, s-ar putea să gândești:

"Viziunea trebuie să fie posibilă.

Dumnezeu dăruiește cu adevărat", sau

"Darurile lui Dumnezeu pentru mine trebuie să fie ale mele, pentru că El mi le-a dăruit."

Orice gând care se referă în mod evident la ideea de astăzi este potrivit. De fapt, s-ar putea să te uimească gradul de înțelegere referitoare la curs pe care îl vădesc unele din gândurile tale. Lasă-le să vină fără a le cenzura, dacă nu constați că mintea ți-o ia razna și că ai îngăduit să pătrundă niște gânduri irelevante. S-ar putea, de asemenea, să atingi un punct unde nici un gând nu mai pare să-ți vină în minte. Dacă se vor petrece asemenea interferențe, deschide ochii și repetă încă odată gândul, privind

fără grabă în jur; închide ochii, repetă din nou ideea, apoi continuă să cauți gânduri pertinente.

la aminte, totuși, că pentru exercițiile de astăzi, o căutare activă a gândurilor relevante nu este potrivită. Încearcă doar să renunți la inițiativă, lăsând gândurile să vină. Dacă ți se pare greu, este mai bine să îți petreci perioada de exersare alternând repetările lente ale ideii având ochii deschiși cu repetările având ochii închiși, decât să forțezi găsirea gândurilor potrivite.

Numărul perioadelor de exersare care ar fi de mare folos astăzi este practic nelimitat. Ideea de astăzi este un prim pas spre adunarea gândurilor și desprinderea cu gândul că studiezi un sistem de gândire unificat, în care nimic din ceea ce este necesar nu lipsește și în care nu este nimic contradictoriu sau irelevant. Cu cât vei repeta mai des ideea, cu atât mai des îți vei reaminti că țelul cursului este important pentru tine și că nu l-ai uitat.

LECȚIA 43

"Dumnezeu îmi este Sursa. Nu pot vedea lipsit de El."

Percepția nu este un atribut al lui Dumnezeu. Tărâmul Său este cel al cunoașterii. Și totuși, El a creat Sfântul Spirit ca Mediator între percepție și cunoaștere. Fără această punte de legătură cu Dumnezeu, percepția ar fi înlocuit cunoașterea pentru totdeauna în mintea ta. Având această punte de legătură cu Dumnezeu, percepția va deveni atât de preschimbată și purificată, încât va duce la cunoaștere. Prin urmare, aceasta îi este funcția în adevăr. În Dumnezeu nu poți vedea. Percepția nu are nici o funcție în Dumnezeu, și nu există. Cu toate acestea, în mântuire, care este desfacerea a ceea ce nu a fost niciodată, percepția are un scop măreț. Făcută de Fiul lui Dumnezeu pentru un scop nesfânt, ea trebuie să devină mijlocul de a restitui sfințenia concepției sale. Percepția nu are nici un înțeles. Și totuși, Sfântul Spirit îi dă un înțeles foarte apropiat de cel al lui Dumnezeu. Percepția vindecată devine mijlocul prin care Fiul lui Dumnezeu își iartă fratele, iertându-se pe sine.

Nu poți vedea lipsit de Dumnezeu, pentru că nu poți fi lipsit de Dumnezeu. Orice ai face, în El faci, pentru că orice ai gândi, cu Mintea Lui gândești. Dacă viziunea este reală, iar ea este reală în măsura în care împărtășește scopul Sfântului Spirit, atunci nu poți vedea lipsit de Dumnezeu.

Astăzi, sunt necesare trei perioade de exersare de câte cinci minute, una cât se poate de devreme și alta la o oră cât se poate de înaintată a zilei. A treia poate fi întreprinsă la momentul cel mai potrivit și cel mai convenabil pe care îl permit împrejurările și dispoziția ta. La începutul acestor perioade de exersare, repetă ideea zilei în sinea ta, cu ochii deschiși. Apoi, pentru o scurtă vreme, aruncă o privire în jurul tău, aplicând ideea în mod specificator la ceea ce vezi. Patru sau cinci subiecte sunt suficiente pentru această fază de exersare. Ai putea spune, de exemplu:

"Dumnezeu îmi este Sursa.

Nu pot vedea această masă de lucru lipsit de El."

"Dumnezeu îmi este Sursa.

Nu pot vedea această poză lipsită de El."

Deși această parte a perioadei de exersare ar trebui să fie relativ scurtă, încredințează-te că alegi subiectele pentru această fază a exersării în mod nediscriminatoriu, fără includeri sau excluderi intenționate. Pentru cea de-a doua fază, mai lungă, închide ochii, repetă din nou ideea de astăzi, apoi îngăduie oricărui gând relevant care îți vine în minte să se alăture ideii. Formulează-ți gândurile în modul personal, de pildă:

"Văd lumea prin ochii iertării."

"Văd lumea ca fiind binecuvântată."

"Lumea mă poate pune față în față cu mine însumi."

"Îmi văd propriile gânduri, care sunt aidoma celor ale lui Dumnezeu."

Este potrivit orice gând care se referă, mai mult sau mai puțin direct, la ideea de astăzi. Gândurile nu trebuie să conțină referiri evidente la idee, doar să nu-i fie opuse.

Dacă constăți că mintea ți-o ia razna; dacă începi să fii conștient

de gânduri aflate în dezacord evident cu ideea de astăzi, sau dacă pari a nu fi în stare să te gândești la ceva, deschide ochii, repetă prima fază a perioadei de exersare, apoi încearcă iarăși faza a doua.

Nu permite prelungirea unei perioade în care să fii preocupat de gânduri irelevante. Pentru a le evita, întoarce-te ori de câte ori este nevoie la prima fază a exercițiului.

În aplicarea ideii de astăzi în cadrul perioadelor mai scurte de exersare, forma poate varia conform împrejurărilor și situațiilor în care te afli pe parcursul zilei. De exemplu, dacă ești împreună cu cineva, dă-ți osteneala să-ți aduci aminte să-i spui în gând:

"Dumnezeu îmi este Sursa. Nu te pot vedea lipsit de El."

Ideea de astăzi să se aplice, de asemenea, de-a lungul zilei, la diferitele situații și întâmplări care vor avea loc, mai ales la cei ce par să te necăjească într-un fel sau altul. În acest scop, aplică ideea în această formă:

"Dumnezeu îmi este Sursa.

Nu pot vedea lucrul acesta lipsit de El."

Dacă, la momentul respectiv, nici un subiect anume nu se prezintă conștiinței tale, repetă doar ideea în forma ei inițială. Dă-ți silința să nu lași să treacă perioade de timp lungi fără a-ți aminti ideea zilei, reamintindu-ți astfel funcția ta.

Lecția 44

"Dumnezeu este Lumina în care văd."

Astăzi continuăm ideea de ieri, adăugându-i o altă dimensiune. Nu poți vedea în întuneric și nu poți face lumină. Poți face întuneric, iar apoi te poți gândi că vezi în el, dar lumina reflectă viața, fiind așadar un aspect al creației. Creația și întunericul nu pot coexista, dar lumina și viața trebuie să meargă împreună, nefiind decât aspecte diferite ale creației.

Pentru a vedea, trebuie să recunoști că lumina se află înăuntru, nu în afară. Nu vezi în afara ta, după cum nici echipamentul pentru vedere nu se află în afara ta. O parte esențială a acestui

echipament este lumina care face vederea posibilă. Ea este mereu cu tine, făcând viziunea posibilă în orice împrejurare. Astăzi vom face încercarea de a ajunge la această lumină. În acest scop, vom folosi o formă de exersare care a fost sugerată anterior, și pe care o vom folosi din ce în ce mai mult. Este o formă deosebit de dificilă pentru mintea nedisciplinată, reprezentând un obiectiv major al antrenării minții. Ea necesită tocmai ceea ce minții neantrenate îi lipsește. Și totuși, această antrenare trebuie dusă la bun sfârșit, dacă urmează să vezi. Îngăduie-ți astăzi cel puțin trei perioade de practică, fiecare cu o durată de trei până la cinci minute. O durată mai lungă este foarte indicată, dar numai dacă simți că scurgerea timpului nu-ți solicită decât un efort minim sau nici un efort. Forma de practică de care ne vom folosi astăzi este, pentru mintea antrenată, cea mai firească și ușoară din lume, la fel cum pare a fi cea mai nefirească și mai dificilă pentru mintea neantrenată.

Mintea ta nu mai este total neantrenată. Ești destul de pregătit pentru a învăța forma de exercițiu de care ne vom folosi astăzi, dar s-ar putea să constați că întâmpini o puternică rezistență. Motivul este foarte simplu. În timp ce exersezi în acest fel, lași în urmă tot ce crezi acum, precum și toate gândurile pe care le-ai născocit. La drept vorbind, aceasta este eliberarea de iad, deși, percepută prin ochii ego-ului, este pierderea Identității și coborârea în iad. Dacă poți să te detașezi de ego cât de puțin, nu vei avea nici o dificultate să recunoști că opoziția, cât și temerile lui, sunt lipsite de înțeles. Ți-ar putea fi util să-ți reamintești, din când în când, că a ajunge la lumină înseamnă a scăpa de întuneric, indiferent ce păreri contrare ai avea. Dumnezeu este Lumina în care vezi. Acum faci încercarea de a ajunge la El. Începe perioada de practică repetând ideea de astăzi cu ochii deschiși și închide-i încetișor, repetând ideea de încă câteva ori. Apoi încearcă să te cufunzi în propria-ți minte, abandonând orice fel de interferență și intruziune, lăsându-le în urmă în timp ce te cufunzi liniștit. Făcând asta, mintea nu-ți poate fi oprită, atât timp cât nu decizi să o oprești. Ea își urmează doar cursul firesc.

Încearcă să-ți observi gândurile trecătoare fără a te implica, alunecând în liniște pe lângă ele.

Cu toate că nu pledează pentru un anumit mod de a aborda această formă de exercițiu, ceea ce este indispensabil este să fii pătruns de importanța a ceea ce faci, de importanța sa inestimabilă pentru tine, precum și de conștientizarea faptului că întreprinzi ceva foarte sfânt. Mântuirea îți este cea mai fericită realizare. Este și singura care are vreun rost, fiind singura care îți este realmente utilă.

Dacă apare vreo rezistență, într-o formă sau alta, oprește-te doar atât cât să repeți ideea de astăzi, ținându-ți ochii închiși, afară de cazul când devii conștient de senzația de teamă. În acest caz ți se va părea probabil mai liniștitor să-ți deschizi ochii un răstimp. Străduiește-te, totuși, să revii cât de repede la exercițiile cu ochii închiși.

Dacă faci corect exercițiile, ar trebui să simți o oarecare stare de relaxare și chiar o senzație că te apropii sau chiar realmente pătrunzi în lumină. Încearcă să te gândești la lumină, fără formă și fără limită, în timp ce lași gândurile acestei lumi în urma ta. Și nu uita că ele nu te pot ține legat de-a lungul zilei, fie cu ochii deschiși sau închiși, după cum ți se pare mai bine la vremea respectivă. Dar nu uita. Mai presus de orice, fii hotărât astăzi să nu uiți.

LECȚIA 45

"Dumnezeu este Mintea cu care gândesc."

Ideea de astăzi conține cheia pentru a afla care sunt gândurile tale reale. Ele nu sunt nimic din ceea ce socoți tu că gândești, tocmai cum nimic din ceea ce socoți că vezi nu are vreo legătură cu viziunea. Nu există nici o relație între ceea ce este real și ceea ce socoți că este real. Nimic din ceea ce socoți că ar fi gândurile tale reale nu seamănă în nici o privință cu gândurile tale reale. Nimic din ceea ce socoți că vezi nu are vreo asemănare cu ceea ce îți va arăta viziunea.

Gândești cu Mintea lui Dumnezeu. Prin urmare, tu împărtășești gândurile tale cu El, precum El împărtășește gândurile Sale cu tine.

Sunt aceleași gânduri, deoarece sunt gândite de aceeași Minte. A împărtăși înseamnă a face aidoma sau a face una. Iar gândurile pe care le gândești cu Mintea lui Dumnezeu nu-ți părăsesc mintea nicidecum, deoarece gândurile nu-și părăsesc sursa. Așadar, gândurile tale sunt în Mintea lui Dumnezeu, precum ești și tu. Ele sunt, deopotrivă, în mintea ta, unde este El. Așa cum tu faci parte din Mintea Lui, așa și gândurile tale fac parte din Mintea Lui.

Unde sunt, deci, gândurile tale reale? Astăzi vom face încercarea de a ajunge la ele. Va trebui să le căutăm în mintea ta, căci acolo se află. Ele trebuie să fie acolo, pentru că nu și-au putut părăsi sursa. Ceea ce este gândit de Mintea lui Dumnezeu este etern, făcând parte din creație.

Cele trei perioade de exersare pentru astăzi, a câte cinci minute fiecare, vor avea aceeași formă generală pe care am folosit-o în aplicarea ideii de ieri. Vom face încercarea de a părăsi irealul și de a căuta realul. Vom contesta lumea în favoarea adevărului. Nu vom îngădui gândurilor lumii să ne împiedice. Nu vom îngădui credințelor lumii să ne spună că ceea ce Dumnezeu vrea să facem este imposibil. Dimpotrivă, vom încerca să recunoaștem că numai ceea ce Dumnezeu vrea să facem este posibil.

De asemenea, vom încerca să înțelegem că numai ceea ce Dumnezeu vrea să facem este ceea ce vrem noi să facem. La fel, vom încerca să ne aducem aminte că nu putem da greș făcând ceea ce El vrea să facem. Avem toate motivele să fim încrezători în reușita noastră de astăzi. Este Voia lui Dumnezeu.

Începe exercițiile pentru astăzi repetând ideea în sinea ta și, odată cu aceasta, închizând ochii. Apoi, păstrând în minte ideea, gândește-te, pentru un scurt răstimp, la câteva gânduri relevante proprii. După ce ai adăugat ideii vreo patru sau cinci gânduri proprii, repet-o din nou și spune-ți cu blândețe:

"Gândurile mele reale sunt în mintea mea. Aș dori să le găsesc."

Apoi încearcă să treci dincolo de toate gândurile ireale care acoperă adevărul în mintea ta și să ajungi la ceea ce este etern. Dedesubtul tuturor gândurilor lipsite de sens și a ideilor nebunești pe care ți le-ai îngrămădit în minte, se află gândurile pe care le-ai gândit cu Dumnezeu, la început. Ele se află acum în mintea ta, total neschimbate. Vor fi mereu în mintea ta, așa cum au fost dintotdeauna. Tot ce ai gândit de atunci încolo va fi supus schimbării, însă temelia pe care se bazează aceste gânduri este cu totul neschimbătoare.

Tocmai către această temelie sunt îndreptate exercițiile pentru astăzi, căci aici mintea ta este împreună cu Mintea lui Dumnezeu. Aici gândurile tale sunt una cu ale Sale. Pentru acest fel de practică, un singur lucru este necesar: apropie-te de ea asemenea unui altar închinat în Cer lui Dumnezeu-Tatăl și lui Dumnezeu-Fiul. Căci un astfel de tărâm este cel la care încerci să ajungi. Probabil că, deocamdată, nu poți să-ți dai seama cât se sus țințești. Totuși, chiar și cu puțină înțelegere pe care ai dobândit-o deja, ar trebui să fii în stare să-ți aduci aminte că acesta nu este un joc gratuit, ci un exercițiu întru sfințenie și o încercare de a atinge Împărăția Cerului.

În perioadele de exersare mai scurte ale zilei, încearcă să-ți aduci aminte cât de important este pentru tine să înțelegi sfințenia minții. Încearcă să lași deoparte, fie și numai pentru câteva clipe, toate gândurile care sunt nedemne de El, a Cărui Gazdă ești. Și mulțumește-I pentru toate gândurile pe care El le gândește cu tine.

LECȚIA 46

"Dumnezeu este iubirea în care iert."

Dumnezeu nu iartă, deoarece El nu a condamnat niciodată. Iar înainte de a fi necesară iertarea, trebuie să fie condamnare. Iertarea este nevoia cea mare a acestei lumi, iar aceasta se datorează faptului că este o lume a iluziilor. Cei care iartă se eliberează astfel de iluzii, în timp ce aceia care refuză iertarea, se

leagă de ele. Așa cum te condamni numai pe tine, tot astfel numai pe tine te ierți.

Cu toate că Dumnezeu nu iartă, iubirea Sa este, totuși, baza iertării. Teama condamnă, iar iubirea iartă. Astfel, iertarea desface ceea ce teama a produs, readucând mintea la conștiința lui Dumnezeu. Din acest motiv, iertarea poate fi cu adevărat numită mântuire. Ea constituie mijlocul prin care dispar iluziile.

Exercițiile de astăzi reclamă cel puțin trei perioade de practică, de câte cinci minute încheiate, și cât mai multe perioade scurte posibil. Începe perioadele mai lungi de exersare prin repetarea ideii de astăzi, în sinea ta, ca de obicei. Închide ochii în acest timp și cercetează-ți mintea pentru cei pe care nu i-ai iertat. Nu contează "cât de mult" nu i-ai iertat. Ori i-ai iertat de tot, ori nu i-ai iertat deloc.

Dacă faci corect exercițiile, nu-ți va fi greu să găsești o mulțime de persoane pe care nu le-ai iertat. O regulă care nu dă greș: oricine nu-ți place este un subiect potrivit. Menționează numele fiecăruia și spune:

"Dumnezeu este iubirea în care te iert, (numele)."

Scopul primei faze a perioadelor de practică a zilei este de a te pune în situația de a te ierta pe tine însuși. După ce ai aplicat ideea la toți cei care ți-au venit în minte, spune-ți următoarele:

"Dumnezeu este iubirea în care mă iubesc pe mine însumi."

"Dumnezeu este iubirea în care sunt binecuvântat."

Forma aplicării poate varia considerabil, numai să nu se piardă din vedere ideea centrală. Ai putea spune, de exemplu:

"Nu pot fi vinovat, deoarece sunt un Fiu al lui Dumnezeu."

"Am fost deja iertat."

"Nici o teamă nu este posibilă într-o minte iubită de Dumnezeu."

"Nu e nevoie să atac, pentru că iubirea m-a iertat."

Perioada de exersare se va încheia totuși cu repetarea ideii de astăzi în formularea ei inițială.

Perioadele de practică mai scurte pot consta dintr-o repetare a ideii pentru astăzi, fie în forma originală, fie într-o formă înrudită, după preferință. Însă nu uita să faci multe aplicații specifice,

dacă e nevoie. Va fi nevoie de ele la orice oră a zilei când devii conștient de vreun fel de reacție negativă față de oricine, fie el prezent sau nu. În acest caz, spune-i în tăcere: "Dumnezeu este iubirea în care te iert."

LECȚIA 47

"Dumnezeu este Tăria în care mă încred."

Dacă te încrezi în propria-ți tărie, ai toate motivele să fii neîncrezător, agitat și temător. Ce poți prezice sau ține sub control? Ce există în tine pe care poți conta? Oare ce ți-ar da capacitatea de a fi conștient de toate fațetele unei probleme și de a le rezolva astfel încât să aibă ca rezultat numai binele? Ce există în tine care să-ți dea discernământul soluției potrivite și garanția că ea va fi dusă la bun sfârșit?

De la tine nu poți face nici unul din aceste lucruri. Să crezi că poți, înseamnă să-ți pui încrederea acolo unde încrederea nu este justificată și să justifici teama, anxietatea, deprimarea, mânia și durerea. Cine oare poate să-și pună încrederea în slăbiciune și, în același timp, să se simtă în siguranță? Și cine poate să-și pună încrederea în tărie și, în același timp, să se simtă slab?

Dumnezeu îți este siguranța în orice împrejurare. Vocea Lui vorbește pentru El în toate situațiile și în fiecare aspect al tuturor situațiilor, spunându-ți exact ce ai de făcut ca să ai parte de tăria și protecția Sa. Nu există excepții, pentru că Dumnezeu nu are excepții. Iar Vocea care vorbește pentru El este adevărul Lui.

Astăzi ne vom îndrepta râvna, nesocotindu-ți propria slăbiciune, spre Sursa tăriei tale. Astăzi sunt necesare patru perioade de practică, a câte cinci minute fiecare, iar perioadele mai lungi și mai frecvente sunt insistent recomandate. Închide ochii și începe, ca de obicei, cu repetarea ideii zilei. Petrece apoi un minut sau două în căutarea situațiilor din viața ta în care ai investit teamă, slobozind-o pe fiecare în timp ce îți spui:

"Dumnezeu este Tăria în care mă încred."

Acum încearcă să luneci dincolo de toate grijile legate de

propriul sentiment de insuficiență. E evident că fiecare situație care îți provoacă îngrijorare este asociată cu sentimente de insuficiență, căci altfel ai crede că poți face față situației cu succes. Nu încrezându-te în tine însuși vei deveni încrezător. Dar tăria lui Dumnezeu în tine are succes în toate.

Recunoașterea propriei tale slăbiciuni constituie un pas necesar în corectarea erorilor tale, dar acest pas este departe de a fi suficient pentru a-ți da încrederea de care ai nevoie și la care ești îndreptățit. Trebuie, de asemenea, să dobândești conștiința că încrederea în reala ta tărie este pe deplin justificată, în orice privință și în toate împrejurările.

În ultima fază a perioadei de exersare, încearcă să pătrunzi în adâncul inimii tale, spre un loc al unei siguranțe reale. Vei recunoaște că ai ajuns la el dacă ai, fie și pentru o clipă, un sentiment de pace adâncă. Leapădă-te de toate lucrurile triviale care macină și colcăie la suprafața minții tale și cufundă-te dedesubtul lor spre profunzimile Împărățiile Cerului. Există un loc în tine unde nimic nu este imposibil. Există un loc în tine unde sălășluiește tăria lui Dumnezeu.

Repetă deseori ideea de-a lungul zilei. Folosește-o ca răspunsul tău la orice tulburare. Adu-ți aminte că pacea este dreptul tău, fiindcă acum dăruiești tăriei lui Dumnezeu încrederea ta.

LECȚIA 48

"Nu este nimic de care să te temi."

Ideea de astăzi afirmă, pur și simplu, un fapt. Nu este un fapt pentru cei care cred în iluzii, dar iluziile nu sunt fapte. În adevăr nu există nimic de care să te temi. Este foarte ușor să recunoști lucrul acesta. Dar este foarte greu de recunoscut pentru cei care vor ca iluziile să fie adevărate.

Perioadele de exersare pentru astăzi vor fi foarte scurte, foarte simple și foarte frecvente. Repetă doar ideea cât se poate de des. Poți face uz de ea oricând și în orice situație, cu ochii deschiși. Totuși, recomandăm insistent să-ți oferi un minut, oricând este

posibil, să-ți închizi ochii și să repeți ideea de câteva ori, rar, în sinea ta. Este deosebit de important să folosești ideea de îndată ce îți tulbură ceva pacea minții.

Prezența temerii este un semn sigur că te încrezi în propria-ți tărie. Conștientizarea faptului că nu există nimic de care să te temi arată că, undeva, deși nu neapărat într-un loc pe care să-l recunoști deocamdată, ți-ai adus aminte de Dumnezeu și ai îngăduit tăriei Lui să ia locul slăbiciunii tale. Din clipa în care ești dispus să o faci, chiar nu e nimic de care să te temi.

LECȚIA 49

"Vocea lui Dumnezeu îmi vorbește în fiecare clipă a zilei."

Este într-u totul posibil să asculți în fiecare clipă a zilei Vocea lui Dumnezeu, fără să-ți întrerupi nicidecum activitățile obișnuite. Acea parte a minții tale în care sălășluiește adevărul se află în comunicare constantă cu Dumnezeu, indiferent dacă ești conștient de asta sau nu. Cealaltă parte a minții tale este cea care funcționează în lume și se supune legilor lumii. Aceasta este partea care este în permanență confuză, dezorganizată și incertă în cel mai înalt grad.

Partea care ascultă Vocea pentru Dumnezeu este calmă, mereu în tihnă și în întregime certă. Este de fapt singura care există.

Cealaltă parte este o iluzie turbată, frenetică și confuză, neavând însă nici un fel de realitate. Încearcă astăzi să nu asculți de ea.

Încearcă să te identifiți cu acea parte a minții tale unde liniștea și pacea domnesc pentru totdeauna. Încearcă să auzi Vocea lui Dumnezeu, chemându-te iubitoare, amintindu-ți că nu și-a uitat Fiul Creatorul tău.

Vom avea nevoie astăzi de cel puțin patru perioade de exersare de câte cinci minute fiecare și chiar mai mult, dacă este posibil.

Vom încerca, efectiv, să auzim Vocea lui Dumnezeu, cum îți amintește de El și de Sinele tău. Ne vom apropia de cel mai fericit și sfânt dintre gânduri cu încredere și îndrăzneală, știind că,

făcând-o întocmai, ne împreunăm voința cu Voia lui Dumnezeu. El vrea să-l auzi Vocea. El ți-a dăruit-o pentru a fi auzită.

Ascultă în tăcere adâncă. Fii foarte liniștit și deschide-ți mintea. Treci dincolo de toate țișetele răgușite și închipuirile bolnăvicioase care îți acoperă gândurile reale și îți obstrucționează eterna ta legătură cu Dumnezeu. Adâncește-te în pacea care te așteaptă dincolo de gândurile, priveliștile și sunetele frenetice și turbulente ale acestei lumi demente. Nu ești acasă aici. Încercăm acum să ajungem la locul unde ești cu adevărat binevenit. Încercăm să ajungem la Dumnezeu.

Nu uita să repeți ideea de astăzi foarte des. Fă-o cu ochii deschiși, când e necesar, dar cu ochii închiși când e posibil. Și, negreșit, să te așezi în liniște și să repeți ideea de astăzi, ori de câte ori ai posibilitatea, închizându-ți ochii la cele lumești și dându-ți seama că inviți Vocea lui Dumnezeu să-ți vorbească.

LECȚIA 50

"Sunt susținut de iubirea lui Dumnezeu."

Iată răspunsul la fiecare problemă care ți se pune, astăzi și mâine și până la capătul timpului. În această lume, crezi că ești susținut de orice altceva în afară de Dumnezeu. Ți-ai pus credința în cele mai triviale și demente simboluri: medicamente, bani, îmbrăcăminte "protectoare", influență, prestigiu, faptul de a fi plăcut, cunoașterea persoanelor "indicate" și o listă nesfârșită de forme ale nimicului, pe care le investești cu puteri magice.

Toate aceste lucruri constituie înlocuitorii tăi pentru iubirea de Dumnezeu. Toate aceste lucruri sunt prețuite ca să-ți asigure identificarea cu corpul. Ele sunt cântece de slavă aduse ego-ului. Nu-ți pune credința în ceea ce nu are valoare. Nu te va susține. Numai iubirea de Dumnezeu te va proteja în toate împrejurările. Te va ridica din orice încercare și te va înălța deasupra tuturor primejdiilor percepute ale lumii acesteia, într-un climat de pace și

siguranță desăvârșită. Te va transporta într-o stare a minții pe care nimic nu o poate amenința, nimic nu o poate deranja și unde nimic nu poate pătrunde în tihna eternă a Fiului lui Dumnezeu.

Nu-ți pune credința în iluzii. Te vor lăsa în drum. Pune-ți toată credința în iubirea de Dumnezeu din tine: eternă, neschimbătoare și de-a pururi infailibilă. Iată răspunsul la orice problemă care ți se pune astăzi. Prin iubirea de Dumnezeu din tine poți rezolva toate greutățile aparente, fără efort și cu neșovăitoare îndrăzneală.

Spune-ți lucrul acesta deseori astăzi. Este o declarație de eliberare din credința în idoli; este propria ta adevăriniță a adevărului despre tine însuși.

Timp de zece minute, de două ori astăzi, dimineața și seara, lasă ideea de astăzi să-ți pătrundă adânc în conștiință. Repet-o, gândește-te la ea, permite gândurilor înrudite să-ți vină în ajutor ca să-i recunoști adevărul și îngăduie păcii să se aștearnă peste tine asemenea unei păтури de protecție și siguranță. Nu lăsa să pătrundă nici un gând deșart și nerod care să tulbure sfânta minte a Fiului lui Dumnezeu. Iată cum este Împărăția Cerului. Iată locul de odihnă unde Tatăl tău te-a așezat pentru totdeauna.

RECAPITULARE I

Începând de astăzi vom avea o serie de perioade recapitulative. Fiecare din ele se va ocupa de cinci dintre ideile deja prezentate, debutând cu prima și terminând cu a cincizecea. După fiecare idee vor fi câteva scurte comentarii, asupra cărora să reflectezi în timpul recapitulării. În perioadele de exersare, exercițiile să se facă după cum urmează.

Începe ziua citind cele cinci idei, inclusiv comentariile. După aceea nu este nevoie să reflectezi asupra lor într-o anumită ordine, cu toate că fiecare trebuie exersată măcar o dată. Dedică fiecărei perioade de practică două minute sau chiar mai mult, gândindu-te, în urma lecturii lor, la idee și la comentariile aferente. Fă-o cât se poate de des de-a lungul zilei. Dacă una din cele cinci idei te atrage mai mult decât celelalte, concentrează-te asupra

aceleia. Oricum, la sfârșitul zilei, să le recapitulezi, neapărat, pe toate încă o dată.

În perioadele de exersare, nu este nevoie să-ți însușești comentariile ce urmează fiecărei idei, nici cuvânt cu cuvânt, nici în amănunțime. Încearcă, mai degrabă, să scoți în evidență punctul esențial și să te gândești la el ca făcând parte din recapitularea ideii de care se leagă. După ce ai citit ideea și comentariile aferente, exercițiile se vor face cu ochii închiși și, pe cât posibil, atunci când te afli într-un loc liniștit.

Acestea sunt indicații pentru perioadele de practică la stadiul tău de învățare. Va trebui să înveți însă să nu reclami vreun cadru special pentru a aplica ceea ce ai învățat. Vei avea nevoie de ceea ce ai învățat mai ales în situații care se arată a fi tulburătoare, și nu atât în cele care dinainte par a fi calme și liniștite. Rostul celor învățate este de a-ți da puțința să aduci cu tine liniștea și să vindecî îndurerarea și zbuciumul. Asta nu se face evitându-le, căutând un liman al izolării, numai pentru tine.

Mai ai încă de învățat că pacea este parte din tine și că ea nu cere altceva decât să fii prezent pentru a îmbrățișa orice situație în care te afli. Și, în sfârșit, vei învăța că nu există limită pentru prezența ta, astfel că pacea ta este pretutindeni, asemenea ție. Vei remarca desigur că, din rațiuni legate de recapitulare, unele dintre idei nu sunt date întocmai ca în forma lor originală.

Folosește-le așa cum sunt date aici. Nu e nevoie să te întorci la afirmațiile originale, nici să aplici ideile așa cum s-a recomandat atunci.

Evidențiem acum relațiile dintre primele cincizeci de idei pe care le-am parcurs până acum și coerența sistemului de gândire către care te conduc acestea.

LECȚIA 51

Recapitularea de astăzi parcurge următoarele idei:

1. "Tot ce văd nu înseamnă nimic."

Aceasta deoarece văd nimicul, iar nimicul nu are nici un înțeles.

Este necesar să recunosc lucrul acesta, pentru a putea învăța să văd. Ceea ce gândesc că văd acum ocupă locul viziunii. Trebuie să slobozesc ceea ce cred că văd, dându-mi seama că nu are nici un înțeles, astfel încât viziunea să-i poată lua locul.

2. "Eu am dat celor văzute tot înțelesul pe care îl au pentru mine."

Am judecat toate lucrurile pe care le privesc și nu văd decât asta și nimic altceva. Asta nu este viziune. Nu este decât o iluzie a realității, deoarece judecățile mele au fost rostite cu totul în afara realității. Mă învoiesc să recunosc lipsa de validitate a judecăților mele, deoarece vreau să văd. Judecățile mele mi-au pricinuit durere și nu mai vreau să văd potrivit acestora.

3. "Nu înțeleg nimic din ceea ce văd."

Cum aș putea să înțeleg cele pe care le văd, de vreme ce le-am judecat anapoda? Ce văd reprezintă proiecția propriilor mele erori de gândire. Nu înțeleg ceea ce văd tocmai pentru că nu poate fi înțeles. Nu are nici un sens să încerc s-o înțeleg. Dar am toate motivele să slobozesc ceea ce văd, făcând astfel loc pentru ceea ce poate fi văzut și înțeles și iubit. Pot face această schimbare prin simplul fapt că mă învoiesc să o fac. Nu este oare aceasta o alegere mai bună decât cea pe care am făcut-o înainte?

4. "Acele gânduri nu înseamnă nimic."

Gândurile de care sunt conștient nu înseamnă nimic, deoarece gândesc fără Dumnezeu. Cele pe care le numesc gândurile "mele" nu sunt gândurile mele reale. Gândurile mele reale sunt cele pe care le gândesc împreună cu Dumnezeu. Nu sunt conștient de ele pentru că mi-am făcut propriile mele gânduri care să le ia locul. Mă învoiesc să recunosc faptul că gândurile mele nu înseamnă nimic și să le slobozesc. Iau decizia ca ele să fie înlocuite de ceea ce erau menite să înlocuiască. Gândurile mele sunt lipsite de înțeles, însă toată creația stă în gândurile pe care le gândesc cu Dumnezeu."

5. "Nu sunt niciodată indispus din motivul presupus de mine."

Nu sunt niciodată indispus din motivul presupus de mine,

deoarece în permanență îmi justific gândurile. Încerc în permanență să le fac adevărate. Toate lucrurile mi le fac dușmani, astfel ca mânia să-mi fie justificată și atacurile garantate. Nu mi-am dat seama cât de greșit am folosit tot ce văd, atribuindu-i un asemenea rol. Am făcut-o pentru a apăra un sistem de gândire care mi-a pricinuit suferință și pe care nu-l mai doresc. Mă învoiesc să mă dispensez de el.

LECȚIA 52

Recapitularea de astăzi parcurge aceste idei:

6. "Sunt indispus pentru că văd ceva ce nu se află acolo."

Realitatea nu este niciodată înfricoșătoare. Este imposibil ca ea să mă poată indispuce. Realitatea aduce numai pace desăvârșită. Când sunt indispus, se datorează întotdeauna faptului că am înlocuit realitatea cu iluzii născocite de mine. Iluziile indispuce, deoarece le-am dat realitate și privesc astfel realitatea ca o iluzie. Nimic din creația lui Dumnezeu nu este afectat în vreun fel de această confuzie a mea. Sunt mereu indispus de nimic.

7. "Văd numai trecutul."

Privind în jur, eu condamn lumea pe care o văd. Numesc asta vedere. Folosesc trecutul ca argument împotriva oricărei ființe și oricărui lucru, făcându-mi-i dușmani. Atunci când mă voi ierta și îmi voi aminti cine sunt, voi binecuvânta pe oricine și orice văd. Trecut nu va mai exista și, prin urmare, nici dușmani. Voi privi cu iubire tot ce am omis să văd până acum.

8. "Mintea mea este preocupată de gânduri trecute."

Văd numai propriile mele gânduri, iar mintea mea este preocupată de trecut. Atunci, oare ce pot vedea așa cum este? Să-mi aduc aminte că privesc trecutul pentru a împiedica prezentul să mijească în mintea mea. Fie să înțeleg faptul că încerc să folosesc timpul împotriva lui Dumnezeu. Fie să învăț să renunț la trecut, dându-mi seama că, prin aceasta, eu nu renunț la nimic, căci renunț la nimic.

9. "Nu văd nimic așa cum este acum."

Dacă nu văd nimic așa cum este acum, se poate spune, pe bună dreptate, că nu văd nimic. Pot vedea numai ceea ce este acum. Alegerea nu se face între a vedea trecutul sau prezentul, ci numai între a vedea sau nu. Ceea ce am ales să văd m-a costat viziunea.

Acum voi alege din nou, pentru a vedea cu adevărat.

10. "Gândurile mele nu înseamnă nimic."

Nu am gânduri particulare, cu toate că numai de gânduri particulare sunt conștient. Ce pot însemna aceste gânduri? Ele nu există, deci nu înseamnă nimic. Totuși, mintea mea este parte din creație și parte din Creatorul ei. Să nu mă raliez eu, mai degrabă, gândirii universului, decât să ascund tot ce-mi aparține cu adevărat, prin gândurile mele "particulare", jalnice și lipsite de sens?

LECȚIA 53

Astăzi vom recapitula următoarele:

11. "Gândurile mele lipsite de înțeles îmi arată o lume lipsită de înțeles."

De vreme ce gândurile de care sunt conștient nu înseamnă nimic, lumea care le dă chip nu poate avea nici un înțeles. Ceea ce produce această lume este dement, după cum dement este și ceea ce ea produce. Realitatea nu este dementă, iar eu am atât gânduri reale cât și ireale. Prin urmare, pot vedea o lume reală, dacă mă bizui pe gândurile mele reale ca fiind îndrumătorul meu întru vedere.

12. "Sunt indispus pentru că văd o lume lipsită de înțeles."

Gândurile demente te indispun. Ele produc o lume în care nicăieri nu există ordine. Numai haosul guvernează o lume care reprezintă gândirea haotică, iar haosul nu are legi. Nu pot trăi în pace într-o astfel de lume. Sunt recunoscător că această lume nu este reală și că nu trebuie să o văd deloc, dacă eu hotărâsc să nu o prețuiesc. Iar eu hotărâsc să nu prețuiesc ceea ce este total dement și nu are nici un înțeles.

13. "O lume lipsită de înțeles stârnește teamă."

Ce este total dement stârnește teamă pentru că este complet nesigur și nu oferă nici un temei pentru încredere. În nebunie, nimic nu este sigur. Nu oferă nici o siguranță și nici o speranță. Însă o astfel de lume nu este reală. Eu i-am conferit iluzia realității și am suferit din cauza credinței mele în ea. Acum iau hotărârea să-mi retrag această credință și să-mi pun credința în realitate. Luând această hotărâre, voi scăpa de toate efectele lumii bazate pe teamă, pentru că adevăresc faptul că ea nu există.

14. "Dumnezeu nu a creat o lume lipsită de înțeles."

Cum poate exista o lume lipsită de înțeles dacă Dumnezeu nu a creat-o? El este Sursa a tot înțelesul, iar tot ce este real se află în Mintea Sa. Se află și în mintea mea, deoarece El a creat-o odată cu mine. De ce aș continua să sufăr de pe urma efectelor propriilor mele gânduri demente, de vreme ce perfecțiunea creației este patria mea? Fie să-mi aduc aminte de puterea hotărârii mele și să recunosc locul ființei mele.

15. "Gândurile mele sunt imagini pe care eu le-am plăsmuit."

Orice văd reflectă gândurile mele. Gândurile mele îmi spun unde sunt și ce sunt. Faptul că văd o lume în care există suferință și pierderi și moarte îmi arată că ceea ce văd este doar reprezentarea gândurilor mele demente și că nu îngădui gândurilor mele reale să-și reverse lumina lor binefăcătoare asupra celor ce le văd. Cu toate acestea, calea lui Dumnezeu este sigură. Imaginile pe care le-am plăsmuit nu pot triumfa asupra Lui, pentru că nu asta voiesc. Voia mea este a Lui și nu voi pune alți zei înaintea Sa.

LECȚIA 54

Acestea sunt ideile de revăzut pentru astăzi:

16. "Nu am nici un gând neutru."

Gândurile neutre sunt imposibile, deoarece toate gândurile au putere. Ele fie plăsmuiesc o lume falsă, fie mă conduc la cea reală. Gândurile însă nu pot fi fără efecte. Așa cum lumea pe care

o văd răsare din erorile mele de gândire, tot așa va răsări și lumea reală în fața ochilor mei, pe măsură ce permit corectarea erorilor mele. Gândurile mele nu pot să nu fie nici adevărate, nici false. Ele trebuie să fie ori una, ori alta. Ceea ce văd îmi arată de care fel sunt gândurile mele.

17. "Nu văd lucruri neutre."

Ceea ce văd atestă ceea ce gândesc. Dacă nu aș gândi, nu aș exista, deoarece viața este gând. Să privesc lumea pe care o văd ca fiind reprezentarea stării proprii mele minți. Știu că starea minții mele se poate schimba. Și astfel, mai știu că lumea pe care o văd se poate schimba și ea.

18. "Nu resimt de unul singur efectele vederii mele."

De vreme ce nu am gânduri particulare, nu pot vedea o lume particulară. Până și ideea nebunească a separării a trebuit să fie mai întâi împărtășită, înainte de a putea alcătui baza lumii pe care o văd. Dar această împărtășire a fost împărtășirea nimicului. Pot, de asemenea, să apelez la gândurile mele reale, care împărtășesc totul cu fiecare. Așa cum gândurile mele de separare apelează la gândurile de separare ale celorlalți, tot așa gândurile mele reale trezesc gândurile reale din ei. Și zorile lumii pe care mi-o arată gândurile mele reale vor miji atât în văzul lor, cât și în al meu.

19. "Nu resimt de unul singur efectele gândurilor mele."

Nu sunt de unul singur, orice aș face. Tot ce gândesc, spun sau fac constituie o lecție demonstrativă pentru întregul univers. Un Fiu al lui Dumnezeu nu poate gândi, vorbi sau acționa în van. Orice ar face, el nu poate fi de unul singur. De aceea, stă în puterea mea să preschimb fiecare minte împreună cu a mea, căci puterea mea este puterea lui Dumnezeu.

20. "Sunt hotărât să văd."

Recunoscând natura împărtășită a gândurilor mele, sunt hotărât să văd. Voi căuta cu privirea mărturiile care îmi arată că gândirea lumii a fost schimbată. Voi contempla dovada că ceea ce s-a făcut prin mine a îngăduit iubirii să înlocuiască teama, râsul să înlocuiască lacrimile și abundenței să ia locul lipsurilor. Voi privi

lumea reală, lăsând-o să mă învețe că voia mea este una cu cea a lui Dumnezeu.

LECȚIA 55

Recapitularea de astăzi include următoarele:

21. Sunt hotărât să văd lucrurile altfel."

Ceea ce văd acum nu sunt altceva decât semnele bolii, semnele dezastrului și ale morții. Nu se poate să fii creat Dumnezeu asta pentru Fiul Său preaiubit. Însuși faptul că văd asemenea lucruri constituie dovada că nu Îl înțeleg pe Dumnezeu. De aceea nu îl înțeleg nici pe Fiul Său. Ceea ce văd îmi spune că nu știu cine sunt. Sunt hotărât să văd mărturiile adevărului în mine, și nu mărturiile care îmi arată o iluzie despre mine însumi.

22. "Ceea ce văd este o formă de răzbunare."

Lumea pe care o văd este departe de a fi reprezentarea gândurilor iubitoare. Ea este o imagine în care orice atacă orice. Este orice în afara unei reflectări a iubirii lui Dumnezeu și a iubirii Fiului Său. Propriile mele gânduri de atac dau naștere acestei imagini. Gândurile mele iubitoare mă vor mântui de această percepție a lumii și îmi vor da pacea pe care Dumnezeu mi-a hărăzit-o.

23. "Mă pot desprinde de această lume renunțând la gândurile de atac."

În aceasta constă mântuirea și în nimic altceva. Fără gânduri de atac nu aș putea vedea o lume a atacului. Pe măsură ce iertarea va permite iubirii să se reîntoarcă în conștiința mea, voi vedea o lume a păcii, a siguranței și a bucuriei. Pe aceasta o aleg ca să o văd, în locul celei pe care o privesc acum.

24. "Nu îmi percep propriile interese."

Cum mi-aș putea recunoaște propriile interese, de vreme ce nu știu cine sunt? Ceea ce socot eu că-mi sunt interesele mă va lega încă și mai strâns de lumea iluziilor. Sunt dispus să urmez Călăuza pe care mi-a dat-o Dumnezeu, pentru a afla care îmi sunt

propriile interese, recunoscând că nu le pot percepe cu de la mine putere.

25. "Nu cunosc menirea nici unui lucru."

Pentru mine, rostul tuturor lucrurilor este de a dovedi că iluziile mele despre mine însumi sunt reale. În acest scop, încerc să-i folosesc pe toți și pe toate. Aceasta, cred eu, este menirea lumii. De aceea, nu îi recunosc adevăratul rost. Rostul pe care l-am atribuit lumii a condus la o imagine înfricoșătoare a ei. Fie să îmi deschid mintea spre a realiza adevăratul rost a lumii, retractându-l pe cel pe care i l-am atribuit și aflând adevărul despre el.

LECȚIA 56

Recapitularea noastră pentru astăzi parcurge următoarele:

26. "Gândurile mele de atac îmi atacă invulnerabilitatea."

Cum pot să știu cine sunt, de vreme ce mă văd supus unui atac neîntrerupt? Durerea, boala, pierderile, vârsta și moartea par să mă amenințe. Toate speranțele, dorințele și planurile mele par a fi la cheremul unei lumi pe care nu o pot controla. Cu toate acestea, siguranța perfectă și împlinirea totală îmi sunt moștenirea. Am încercat să-mi dau moștenirea în schimbul lumii pe care o văd. Însă Dumnezeu mi-a păstrat moștenirea intactă. Propriile mele gânduri reale mă vor învăța în ce constă ea.

27. "Mai presus de toate, vreau să văd."

Recunoscând că ceea ce văd reflectă ceea ce socot că sunt, îmi dau seama că cea mai mare nevoie a mea este viziunea. Lumea pe care o văd atestă natura temătoare a imaginii de sine pe care am plăsmuit-o. Dacă vreau să-mi amintesc cine sunt, este esențial să mă lepăd de această imagine despre mine însumi. Pe măsură ce este înlocuită de adevăr, viziunea îmi va fi dată cu siguranță. Și cu această viziune, voi privi lumea și pe mine însumi cu caritate și iubire.

28. "Mai presus de toate, vreau să văd lucrurile altfel."

Lumea pe care o văd îmi ține pe loc imaginea de sine înfricoșată, garantându-i continuitatea. În timp ce văd lumea așa

cum o văd acum, adevărul nu poate să-mi pătrundă în conștiință. Voi lăsa ușa dindărătul acestei lumi să-mi fie deschisă, pentru a putea privi dincolo de ea, spre lumea care reflectă iubirea lui Dumnezeu.

29. "Dumnezeu este în tot ce văd."

Îndărătul fiecărei imagini pe care am plăsmuit-o, adevărul rămâne neschimbat. Îndărătul fiecărui lucru pe care l-am coborât peste fața iubirii, lumina ei rămâne la fel de strălucitoare. Dincolo de toate dorințele mele demente se află voia mea, unită cu Voia Tatălui meu. Dumnezeu este, în continuare, pretutindeni și în toate, pentru totdeauna. Iar noi, care suntem parte din El, vom privi, dincolo de toate aparențele, recunoscând adevărul dincolo de ele toate.

30. "Dumnezeu este în tot ce văd, deoarece Dumnezeu este în mintea mea."

În propria mea minte, îndărătul tuturor gândurilor mele demente de separare și atac, se află cunoașterea faptului că toate sunt una mereu. Nu mi-am pierdut cunoașterea identității numai pentru că am uitat-o. Ea s-a păstrat pentru mine în Mintea lui Dumnezeu, care nu Și-a părăsit Gândurile. Iar eu, care sunt printre ele, sunt una cu El.

LECȚIA 57

Să recapitulăm aceste idei:

31. "Nu sunt victima lumii pe care o văd."

Cum aș putea fi victima unei lumi care poate fi complet desfăcută, dacă așa hotărâsc? Lanțurile-mi sunt slăbite. Le pot scutura prin simpla dorință de a o face. Ușa închisorii este deschisă. Pot pleca, pășind, pur și simplu, în afară. Nimic nu mă reține în această lume. Numai dorința mea de a rămâne mă poate ține prizonier. Voi renunța la dorințele mele și voi păși, în sfârșit, în lumina soarelui.

32. "Eu am inventat lumea pe care o văd."

Eu am născocit închisoarea în care mă văd. Tot ce am de făcut

este să recunosc acest lucru și de îndată sunt liber. M-am amăgit crezând că este posibil să-l întemnițezi pe Fiul lui Dumnezeu. M-am înșelat amarnic în această credință, credință pe care nu o mai vreau. Fiul lui Dumnezeu trebuie să fie liber pentru totdeauna. El este așa cum l-a creat Dumnezeu și nu ceea ce vreau eu să fac din el. El este acolo unde îl vrea Dumnezeu și nu acolo unde credeam eu că îl țin prizonier.

33. "Există un alt mod de a privi lumea."

De vreme ce rostul lumii nu este cel pe care i l-am conferit eu, trebuie să existe o altă cale de a o privi. Văd totul pe dos și gândurile mele sunt opusul adevărului. Văd lumea ca pe o închisoare pentru Fiul lui Dumnezeu. Rezultă că lumea este, de fapt, un loc unde el poate fi eliberat. Vreau să privesc lumea așa cum este de fapt, văzând-o ca un loc unde Fiul lui Dumnezeu își găsește libertatea.

34. "Aș putea vedea pace în loc de ce văd."

Văzând lumea ca pe un loc al libertății, îmi dau seama că ea reflectă legile lui Dumnezeu în locul regulilor pe care le-am născocit pentru ca ea să li se supună. Și voi percepe că pacea sălășluiește, de asemenea, în inimile tuturor celor ce împărtășesc acest loc cu mine.

35. "Mintea mea este parte din Mintea lui Dumnezeu. Sunt foarte sfânt."

Pe măsură ce împărtășesc pacea lumii cu frații mei, încep să înțeleg că această pace vine din adâncul meu lăuntric. Lumea pe care o privesc s-a îmbrăcat în lumina iertării mele și reflectă iertare, înapoi, spre mine. În această lumină încep să văd ce au ținut ascuns iluziile mele despre mine însumi. Încep să înțeleg sfîntenia tuturor vietăților, incluzându-mă pe mine și faptul că ele sunt una cu mine.

LECȚIA 58

Astăzi recapitulăm următoarele idei:

36. "Sfîntenia mea învăluie tot ce văd."

Din sfințenia mea se trage perceperea lumii reale. Deoarece am iertat, nu mă mai văd ca fiind vinovat. Pot accepta inocența, ea fiind adevărul despre mine. Văzută prin ochi înțelegători, sfințenia lumii este tot ce văd, deoarece nu pot da chip decât gândurilor pe care le am despre mine însumi.

37. "Sfințenia mea binecuvântează lumea."

Perceperea sfințeniei mele nu mă binecuvântează doar pe mine. Pe oricine și orice văd în lumina ei îl fac părtăș la bucuria pe care mi-o aduce. Nu există nimic care să nu-mi împărtășească sfințenia. În aceeași măsură în care eu îmi recunosc sfințenia, sfințenia lumii strălucește mai tare, ca fiecare să o vadă.

38. "Nimic nu este cu neputință pentru sfințenia mea."

Sfințenia mea este nelimitată în puterea ei de a vindeca, deoarece este nelimitată în puterea ei de mântui. Ce altceva de care să fii mântuit mai există, în afară de iluzii? Și ce sunt toate iluziile, decât niște idei false despre mine însumi? Sfințenia mea le desface pe toate, afirmând adevărul despre mine. În prezența sfințeniei mele, pe care o împărtășesc cu Însuși Dumnezeu, toți idolii dispar.

39. "Sfințenia îmi este mântuirea."

De vreme ce sfințenia mea mă mântuiește de toată vinovăția, recunoașterea sfințeniei mele înseamnă recunoașterea mântuirii mele. Înseamnă, de asemenea, recunoașterea mântuirii lumii. Odată ce mi-am acceptat sfințenia, nimic nu-mi mai poate provoca frică. Și pentru că sunt neînfricat, fiecare trebuie să-mi împărtășească înțelegerea, care este darul lui Dumnezeu pentru mine și pentru lume.

40. "Sunt binecuvântat ca Fiu a lui Dumnezeu."

De aceea îmi revendic dreptul la tot ce este bun și numai la aceasta. Sunt binecuvântat ca Fiu al lui Dumnezeu. Toate cele bune îmi aparțin, pentru că Dumnezeu mi le-a hărăzit mie. Nu pot suferi nici un fel de pierdere sau deposedare, nu pot avea parte de chin din cauza identității mele. Tatăl meu mă susține, mă protejează și mă îndrumă în toate. Atenția Lui iubitoare față de

mine este fără margini, fiind cu mine pentru totdeauna. Sunt veșnic binecuvântat ca Fiul Său.

LECȚIA 59

Astăzi avem de recapitulat următoarele idei:

41. "Dumnezeu merge cu mine oriunde mă duc."

Cum aş putea fi singur, de vreme ce Dumnezeu merge mereu cu mine? Cum aş putea fi ros de îndoieli şi nesigur de mine, de vreme ce desăvârşita certitudine sălăşluieşte în El? Cum m-ar putea deranja ceva, de vreme ce El odihneşte în mine în pace absolută? Cum aş putea fi suferind, de vreme ce, prin El, iubirea şi bucuria mă înconjoară? Fie ca iluziile despre mine să nu îmi mai fie atât de scumpe. Sunt desăvârşit, deoarece Dumnezeu este cu mine oriunde mă duc.

42. "Dumnezeu îmi este Tăria. Viziunea este darul Său."

Fie ca astăzi să mă bizui pe proprii mei ochi. Să fiu dispus să-mi schimb jalnica mea iluzie de a vedea cu viziunea care este dată de Dumnezeu. Viziunea Christului este darul Său, iar El mi l-a dat mie. Fie ca astăzi să apelez la acest dar, astfel încât această zi să mă ajute să înţeleg eternitatea.

43. "Dumnezeu îmi este Sursa Nu pot vedea lipsit de El."

Ceea ce vrea Dumnezeu să văd, eu pot vedea. Nu pot vedea nimic altceva. Dincolo de Voia Sa nu se află decât iluzii. Tocmai pe acestea le aleg atunci când cred că pot vedea lipsit de El. Pe acestea le aleg atunci când încerc să văd prin ochii trupului. Mi-a fost dată însă viziunea Christului, pentru a le înlocui. Apelând la această viziune, eu fac alegerea de a vedea.

44. "Dumnezeu este lumina în care văd."

Nu pot vedea în întuneric. Dumnezeu este singura lumină. De aceea, dacă e să văd, acest lucru trebuie să se întâmple prin El. Am încercat să definesc faptul de a vedea şi am greşit. Acum îmi este dat să înţeleg faptul că Dumnezeu este Lumina în care văd. Fie ca să primesc cu bucurie viziunea şi lumea fericită pe care mi-o va arăta.

45. "Dumnezeu este Mintea cu care gândesc."

Nu am gânduri pe care să nu le împărtășesc cu Dumnezeu. Nu am gânduri lipsite de El, deoarece nu am o minte lipsită de El. Ca parte a Minții Sale, gândurile mele sunt ale Lui și Gândurile Lui sunt ale mele.

LECȚIA 60

Iată ideile pentru recapitularea de astăzi:

46. "Dumnezeu este iubirea în care iert."

Dumnezeu nu iartă, deoarece niciodată nu a condamnat. Cel fără vină nu poate învinovăți, iar cei care și-au acceptat inocența nu văd nimic care trebuie iertat. Și totuși, iertarea este mijlocul prin care îmi voi recunoaște inocența. Ea este răsfrângerea iubirii lui Dumnezeu pe pământ. Mă va aduce destul de aproape de Cer, pentru ca iubirea lui Dumnezeu să se poată apleca spre mine, pentru a mă înălța la El.

47. "Dumnezeu este Tăria în care mă încred."

Nu prin propria mea tărie, ci prin tăria lui Dumnezeu din mine, de care, iertând, îmi aduc aminte. Pe măsură ce încep să văd, recunosc răsfrângerea Lui pe pământ. Iert toate lucrurile, deoarece simt în mine freamătul Tăriei Sale. Și încep să-mi reamintesc iubirea pe care hotărâsem să o uit, dar care nu m-a uitat pe mine.

48. "Nu e nimic de care să mă tem."

Cât de neprimejdioasă mi se va părea lumea atunci când o voi putea vedea! Nu se va asemana cu nimic din ce îmi imaginez că văd acum. Fiecare ființă și fiecare lucru pe care le voi vedea se vor apleca spre mine pentru a mă binecuvânta. Voi recunoaște în fiecare pe Prietenul meu cel mai drag. De cine sau de ce m-aș teme într-o lume pe care am iertat-o și care m-a iertat?

49. "Vocea lui Dumnezeu îmi vorbește în fiecare clipă a zilei."

Vocea lui Dumnezeu nu încetează nici o clipă să apeleze la iertarea mea ca să mă mântuiască. Nu este o clipă în care Vocea Lui să înceteze să-mi îndrume gândurile, să-mi conducă faptele și

să-mi călăuzească pașii. Pășesc cu pași siguri spre adevăr. Nu mă pot duce altundeva, fiindcă Vocea lui Dumnezeu este singura voce și singura călăuză care i-au fost date Fiului Său.

50. "Sunt susținut de iubirea lui Dumnezeu."

Când ascult Vocea lui Dumnezeu sunt susținut de iubirea Lui. Când deschid ochii, iubirea Lui luminează lumea, ca eu să pot vedea. Când iert, iubirea Lui îmi aduce aminte că Fiul Său este neprihănit. Iar când privesc lumea cu viziunea pe care El mi-a dat-o, îmi aduc aminte că sunt Fiul Lui.

LECȚIA 61

"Eu sunt lumina lumii."

Cine este lumina lumii, dacă nu Fiul lui Dumnezeu? Această afirmație, atunci, nu este decât o afirmare a adevărului despre tine însuți. Este opusul afirmării orgoliului, aroganței sau autodeceperii. Ea nu descrie conceptul sinelui plăsmuit de tine. Nu se referă la nici una din caracteristicile cu care ți-ai înzestrat idolii. Se referă la tine, așa cum ai fost creat de Dumnezeu. Ea, pur și simplu, afirmă adevărul.

Pentru ego, ideea de astăzi este chintesența preamăririi de sine. Numai că ego-ul nu înțelege smerenia, confundând-o cu înjosirea de sine. Smerenia constă în a-ți accepta rolul în mântuire și în a-ți asuma altul. A insista pe ideea că nu poți fi lumina lumii, dacă aceasta este funcția pe care Dumnezeu ți-a încredințat-o, nu este smerenie. Numai aroganța ar declara că această funcție nu poate fi pentru tine, iar aroganța este întotdeauna a ego-ului.

Adevărata smerenie îți cere să accepți ideea de astăzi, pentru că Vocea lui Dumnezeu este Cea care îți spune că ea este adevărată. Acesta este un prim pas în acceptarea funcției tale reale pe pământ. Este un pas uriaș spre asumarea locului tău drept de mântuire. Este o aserțiune fermă a dreptului tău la mântuire și, deopotrivă, o adevărare a puterii care îți este dată pentru a-i mântui pe alții.

Vei dori să te gândești astăzi cât mai des la această idee. Ea

constituie răspunsul perfect la toate iluziile și, ca atare, la toată ispita. Ea aduce în fața adevărului toate imaginile pe care le-ai plăsmuit despre tine și te ajută să pornești la drum în pace, despovărat și sigur de rostul tău.

Se vor întreprinde cât mai multe perioade de exersare, cu toate că fiecare nu e nevoie să depășească un minut sau două. Ele vor începe prin a-ți spune:

"Eu sunt lumina lumii.

Aceasta este singura mea funcție.

De aceea mă aflu aici."

Apoi gândește-te o vreme la aceste declarații, preferabil cu ochii închiși, dacă situația o permite. Lasă câteva gânduri aferente să-ți vină în minte și repetă ideea în sinea ta, dacă mintea se îndepărtează de la gândul central.

la aminte să începi, dar să și sfârșești ziua cu o perioadă de exersare. Astfel te vei trezi cu adevărarea adevărului despre tine, îl vei întări de-a lungul zilei și vei adormi reafirmându-ți funcția și singurul tău rost aici. Aceste două perioade de exersare pot fi mai lungi decât celelalte, dacă le găsești utile și vrei să le extinzi.

Ideea de astăzi depășește cu mult păreri meschine ale ego-ului despre ceea ce ești și despre rostul tău. Fiind aducătoare de mântuire, acest lucru este în mod evident necesar. Cel de față este primul dintr-un număr de pași uriași pe care îi vom face în următoarele câteva săptămâni. Încearcă să construiești încă de astăzi o temelie solidă pentru aceste avansuri. Ești lumina lumii. Dumnezeu Și-a clădit planul de mântuire a Fiului Său pe tine.

LECȚIA 62

"Iertarea îmi este funcția ca lumină a lumii."

Ceea ce va aduce lumea întunericului la lumină este iertarea ta. Iertarea ta te va face să recunoști lumina în care vezi. Iertarea este demonstrarea faptului că tu ești lumina lumii. Prin iertarea ta adevărul despre tine se întoarce în amintirea ta. Așadar, în iertare ți se află mântuirea. Iluziile despre tine sunt una cu iluziile despre

lume. Iată de ce toată iertarea este un dar pe care ți-l faci ție însuși. Țelul tău este de a afla cine ești, deoarece ți-ai negat Identitatea, atacând creația și Creatorul ei. Acum înveți cum să-ți aduci aminte de adevăr. Căci acest atac trebuie înlocuit cu iertare, astfel încât gândurile vieții să poată înlocui gândurile morții.

Ține minte că în fiecare atac faci apel la propria-ți slăbiciune, în timp ce, de fiecare dată când ierți, faci apel la tăria Christului din tine. Nu începi atunci să înțelegi ce va face iertarea pentru tine? Îți va înlătura din minte orice sentiment de slăbiciune, tensiune și oboseală. Va duce cu sine toată teama, vinovăția și durerea. Ea va restitui conștiinței tale invulnerabilitatea și puterea pe care Dumnezeu le-a dăruit Fiului Său.

Să fim bucuroși să începem și să sfârșim această zi prin exersarea ideii de astăzi și să o folosim cât se poate de des de-a lungul zilei. Ea va ajuta să-ți facă ziua atât de fericită, pe cât de fericit te vrea Dumnezeu să fii. Și îi va ajuta atât pe cei din jurul tău, cât și pe cei ce par a fi departe, în spațiu și timp, să-ți împărtășească fericirea.

De câte ori poți, dacă e posibil cu ochii închiși, spune astăzi în sinea ta:

"Iertarea îmi este funcția ca lumină a lumii.

Îmi voi îndeplini funcția, pentru a putea fi fericit."

Apoi dedică un minut sau două aprecierii funcției tale și a fericirii și eliberării pe care ți le va aduce. Lasă gândurile aferente ideii să-ți vină nestingherite, căci inima ta va recunoaște aceste cuvinte, iar în mintea ta se află conștiința că ele sunt adevărate. În cazul în care atenția ta va devia de la idee, repet-o și adaugă: "Îmi voi aduce aminte de acest lucru pentru că vreau să fiu fericit."

LECȚIA 63

"Lumina lumii aduce pace fiecărei minți prin iertarea mea."

Cât de sfânt ești tu, care ai puterea de a aduce pace fiecărei minți! Cât de binecuvântat ești tu, care poți învăța să recunoști mijlocul care va permite acestui lucru să se înfăptuiască prin tine!

Ce alt rost ai putea avea, care să-ți aducă o mai mare fericire? Cu o astfel de funcție, ești, într-adevăr, lumina lumii. Fiul lui Dumnezeu își așteaptă de la tine răscumpărarea. Tu îi dăruiești răscumpărarea ta, căci îți aparține. Nu accepta vreun rost banal ori vreo dorință fără sens în locul ei, căci, astfel îți vei uita funcția și-l vei lăsa în iad pe Fiul lui Dumnezeu. Nu ți se cere un lucru oarecare. Ți se cere să accepți mântuirea, pentru ca, aparținându-ți, să o poți dăruia, la rândul tău.

Recunoscând importanța acestei funcții, vom fi fericiți să ne-o reamintim foarte des astăzi. Vom începe ziua luând cunoștință de ea și vom încheia ziua cu gândul la ea. Iar, de-a lungul zilei, vom repeta cât putem de des:

"Lumina lumii aduce pace fiecărei minți prin iertarea mea.

Eu sunt mijlocul pe care Dumnezeu l-a desemnat pentru mântuirea lumii."

Închiderea ochilor îți va ușura, poate, venirea gândurilor pertinente în timpul perioadei de un minut sau două pe care ar trebui să o dedici reflectării asupra celor de mai sus. Să nu stai însă să aștepti o astfel de ocazie. Nu trebuie pierdută nici o șansă de a-ți întări ideea de astăzi. Adu-ți aminte că Fiul lui Dumnezeu își așteaptă de la tine mântuirea. Și cine altul, dacă nu Sinele tău, trebuie să fie Fiul Său?

LECȚIA 64

"Fie să nu-mi uit funcția."

Ideea de astăzi este doar un alt mod de a spune "Fie să nu mă duc în ispită." Rostul lumii pe care o vezi este ascunderea funcției tale de iertare și furnizarea unei justificări pentru uitarea ei; este ispita de a-l abandona pe Dumnezeu și pe Fiul Său, optând pentru o apariție fizică. La aceasta se uită ochii trupești.

Tot ce par să vadă ochii trupului nu poate fi decât o formă de ispită, de vreme ce ispita a fost rostul corpului însuși. Însă noi am învățat că Sfântul Spirit are o altă întrebuintare pentru toate iluziile plăsmuite de tine și, ca atare, El le atribuie alt rost. Pentru Sfântul

Spirit, lumea este un loc unde înveți să-ți ierți ceea ce consideri că ar fi păcatele tale. În această percepere, apariția fizică a ispitei devine recunoașterea spirituală a mântuirii.

Pentru a recapitula ultimele noastre lecții, funcția ta de aici este să fii lumina lumii, o funcție dăruită ție de Dumnezeu. Numai aroganța ego-lui te îndeamnă să pui la îndoială aceste fapt și numai teama ego-ului te îndeamnă să te consideri nevrednic de sarcina încredințată ție de Însuși Dumnezeu. Mântuirea lumii este în așteptarea iertării tale, pentru că, prin ea, Fiul lui Dumnezeu poate scăpa de toate iluziile și, astfel, de toată ispita.

Fiul lui Dumnezeu ești tu.

Numai îndeplinindu-ți funcția dată de Dumnezeu vei fi fericit.

Pentru că funcția ta este aceea de a fi fericit, folosind mijloacele prin care fericirea devine inevitabilă. Altă cale nu există. De aceea, de fiecare dată când alegi să-ți îndeplinești sau nu funcția, alegi, de fapt, să fii fericit sau nefericit. Să nu uităm astăzi toate acestea. Să ni le aducem aminte dimineața, din nou seara și, de asemenea, de-a lungul întregii zile. Pregătește-te dinainte pentru toate deciziile pe care le vei lua astăzi, reamintindu-ți că ele sunt, de fapt, foarte simple. Fiecare dintre ele va duce fie la fericire, fie la nefericire. Să fie chiar atât de greu de luat o decizie atât de simplă? Nu te lăsa înșelat de forma deciziei. Complexitatea formei nu implică complexitatea conținutului. Este imposibil ca vreo decizie de pe pământ să poată avea un conținut diferit de tocmai această unică, simplă alegere. Este singura alegere pe care o sesizează Sfântul Spirit. Este singura alegere care există.

Astăzi, să exersăm, așadar, aceste gânduri:

"Fie să nu-mi uit funcția mea.

Fie să nu substitui funcția mea funcției lui Dumnezeu.

Fie să iert și să fiu fericit."

Astăzi consacră reflectării asupra celor de mai sus, cu ochii închiși, cel puțin odată, zece sau cincisprezece minute. Dacă îți reamintești importanța crucială a funcției tale, atât pentru tine, cât și pentru lume, gândurile aferente îți vor veni în ajutor.

În timpul aplicărilor frecvente ale ideii de astăzi de-a lungul

zilei, dedică mai multe minute recapitulării acestor gânduri, gândindu-te apoi la ele și la nimic altceva. Va fi greu, mai ales la început, întrucât nu ești încă desprins cu disciplina mentală impusă aici. S-ar putea să fie nevoie să repeți "Fie să nu-mi uit funcția" destul de des, pentru a te ajuta să te concentrezi. Sunt necesare două forme de perioade practice mai scurte. Uneori, fă exercițiile cu ochii închiși, încercând să te concentrezi asupra gândurilor pe care le folosești. Alteori, după ce ai recapitulat gândurile, ține ochii deschiși, privind în jur, fără grabă și neselectiv, spunând în sine ta: "Iată lumea a cărei mântuire este funcția mea."

LECȚIA 65

"Singura mea funcție este cea hărăzită mie de Dumnezeu."

Ideea de astăzi îți reafirmă angajamentul față de mântuire. De asemenea, îți reamintește că nu ai altă funcție decât aceasta. Ambele gânduri sunt evident necesare unui angajament total. Mântuirea nu poate fi singurul scop pe care îl ai, atât timp cât te mai dedici altora. Deplina acceptare a mântuirii ca singura ta funcție aduce după sine, în mod necesar, două faze: recunoașterea mântuirii ca funcția ta și abandonarea tuturor celorlalte țeluri pe care le-ai inventat pentru tine însuși. Acesta este singurul mod de a-ți putea ocupa locul de drept printre mântuitorii lumii. Acesta este singurul mod de a putea spune cu convingere: "Singura mea funcție este cea hărăzită mie de Dumnezeu". Acesta este singurul mod de a găsi pacea minții. Astăzi, cât și într-un șir de zile care vor urma, rezervă-ți zece până la cincisprezece minute în vederea unor perioade de exersare mai susținute, în care vei încerca să înțelegi și să accepți ceea ce înseamnă de fapt ideea zilei. Ea îți oferă eliberarea de toate dificultățile percepute. Îți înmânează cheia pentru ușa păcii, ușa pe care ți-ai trântit-o singur în nas. Îți dă răspunsul la toate căutările pe care le-ai întreprins de la începuturile timpului înapoi.

Încearcă, pe cât posibil, să întreprinzi exercițiile zilnice mai lungi aproximativ la aceleași ore în fiecare zi. Încearcă, de asemenea, să stabilești acest timp în prealabil, pentru ca apoi să te încadrezi cât se poate de riguros. Scopul celor de mai sus este de a-ți aranja în așa fel ziua, încât să ai pusă deoparte vremea pentru Dumnezeu, cât și pentru toate rosturile și țelurile banale pe care le vei urma.

Aceasta face parte dintr-un antrenament disciplinar cu bătaie lungă, de care are nevoie mintea ta, pentru ca Sfântul Spirit să o poată folosi în mod neîntrerupt pentru rostul pe care îl împărtășește cu tine.

În vederea perioadei mai lungi de exersare, începe cu recapitularea ideii zilei. Apoi închide-ți ochii, repetă încă o dată ideea în sinea ta și observă-ți mintea cu atenție, pentru a remarca fiecare gând care îți vine. La început, nu încerca să te concentrezi numai asupra gândurilor aferente ideii de astăzi. Încearcă, dimpotrivă, să demaști fiecare gând care pare să interfereze cu ea. Remarcă-l pe fiecare în timp ce îți apare, însă cu cât mai puțină implicare și grijă, clasându-l pe fiecare și spunând în sinea ta:

"Acest gând reflectă un țel care mă împiedică să-mi accept singura mea funcție."

După o vreme, gândurile interferente vor fi mai greu de găsit. Încearcă, totuși, să mai continui timp de aproximativ un minut, urmărind să prinzi câteva dintre gândurile deșarte care ți s-au sustras atenției mai înainte, fără a-ți bate capul însă și fără vreun efort neavenit. Spune-ți apoi în sinea ta:

"Fie ca adevărata mea funcție să-mi fie scrisă pe acest fond curat."

Nu este nevoie să folosești exact aceste cuvinte, dar încearcă să dobândești sentimentul că ești dispus ca iluziile privind rostul tău să fie înlocuite de adevăr.

În sfârșit, repetă încă odată ideea pentru astăzi și dedică restul perioadei de exersare încercării de a te concentra asupra importanței sale pentru tine, asupra ușurării pe care ți-o va aduce

acceptarea ei prin rezolvarea, odată pentru totdeauna, a conflictelor tale, precum și asupra măsurii în care vrei, într-adevăr, mântuirea, în pofida ideilor tale nebunești care vor contrariul. În perioadele mai scurte de exersare, care vor fi întreprinse cel puțin odată pe oră, folosește această formulare în aplicarea ideii de astăzi:

"Singura mea funcție este cea hărăzită mie de Dumnezeu.

Nu vreau alta și nu am alta."

Uneori, închide-ți ochii în timp ce exersezi, iar alteori, ține-i deschise și privește în jur. Tocmai ceea ce vezi acum va fi total schimbat atunci când vei accepta pe de-a-ntregul ideea de astăzi.

LECȚIA 66

"Fericirea mea și funcția mea sunt una."

Ai remarcat, desigur, accentul pe care l-am pus în decursul lecțiilor noastre recente pe conexiunea dintre îndeplinirea funcțiilor tale și realizarea fericirii. Am făcut-o pentru că, de fapt, nu îți dai seama de această conexiune. Totuși, între ele există mai mult decât doar o conexiune: sunt unul și același lucru. Formele lor sunt diferite, însă conținutul lor este cu desăvârșire același.

Ego-ul se află într-o continuă dispută cu Sfântul Spirit în problema fundamentală a funcției tale. De asemenea, el dă o bătălie continuă cu Sfântul Spirit pentru a stabili care este fericirea ta. Bătălia nu se dă de ambele părți. Ego-ul atacă și Sfântul Spirit nu ripostează. El știe care îți este funcția. Știe că fericirea este funcția ta.

Vom încerca astăzi să lăsăm această bătălie lipsită de sens în urma noastră, ca să ajungem la adevărul despre funcția ta. Nu ne vom angaja în niște dispute fără sens pentru a-l stabili. Nu ne vom implica în mod iremediabil în definirea fericirii și în stabilirea mijloacelor pentru realizarea ei. Nu vom face pe placul ego-ului, ascultându-i atacurile îndreptate asupra adevărului. Vom fi, pur și simplu, bucuroși că putem afla adevărul.

Perioada de exersare mai lungă de astăzi are ca scop, pentru

ține, acceptarea faptului că între funcția pe care ți-a dăruit-o Dumnezeu și fericirea ta nu numai că există o conexiune foarte reală, dar ele sunt, de fapt, identice. Dumnezeu îți dăruiește numai fericire. Prin urmare, funcția pe care ți-a dăruit-o El trebuie să fie fericirea, chiar dacă pare a fi altceva. Exercițiile de astăzi constituie o încercare de a trece dincolo de aceste deosebiri în aparență și de a recunoaște un conținut comun acolo unde el există în adevăr.

Începe perioada de exersare de zece până la cincisprezece minute reconsiderând aceste gânduri:

"Dumnezeu îmi dăruiește numai fericire.

El mi-a dăruit funcția.

Prin urmare, funcția mea trebuie să fie fericirea."

Încearcă să vezi logica acestei secvențe, chiar dacă încă nu accepți concluzia. Concluzia ar putea fi falsă numai dacă primele două gânduri sunt eronate. Așadar, să ne gândim un răstimp la premise, în timp ce exersăm.

Prima premiză este aceea că Dumnezeu îți dăruiește numai fericire. Ea ar putea fi falsă, desigur, dar pentru a fi falsă, este necesar să definim pe Dumnezeu drept ceva ce El nu este. Iubirea nu poate dăruia răul, iar ceea ce nu este fericire este rău. Dumnezeu nu poate dăruia ceea ce nu are, iar El nu poate avea ceea ce El nu este. Dacă nu îți dă numai fericire, Dumnezeu trebuie să fie rău. Și crezi tocmai această definiție a Lui, dacă nu accepți prima premiză.

A doua premiză este că Dumnezeu ți-a dăruit funcția. Am văzut că nu există decât două părți ale minții tale. Una este stăpânită de ego și alcătuită din iluzii. Cealaltă este patria Sfântului Spirit, locul unde sălășluiește adevărul. Nu ai de ales decât între aceste călăuze, iar ca rezultat al alegerii tale nu sunt posibile alte consecințe în afară de teama pe care ego-ul o produce întotdeauna și iubirea pe care Sfântul Spirit o oferă mereu pentru a o înlocui.

De aici rezultă, în mod necesar, fie că funcția ta este stabilită de

Dumnezeu prin Vocea Lui, fie că este plăsmuită de ego, pe care tu l-ai plăsmuit pentru a-l înlocui pe El.

Care este cea adevărată?

Dacă nu ți-a dăruit Dumnezeu funcția, ea trebuie să fie darul ego-ului. Oare ego-ul are într-adevăr daruri de dat, de vreme ce el însuși este o iluzie și oferă numai iluzia unor daruri?

Gândește-te la toate acestea în timpul exercițiilor mai lungi de astăzi. Mai gândește-te și la numeroasele forme pe care iluzia funcției tale le-a luat în propria-ți minte și la numeroasele feluri în care ai încercat să găsești mântuirea sub îndrumarea ego-ului. Ai găsit-o? Ai fost fericit? Ți-au adus pacea? Avem nevoie astăzi de multă onestitate. Adu-ți aminte de rezultate în mod cinstit și gândește-te, de asemenea, dacă a fost vreodată rezonabil să aștepți fericirea de la un singur lucru pe care ego-ul ți l-a propus vreodată.

Cu toate acestea, ego-ul este singura alternativă la Vocea Sfântului Spirit.

Vei asculta glasul nebuniei sau vei auzi adevărul. Încearcă să faci această alegere, gândindu-te la premisele pe care se bazează concluzia noastră. La această concluzie putem fi părtași, la alta însă nicidecum. Căci însuși Dumnezeu o împărtășește cu noi.

Ideea de astăzi este un alt pas uriaș spre perceperea a ceea ce este la fel ca fiind la fel și a ceea ce este diferit, ca diferit. De o parte stau toate iluziile. Întreg adevărul stă de cealaltă parte. Să încercăm astăzi să ne dăm seama că numai adevărul este adevărat.

În perioadele mai scurte de exersare, care vor fi astăzi de cel mai mare ajutor dacă vor fi întreprinse de două ori pe oră, este sugerată această formă de aplicare:

"Fericirea mea și funcția mea sunt una,

Pentru că Dumnezeu mi le-a dat pe amândouă."

Nu va dura mai mult de un minut, poate chiar mai puțin, să repeți, rar, aceste cuvinte, gândindu-te la ele un răstimp pe măsură ce le rostești.

LECȚIA 67

"Iubirea m-a creat ca pe Sine Însăși."

Ideea de astăzi constituie o afirmare completă și exactă a ceea ce ești. Iată de ce ești lumina lumii. Iată de ce te-a numit Dumnezeu mântuitor al lumii. Iată de ce Fiul lui Dumnezeu își așteaptă de la tine mântuirea. El este mântuit prin ceea ce ești. Nu vom precupeți astăzi nici un efort pentru a ajunge la acest adevăr despre tine și pentru a ne da seama pe deplin, chiar numai dacă pentru o clipă, de faptul că acesta este adevărul.

În perioada mai lungă de exersare, ne vom gândi la realitatea ta și la natura ei total neschimbată și neschimbătoare. Vom începe prin a repeta acest adevăr despre tine, după care vom petrece câteva minute adăugând câteva gânduri relevante, cum ar fi:

"Sfințenia m-a creat sfânt."

"Bunătatea m-a creat bun."

"Folosul m-a creat folositor."

"Perfecțiunea m-a creat perfect."

Orice atribut care este în acord cu Dumnezeu, așa cum El însuși se definește, este potrivit pentru a fi folosit. Încercăm astăzi să desfacem definiția lui Dumnezeu făcută de tine și s-o înlocuim cu propria Lui definiție. Vom mai încerca să scoatem în evidență faptul că tu ești parte din definiția Lui despre Sine Însuși.

După ce ai mai adăugat câteva asemenea gânduri înrudite, încearcă, în cadrul unui scurt interval pregătitor, să lași deoparte toate gândurile, ca apoi să tinzi dincolo de toate imaginile și preconcepțiile pe care le ai despre tine însuși și să ajungi la adevărul din tine. Dacă iubirea te-a creat ca pe Sine Însăși, acest Sine trebuie să se afle în tine. Se află undeva în mintea ta, unde îl poți găsi.

Vei constata, poate, că va trebui să repeți ideea de astăzi din când în când, pentru a înlocui gândurile care te distrag. Vei mai constata, poate, că aceasta nu este suficient și că ai nevoie să

continui adăugarea altor gânduri referitoare la adevărul despre tine însuși. Probabil că vei reuși totuși să treci de acestea, străbătând intervalul lipsit de gânduri spre conștiința unei lumini vii în care te recunoști așa cum te-a creat Iubirea. Fii convins că astăzi vei face atât de mult pentru a aduce această conștiință mai aproape, indiferent dacă simți că ai reușit sau nu.

Va fi deosebit de folositor astăzi să exersezi ideea zilei cât se poate de des. Ai mare nevoie să auzi cât mai frecvent adevărul despre tine însuși, deoarece mintea îți este atât de preocupată cu false imagini de sine. Va fi cât se poate de salutar să-ți reamintești de patru sau cinci ori pe oră, poate chiar mai des, că Iubirea te-a creat ca pe Sine Însăși. Ascultă, în această idee, adevărul despre tine însuși.

În timpul perioadelor mai scurte de exersare, încearcă să-ți dai seama că toate acestea nu ți le spune vocea ta firavă și singuratică. Aici este Vocea pentru Dumnezeu, aducându-ți aminte de Tatăl și de Sinele tău. Aici este Vocea Adevărului, înlocuind tot ceea ce îți spune ego-ul despre tine cu simplul adevăr despre Fiul lui Dumnezeu. Ai fost creat de Iubire asemenea Ei Însăși.

LECȚIA 68

"Iubirea nu reproșează nimic."

Tu, care ai fost creat de către Iubire asemenea Ei Însăși, nu poți, în același timp, să reproșezi și să-ți recunoști Sinele. A reproșa înseamnă a uita cine ești. A reproșa înseamnă a te considera un corp. A reproșa înseamnă a lăsa ego-ul să-ți stăpânească mintea și să condamne corpul la moarte. Poate că nu îți dai încă bine seama ce efect au reproșurile asupra minții tale. Ele par să te rupă de Sursa ta și să te facă neasemănător Lui. Te fac să crezi că El este asemănător cu ceea ce crezi că ai devenit, pentru că nimeni nu își poate concepe Creatorul neasemănător lui însuși.

Desprins de Sinele tău, care rămâne conștient de asemănarea

cu Creatorul Său, Sinele tău pare să doarmă, în timp ce acea parte din mintea ta care, în somnul ei, urzește iluzii, pare a fi trează. S-ar putea ca toate acestea să pornească de la reproșuri? O, da! Pentru că cel care reproșează neagă faptul că a fost creat de iubire, iar Creatorul său a devenit pentru el înspăimântător în visul de ură.

Cine poate visa la ură, fără a se teme de Dumnezeu?

Pe cât este de sigur că cei care reproșează îl vor redefini pe Dumnezeu după propria lor imagine, pe atât este de cert că Dumnezeu i-a creat pe toți asemenea Lui, definindu-i ca parte din El. Pe cât este de sigur că cei care reproșează vor suferi de vinovăție, pe atât este de cert că cei care vor ierta vor găsi pacea. Pe cât este de sigur că cei care reproșează vor uita cine sunt, pe atât este de cert că cei care vor ierta își vor aduce aminte.

Oare nu te-ai învoi să-ți abandonezi reproșurile, dacă ai crede că așa stau lucrurile? Poate că nu crezi că poți să renunți la reproșuri.

Asta însă este o simplă problemă de motivație. Astăzi vom încerca să aflăm cum te-ai simți fără ele. Dacă vei reuși cât de puțin, nu va mai exista niciodată problema motivației.

Începe perioada mai extinsă de exersare prin a-ți cerceta mintea și a-i afla pe cei față de care nutrești ceea ce consideri a fi reproșuri majore. Unele dintre acestea vor fi ușor de găsit. Apoi gândește-te la așa-zisele reproșuri minore, pe care le ai față de cei pe care îi placi, ba pe care chiar crezi că îi iubești. Te vei lămuri repede că nu există cineva față de care să nu nutrești reproșuri, de un fel sau altul. Acest fapt, în propria-ți percepție, te-a lăsat singur în întreg universul. Hotărăște-te acum să-i vezi pe toți acești oameni ca fiindu-ți prieteni. Spune-le tuturor, cu gândul la fiecare în parte, atunci când te adresezi lor:

"Vede-te-aș ca fiindu-mi prieten,

Ca să-mi aduc aminte că ești parte din mine

Și să-mi ajung să mă cunosc pe mine însumi. "

Petrece restul perioadei de exersare încercând să gândești despre tine însuși ca fiind într-un totu împăcat cu oricine și orice, în

siguranță într-o lume care te ocrotește și pe care o iubești, la rândul tău. Încearcă să simți cum te înconjoară ocrotirea, plutind deasupra ta și susținându-te. Încearcă să crezi, pentru un timp cât de scurt, că nimic nu te poate ofensa nicidecum. Spune în sinea ta, la sfârșitul perioadei de exersare:

"Iubirea nu reproșează nimic.

Atunci când îmi voi lăsa deoparte toate reproșurile

Voi ști că sunt în deplină siguranță."

Perioadele scurte de exersare vor cuprinde o aplicare repetată a ideii de astăzi în forma următoare, ori de câte ori apare un gând de reproș la adresa cuiva, fie el prezent fizic sau nu:

"Iubirea nu reproșează nimic.

Să nu-mi trădez Sinele."

În completare, repetă ideea de câteva ori pe oră în această formă:

"Iubirea nu reproșează nimic.

Vreau să mă trezesc la Sinele meu,

Lăsându-mi deoparte toate reproșurile

Și deșteptându-mă în El."

LECȚIA 69

"Reproșurile mele ascund lumina lumii din mine."

Nimeni nu poate contempla ceea ce ascund reproșurile tale.

Deoarece reproșurile tale ascund lumina lumii din tine, fiecare stă în întuneric, cu tine alături. Dar pe măsură ce vălul reproșurilor tale se ridică, ești eliberat împreună cu ceilalți. Fă-l acum părtaș la mântuirea ta pe cel ce ți-a stat alături pe când erai în iad. El îți este frate în lumina lumii, care vă mântuiește pe amândoi.

Să facem astăzi o nouă încercare sinceră de a ajunge la lumina lumii din tine. Înainte de a întreprinde aceasta în cadrul perioadei de exersare mai extinse, să dedicăm câteva minute reflecției asupra a ceea ce încercăm să facem. Încercăm, literalmente, să venim în contact cu mântuirea lumii. Încercăm să vedem dincolo de vălul de întuneric care o ține ascunsă. Încercăm să facem ca

vălul să fie ridicat și să vedem lacrimile Fiului lui Dumnezeu dispărând în lumina soarelui.

Să începem astăzi perioada mai lungă de exersare prin deplina convingere că așa este și cu hotărârea sinceră să ajungem la ceea ce ne este mai scump decât toate. Mântuirea este singura noastră nevoie. Nu există alt rost aici și nici o altă funcție de îndeplinit.

Învățarea mântuirii ne este singurul țel. Să încheiem astăzi străvechea căutare, găsind lumina din noi și purtând-o la vedere, ca oricine s-o vadă și să se umple de bucurie.

Într-o mare de liniște, cu ochii închiși, încearcă să te desprinzi de întregul conținut care îți ocupă, de obicei, conștiința. Gândește-te la mintea ta ca la un vast cerc înconjurat de un strat de nori grei și întunecați. Nu poți vedea decât norii, pentru că pari a sta în afara cercului și întru totul despărțit de el.

De unde stai, nu ai nici un motiv să crezi că există o lumină strălucitoare ascunsă îndărătul norilor. Norii par a fi singura realitate. Ei par a fi tot ce se poate vedea. Din acest motiv tu nu încerci să treci prin ei și dincolo de ei, acesta fiind singurul mod de a te convinge cu adevărat de lipsa lor de substanță. Vom face astăzi această încercare.

După ce te-ai gândit la importanța a ceea ce încerci să faci pentru tine și pentru lume, încearcă să te așezi într-o liniște desăvârșită, amintindu-ți doar de cât de mult dorești să ajungi la lumina din tine, astăzi - acum! Hotărăște-te să treci dincolo de nori. Întinde-ți mâna și atinge-i, mental. Dă-i la o parte cu mâna: simte cum ți se așează pe obraji, pe frunte, pe pleoape, pe măsură ce treci prin ei. Mergi mai departe; norii nu te pot opri. Dacă faci corect exercițiile, vei începe să ai senzația de a fi ridicat și purtat înainte. Micul tău efort și slaba ta hotărâre cheamă puterea universului în ajutorul tău, iar Dumnezeu însuși te va înălța din întuneric în lumină. Ești în acord cu Voia Sa. Nu poți da greș, pentru că voia ta este și a Lui.

Ai încredere astăzi în Tatăl tău și fii sigur că te-a auzit și ți-a răspuns. S-ar putea să nu ți recunoști deocamdată răspunsul, dar

poți fi cum nu se poate mai sigur că el ți se dă și că îl vei primi cu siguranță. În timp ce încerci să treci prin nori spre lumină, caută să-ți păstrezi în minte această încredere. Caută să-ți aduci aminte că îți împreunezi, în sfârșit, voia ta cu cea a lui Dumnezeu. Caută să-ți păstrezi limpede în minte gândul că ceea ce întreprinzi cu Dumnezeu trebuie să reușească. Apoi, lasă puterea lui Dumnezeu să lucreze în tine și prin tine, ca să se facă Voia Sa și a ta.

În perioadele mai scurte de exersare, pe care vei vrea să le faci cât mai des posibil, având în vedere importanța ideii de astăzi pentru tine și fericirea ta, adu-ți aminte că reproșurile tale ascund lumina lumii de propria-ți conștiință. Adu-ți aminte, de asemenea, că nu o cauți de unul singur și că știi cu siguranță unde să o cauți. Spune, deci:

"Reproșurile mele ascund lumina lumii din mine.

Nu pot vedea ce am ascuns.

Dar vreau ce am ascuns să-mi fie revelat.

Pentru mântuirea mea și mântuirea lumii."

De asemenea, ia aminte să-ți spui:

"Dacă nutresc acest reproș, lumina lumii îmi va fi ascunsă" dacă ești ispitit să ai ceva împotriva cuiva de-a lungul zilei de astăzi.

LECȚIA 70

"Mântuirea mea vine de la mine."

Toată ispita nu este nimic altceva decât o formă sau alta a ispitei primordiale de a nu crede ideea de astăzi. Mântuirea pare să vină de oriunde, numai de la tine nu. La fel, sursa vinovăției. Nici vinovăția, nici mântuirea nu le vezi ca fiind în propria-ți minte și nu altundeva. Când realizezi că toată vinovăția este numai și numai o invenție a minții tale, îți vei da, de asemenea, seama că vinovăția și mântuirea trebuie să se afle în același loc. Înțelegând acest fapt ești mântuit.

Prețul aparent al acceptării ideii de astăzi este acesta:

Ea înseamnă că nimic din afara ta nu te poate mântui; nimic din afara ta nu îți poate da pacea. Dar mai înseamnă că nimic din afara ta nu te poate vătăma, nu-ți poate tulbura pacea sau nu te poate deranja într-un fel sau altul.

Ideea de astăzi te pune să domnești peste univers, căci acesta ți-e locul, fiind ceea ce ești. Acesta nu este un rol care poate fi acceptat parțial. Desigur că începi să-ți dai seama că acceptarea lui înseamnă mântuire. Totuși, s-ar putea să nu-ți fie clar de ce recunoașterea faptului că vinovăția se află în mintea ta atrage după sine și realizarea faptului că mântuirea se află și ea acolo. Dumnezeu nu ar fi plasat remediul bolii acolo unde nu te poate ajuta. Așa a funcționat mintea ta, însă nicidecum a Sa. El vrea să fii vindecat, prin urmare a păstrat Sursa vindecării acolo unde se află nevoia de vindecare.

Tu ai încercat să faci exact contrariul, făcând încercări peste încercări, care de care mai distorsionate și fantastice, de a separa vindecarea de boala care i-a fost menită, păstrând astfel boala.

Scopul tău era să garantezi că vindecarea nu se va produce.

Scopul lui Dumnezeu era să garanteze că ea va avea loc.

Astăzi exersăm să ne dăm seama că Voia lui Dumnezeu și voia noastră sunt chiar una și aceeași în această chestiune.

Dumnezeu vrea ca noi să fim vindecați, iar noi, de fapt, nu vrem să fim bolnavi, deoarece aceasta ne aduce nefericire. De aceea, acceptând ideea de astăzi, suntem, realmente, de acord cu Dumnezeu. El nu vrea să fim bolnavi. Nici noi. El vrea să fim vindecați. La fel vrem și noi.

Pentru astăzi suntem gata de două perioade mai lungi de exersare, fiecare dintre ele durând vreo zece-cincisprezece minute.

Totuși, te vom lăsa să decizi singur când le vei întreprinde. Vom continua un număr de lecții cu această formă de exersare și ar fi bine să decizi în prealabil care ar fi timpul prielnic de alocat fiecărei perioade, ținându-te cât mai strict posibil de propriile-ți decizii.

Începe aceste perioade de exersare cu repetarea ideii de astăzi,

adăugând o declarație ce anunță recunoașterea faptului că mântuirea nu vine nicăieri din afara ta. Ai putea-o formula astfel: "Mântuirea mea vine de la mine.

Ea nu poate veni din altă parte."

Apoi, având ochii închiși, dedică câteva minute revizuirii câtorva locuri externe unde, în trecut, ai căutat mântuirea: în alți oameni, în posesiuni, în diferite situații și întâmplări, în concepția despre sine, pe care ai încercat să le faci reale. Recunoaște că ea nu se află acolo și spune-ți:

"Mântuirea mea nu poate veni de la nici unul din aceste lucruri. Mântuirea mea vine de la mine și numai de la mine."

Acum vom încerca din nou să ajungem la lumina din tine, care se află acolo unde ți-e mântuirea. Nu o poți găsi în norii care înconjoară lumina, deși tocmai în ei ai căutat-o până acum. Nu se află acolo. Este îndărătul norilor și în lumina de dincolo de ei. Amintește-ți că va trebui să străbați norii înainte de a putea ajunge la lumină. Mai amintește-ți însă că în configurațiile de nori pe care ți le-ai imaginat nu ai găsit niciodată nimic care să dăinuie, sau ce ți-ai dorit.

De vreme ce toate iluziile mântuirii te-au lăsat în pană, desigur că nu vrei să rămâi în nori, umblând în van după idoli, când ai putea atât de ușor să pășești în lumina adevăratei mântuiri.

Încearcă să treci de nori prin orice mijloace ți se par potrivite.

Dacă ți-e de folos, gândește-te că te țin de mână și te conduc. Și te asigur că nu va fi o închipuire deșartă.

Pentru perioadele de exersare de astăzi, scurte și frecvente, adu-ți aminte că mântuirea ta vine de la tine și nimic în afara gândurilor tale nu te poate stingheri în progresul tău. Ești eliberat de orice interferență externă. Tu porți sarcina propriei tale mântuiri. Ești însărcinat cu mântuirea lumii. Spune, deci:

"Mântuirea mea vine de la mine.

Nimic din afara mea nu mă poate reține.

În mine se află mântuirea lumii și mântuirea mea."

LECȚIA 71

"Numai planul de mântuire al lui Dumnezeu va izbuti."

S-ar putea să nu îți dai seama că ego-ul a alcătuit un plan de mântuire opus planului lui Dumnezeu. Tocmai în acest plan crezi tu. De vreme ce este opusul planului lui Dumnezeu, crezi, de asemenea, că a accepta planul lui Dumnezeu în locul celui oferit de ego înseamnă a fi condamnat. Pare, desigur, absurd. Însă după ce vom fi examinat mai cu atenție în ce constă, de fapt, planul ego-ului, poate vei realiza că, oricât de absurd ar fi, chiar crezi în el. Planul de mântuire al ego-ului gravitează în jurul purtării reproșurilor. El susține că, dacă altcineva ar vorbi sau ar acționa diferit, dacă vreo împrejurare sau întâmplare exterioară s-ar schimba, ai fi mântuit. Astfel, sursa mântuirii este percepută constant ca exterioară ție. Fiecare reproș este o declarație și o aserțiune în care crezi, care spune: "Dacă acest lucru (această situație) ar fi altfel, aș fi mântuit." Schimbarea minții, răzgândirea, necesară pentru dobândirea mântuirii, este astfel cerută de la toți și toate, cu excepția ta.

Rolul pe care îl desemnezi propriei tale minți în acest plan este așadar, pur și simplu, acela de a determina ce anume, în afara ei însăși, trebuie să se schimbe, dacă este să fii mântuit. Conform acestui plan dement, orice sursă de mântuire percepută este acceptabilă, cu condiția să nu izbutească. Acest lucru garantează continuarea căutării neroditoare, întrucât persistă iluzia că, deși aceste speranțe au fost mereu înșelate, există încă motive de speranță în alte locuri și în alte lucruri. O altă persoană îți va sluji mai bine; o altă situație îți va oferi totuși succes.

Astfel se prezintă planul de mântuire al ego-ului. Poți vedea, desigur, cât de bine este în strictă concordanță cu doctrina de bază a ego-ului: "Caută, dar nu găsi." Fiindcă, ce altceva ar putea garanta mai sigur că nu vei găsi mântuirea decât prin canalizarea tuturor eforturilor tale spre căutarea ei acolo unde nu se află?

Planul de mântuire al lui Dumnezeu izbutește tocmai pentru că, urmându-i îndrumarea, cauți mântuirea acolo unde se află. Însă

dacă este să reușești, Dumnezeu promițându-ți că așa va fi, trebuie să binevoiești să o cauți numai acolo. Altfel scopul îți este împărțit și vei încerca să urmezi două planuri de mântuire care sunt diametral opuse în toate privințele. Rezultatul îți poate aduce numai derută, mizerie și un sentiment profund al ratării și disperării.

Cum poți scăpa de toate acestea? Foarte simplu. Ideea de astăzi este răspunsul. Numai planul de mântuire al lui Dumnezeu va izbuti.

Nu poate exista nici un conflict real în această privință, deoarece nu există nici o alternativă posibilă la planul lui Dumnezeu, care să te mântuiască. Al Său este unicul plan a cărui rezolvare este certă. Al Său este unicul plan care trebuie să reușească.

Să exersăm astăzi recunoașterea acestei certitudini. Și să ne bucurăm că există un răspuns la ceea ce pare să fie un conflict fără nici o rezolvare posibilă. Toate lucrurile Îi sunt posibile lui Dumnezeu. Mântuirea trebuie să fie a ta, datorită planului Său, care nu poate da greș.

Începe cele două perioade de exersare mai lungi, gândindu-te la ideea de astăzi și dându-ți seama că ea conține două părți, fiecare aducându-și contribuția la întreg în mod egal. Planul lui Dumnezeu pentru mântuirea ta va izbuti, alte planuri nu. Nu te lăsa pradă disperării sau mâniei pentru a doua parte a afirmației; ea este inerentă primei părți. Iar în prima parte se află deplina eliberare de toate încercările tale demente și de propunerile nebunești pentru a te elibera. Ele au dus la deprimare și mânie; însă planul lui Dumnezeu va reuși. Va duce la eliberare și bucurie. Amintindu-ți acestea, să dedicăm restul perioadelor de practică mai lungi rugăminții adresate lui Dumnezeu de a ne dezvălui planul Său. Întreabă-l foarte concret:

"Ce ai vrea să fac?"

"Unde ai vrea să mă duc?"

"Ce ai vrea să spun și cui?"

Acordă-l Lui toată inițiativa pe tot restul perioadei de practică și

lasă-L să-ți spună ce ai de făcut în planul Său pentru mântuirea ta.

Îți va răspunde pe măsura bunăvoinței tale de a-l auzi Vocea. Nu refuza să auzi. Însăși faptul că faci exercițiile dovedește că binevoiești, într-o oarecare măsură, să auzi. Este suficient pentru ați revendica dreptul la răspunsul lui Dumnezeu.

În perioadele de exersare mai scurte, spune deseori în sinea ta că planul de mântuire al lui Dumnezeu, și numai al Său, va izbuti. Răspunde prompt la toate ispitele de a reproșa și răspunde-le cu această formă a ideii de astăzi:

"Reproșurile sunt opusul planului de mântuire al lui Dumnezeu.

Însă numai planul Lui va izbuti."

Încearcă să-ți reamintești ideea zilei de vreo șase sau șapte ori pe oră. Nici nu ar putea exista un mod mai bun de a petrece o jumătate de minut (sau mai puțin), decât reamintindu-ți Sursa mântuirii tale, văzând-o acolo unde se află.

LECȚIA 72

"Reproșurile mele sunt un atac la adresa planului de mântuire al lui Dumnezeu."

Deși am recunoscut faptul că planul de mântuire al ego-ului este opus planului de mântuire al lui Dumnezeu, încă nu am stabilit faptul că acesta este un atac activ asupra planului Său și o încercare deliberată de a-l distruge. În acest atac, lui Dumnezeu i se atribuie însușirile care sunt de fapt asociate egoului, în timp ce ego-ul pare să preia atributele lui Dumnezeu.

Dorința fundamentală a ego-ului este aceea de a-L înlocui pe Dumnezeu. De fapt, ego-ul este întruparea fizică a acestei dorințe. Căci tocmai această dorință pare să împrejmuiească mintea cu un trup, ținând-o separată și singură, incapabilă să ajungă la alte minți, altfel decât prin intermediul trupului care a fost făcut ca să o întemnițeze. Limita pusă comunicării nu poate fi cel mai bun mijloc de a o dezvolta. Cu toate acestea, ego-ul vrea să te facă să crezi contrariul.

Deși încercarea de a păstra limitările pe care un trup tinde să le impună este deci evidentă, poate nu este la fel de vădit de ce reproșurile constituie un atac la adresa planului de mântuire al lui Dumnezeu. Dar hai să examinăm mai atent pentru ce fel de lucruri ești în stare să porți pică? Nu-i așa că sunt asociate întotdeauna cu ceva ce face un trup? O persoană spune ceva ce nu îți este pe plac. Face ceva ce îți displace. Își "trădează" gândurile ostile prin comportamentul său.

Nu ai de a face aici cu ceea ce este persoana. Dimpotrivă, ești exclusiv ocupat cu ceea ce face ea într-un trup. Nu numai că nu reușești să o ajuți să se elibereze de limitările corpului. Dar și încerci să o ții legată de corp, confundând-o cu acesta, judecându-i ca fiind unul și același lucru. Într-aceasta este atacat Dumnezeu, fiindcă, dacă Fiul Său este doar un trup, la fel trebuie să fie și El. Un Creator total diferit de creația sa este de neconceput.

Dacă Dumnezeu este un trup, care trebuie să-l fie planul de mântuire? Care altul ar putea fi, dacă nu moartea? Încercând să se prezinte pe Sine ca Autor al Vieții și nu al morții, El este un mincinos și un înșelător, plin de promisiuni false, oferind iluzii în locul adevărului. Realitatea aparentă a corpului face de-a dreptul convingător acest fel de a-L vedea pe Dumnezeu. De fapt, dacă corpul ar fi real, ar fi într-adevăr dificil să eviți această concluzie. Iar fiecare reproș insistă asupra faptului că trupul este real, trecând total cu vederea ceea ce este fratele tău; îți întărește credința că el este un corp și îl condamnă pentru aceasta; și afirmă că mântuirea sa trebuie să fie moartea, proiectând acest atac asupra lui Dumnezeu și făcându-L pe El răspunzător de aceasta.

În această arenă pregătită cu grijă, unde animale întăritate își caută prada și unde grațierea nu are ce căuta, vine ego-ul să te mântuiască. Dumnezeu te-a făcut trup. Foarte bine. Să acceptăm asta și să ne bucurăm. Trup fiind, nu te lăsa lipsit de ceea ce oferă trupul, ia puținul pe care-l poți căpăta. Dumnezeu nu ți-a dat

nimic. Trupul este singurul tău mântuitor. El este moartea lui Dumnezeu și mântuirea ta.

Aceasta este credința universală a lumii pe care o vezi. Unii urăsc trupul și încearcă să-l vatăme și să-l umilească. Alții îl iubesc și încearcă să-l ridice în slăvi și să-l exalte. Însă câtă vreme trupul stă în centrul conceptului tău despre tine însuți, ataci planul lui Dumnezeu pentru mântuire și nutrești reproșuri la adresa Lui și a creației Sale, ca nu cumva să auzi Vocea adevărului și să O saluți cu bucurie, ca pe un Prieten. Mântuitorul ales îi ia, în schimb, locul. El este prietenul tău; Dumnezeu îți este vrăjmaș.

Astăzi vom încerca să oprim aceste atacuri lipsite de sens la adresa mântuirii. Vom încerca, în schimb, să primim mântuirea cum se cuvine. Percepția ta răsturnată a fost dezastruoasă pentru pacea minții tale. Te-ai văzut pe tine într-un trup, iar adevărul în afara ta, devenit inaccesibil conștienței tale, zăvorât fiind de limitările corpului.

Acum vom încerca să vedem altfel toate acestea. Lumina adevărului e în noi, acolo unde a fost pusă de Dumnezeu. Trupul e cel care este în afara noastră, și nu se află în grija noastră. A fi fără trup înseamnă a fi în starea noastră firească. A recunoaște înseamnă a fi în starea noastră firească. A recunoaște lumina adevărului din noi înseamnă a ne recunoaște așa cum suntem. A ne vedea Sinele ca separat de trup înseamnă capătul atacului asupra planului lui Dumnezeu pentru mântuire și acceptarea Lui, în schimb. Iar acolo unde planul Lui este acceptat, este înfăptuit deja.

Țelul nostru în perioadele de exersare mai lungi este astăzi acela de a deveni conștienți de faptul că planul lui Dumnezeu pentru mântuire a fost deja înfăptuit în noi. Altfel, noi atacăm ceea ce nu recunoaștem. Vom încerca acum să lăsăm deoparte judecata și vom întreba care este planul lui Dumnezeu pentru noi:

"Ce este mântuirea, Părinte?

Eu nu știu.

Spune-mi, ca să pot înțelege."

Vom aștepta apoi în liniște răspunsul Lui. Am atacat planul lui Dumnezeu pentru mântuire, fără a aștepta să auzim care este acesta. Ne-am strigat atât de tare reproșurile, încât nu l-am mai ascultat Vocea. Ne-am folosit reproșurile ca să ne închidem ochii și să ne astupăm urechile.

Acum însă vrem să vedem, să auzim și să aflăm. "Ce este mântuirea, Părinte?" Întreabă și ți se va răspunde. Caută și vei găsi. Nu mai întrebăm ego-ul ce este mântuirea și unde să o găsim.

Întrebăm adevărul. Fii sigur, atunci, că răspunsul va fi adevărat, datorită Celui pe care Îl întrebi.

Ori de câte ori simți că încrederea ți se destramă și speranța în reușită abia mai pâlpâie, gata să se stingă, repetă-ți întrebarea și rugămintea, reamintindu-ți că o adresezi Creatorului nemărginit al nemărginirii, care te-a creat asemenea Lui:

"Ce este mântuirea, Părinte?"

Eu nu știu.

Spune-mi ca să pot înțelege."

Îți va răspunde. Fii hotărât să auzi.

Una sau două perioade de exersare mai scurte pe oră vor fi de ajuns astăzi, de vreme ce vor fi ceva mai lungi decât de obicei.

Aceste exerciții vor începe cu:

"Reproșurile sunt un atac la adresa planului de mântuire al lui Dumnezeu.

Fie ca, în loc să-l atac, să-l accept.

Ce este mântuirea, Părinte?"

Așteaptă apoi aproximativ un minut în tăcere, preferabil cu ochii închiși, și ascultă să-l auzi răspunsul.

LECȚIA 73

"Voiesc să fie lumină."

Astăzi ne oprim asupra voii pe care o împărtășești cu Dumnezeu. Ea nu este de-o seamă cu dorințele deșarte ale egoului, din care se nasc întunericul și nimicul. Voia pe care o

împărtășești cu Dumnezeu are toată puterea creației în ea.

Dorințele deșarte ale ego-ului sunt neîmpărtășite, și de aceea nu au nici o putere. Dorințele lui nu sunt deșarte în sensul că nu pot face o lume a iluziilor, iar credința ta în această lume poate fi foarte puternică. Sunt în schimb cu adevărat deșarte în ceea ce privește creația. Ele nu fac nimic real.

Dorințele deșarte și reproșurile sunt parteneri sau coproducători în reprezentarea lumii pe care o vezi. Dorințele ego-ului i-au dat naștere, iar nevoia de reproșuri a ego-ului, care este necesară pentru a o menține, o populează cu figuri care par să te atace și care strigă după "dreapta" judecată. Aceste figuri devin intermediarii angajați de ego în traficul de reproșuri. Ele stau între conștiința ta și realitatea fraților tăi. Contemplându-le, nu îți cunoști frații și nici Sinele.

În acest troc bizar, în care vina este negociată de infinite ori, iar reproșurile cresc cu fiecare târg pe care îl închei, ți-a dispărut voia.

Poate o astfel de lume să fi fost creată prin voia pe care Fiul lui Dumnezeu o împărtășește cu Tatăl său? A creat oare Dumnezeu dezastru pentru fiul Său? Creația este Voia amândurora, împreună.

Ar crea Dumnezeu o lume care să-L ucidă pe El însuși?

Astăzi vom încerca încă odată să ajungem la lumea care este în concordanță cu voia ta. Lumina se află în ea, deoarece ea nu se opune Voii lui Dumnezeu. Ea nu este Cerul, dar lumina Cerului o luminează. Întunericul s-a risipit. Dorințele deșarte ale ego-ului au fost retrase. Însă lumina care se revarsă asupra acestei lumi îți reflectă voia, și ca atare în tine, acolo unde ea trebuie să se afle, o vom căuta.

Tabloul tău despre lume poate oglindi ce este înăuntru. Nici sursa luminii, nici cea a întunericului nu poate fi găsită în afară. Reproșurile îți întunecă mintea și te uiți, înspre afară, la o lume întunecată. Iertarea face întunericul să se ridice, îți reafirmă voia, lăsându-te să privești o lume a luminii. Am subliniat în mai multe rânduri că bariera reproșurilor se trece ușor și nu poate sta între

tine și mântuirea ta. Motivul este foarte simplu. Chiar vrei să fii în iad? Chiar vrei să plângi, să suferi și să mori?

Uită argumentele ego-ului, care caută să dovedească că toate acestea sunt într-adevăr Cerul. Știi că nu este așa. Nu se poate să-ți dorești așa ceva. Există un punct dincolo de care iluziile nu pot trece. Suferința nu este fericire, iar tu fericire vrei cu adevărat. Așa îți este voia în adevăr. Și astfel, mântuirea este de asemenea voia ta. Vrei să reușești în ceea ce încercăm să facem astăzi.

Vom întreprinde totul cu binecuvântarea și cu acordul tău bucuros. Astăzi vom reuși, dacă îți reamintești că îți dorești mântuirea.

Vrei să accepți planul lui Dumnezeu, deoarece ești părtaș la el. Nu ai nici o voie care i s-ar putea opune cu adevărat și nu dorești să i te opui. Mântuirea este pentru tine. Mai presus de orice altceva, dorești libertatea de a-ți reaminti cine ești cu adevărat. Astăzi, egoul e cel care stă neputincios în fața voii tale. Voia ta e liberă și nimic nu o poate birui.

Întreprindem de aceea exercițiile de astăzi cu fericită încredere, siguri că vom găsi ceea ce voiești să găsești și că ne vom aduce aminte de ceea ce voiești să-ți aduci aminte. Nici o dorință deșartă nu ne poate reține, nici nu ne poate amăgi cu o iluzie a tăriei. Facă-se voia ta astăzi și sfârșească-se pentru totdeauna credința dementă că ai ales iadul în locul Cerului.

Ne vom începe perioadele mai lungi de practică prin recunoașterea faptului că planul lui Dumnezeu pentru mântuire, și numai al Său, este pe de-a-ntregul în acord cu voia ta. El nu constituie scopul unei puteri străine, pe care ai fost obligat să-l accepți; ci este unicul scop de aici în care tu și Tatăl tău sunteți în perfect acord. Vei reuși astăzi, căci astfel s-a împlinit vremea pentru liberarea Fiului lui Dumnezeu din iad și de toate dorințele deșarte. Voia sa îi este acum restituită conștiinței sale. Iar el binevoiește chiar azi să privească lumina din el și să fie mântuit. După ce îți pomenești toate acestea, hotărât fiind să-ți păstrezi voia limpede în minte, spune în sinea ta, cu fermitate blândă și siguranță liniștită:

"Voiesc să fie lumină.

Fie să contem plu lumina
Care reflectă Voia lui Dumnezeu și a mea."
Lasă-ți apoi voia să se afirme, împreună tă fiind cu puterea lui
Dumnezeu și unită cu Sinele tău. Pune restul perioadei de
exersare sub îndrumarea Lor. Alătură-te Lor în timp ce Ei arată
calea.

În perioadele mai scurte de exersare, fă din nou o declarație a
ceea ce vrei cu adevărat. Spune:

"Voiesc să fie lumină.

Întunericul nu este voia mea."

Acestea se vor repeta de câteva ori pe oră. E însă foarte
important să aplici ideea de astăzi în această formă, imediat ce
ești tentat să nutrești oarecare reproș. Asta te va ajuta să-ți
abandonezi reproșurile, în loc să le cocolești și să le ascunzi în
întuneric.

LECȚIA 74

"Nu există nici o voie, cu excepția Voii lui Dumnezeu."

Ideea de astăzi poate fi considerată gândul central spre care
sunt îndreptate toate exercițiile noastre. Voia lui Dumnezeu este
singura Voie. Dacă ai recunoscut acest fapt, ai recunoscut că voia
ta este a Lui. Credința în posibilitatea conflictului a dispărut.

Pacea a luat locul ideii bizare că ești sfâșiat de țeluri conflictuale.

Ca o expresie a Voii lui Dumnezeu, nu ai alt țel decât pe al Său.

E o imensă pace în ideea de astăzi, iar exercițiile pentru astăzi
sunt îndreptate spre a o găsi. Ideea însăși este pe de-a-ntregul
adevărată. De aceea, ea nu poate da naștere la iluzii. Fără iluzii,
conflictul este imposibil. Să încercăm să recunoaștem astăzi lucrul
aceasta și să trăim pacea pe care o aduce această recunoaștere.

Începe perioadele mai lungi de exersare, repetând de câteva ori
aceste gânduri, rar și cu hotărârea fermă de a înțelege ce
înseamnă și de a le păstra în minte:

"Nu există nici o voie, cu excepția Voii lui Dumnezeu.

Nu pot să mă aflu în conflict cu Dumnezeu."

Petrece câteva minute, adăugând câteva gânduri înrudite, ca:
"Sunt împăcat."

"Nimic nu mă poate tulbura. Voia mea este Voia lui Dumnezeu."

"Voia mea și Voia lui Dumnezeu sunt una."

"Dumnezeu voiește pace pentru Fiul Său."

În timpul acestei faze introductive, încredințează-te că te ocupi rapid de toate gândurile conflictuale care s-ar putea să-ți treacă prin minte. Spune-ți imediat:

"Nu există nici o voie, cu excepția Voii lui Dumnezeu.

Aceste gânduri conflictuale sunt lipsite de sens."

Dacă există o singură zonă conflictuală care pare să fie deosebit de greu de rezolvat, scoate-o în evidență pentru a-i da o atenție specială. Gândește-te la ea scurt, dar foarte concret, identifică anume persoana și situația sau situațiile implicate, spunându-ți:

"Nu există nici o voie, cu excepția Voii lui Dumnezeu.

Pe aceasta o împărtășesc împreună cu El.

Conflictele mele în legătură cu nu pot fi reale."

După ce ți-ai limpezit astfel mintea, închide-ți ochii și încearcă să trăiești pacea la care te îndreptățește realitatea ta. Cufundă-te în ea și simte-o cuprinzându-te în întregime. S-ar putea să fii tentat să ieși aceste încercări drept acte de retragere sau renunțare, dar diferența se poate detecta ușor. Dacă reușești, vei avea un adânc sentiment de bucurie și o vioiciune sporită, și nu un sentiment de somnolență și moleșire.

Bucuria caracterizează pacea. Prin trăirea bucuriei îți vei da seama că ai atins-o. Dacă simți că aluneci către retragere sau renunțare, repetă ideea pentru astăzi și încearcă din nou. Fă-o de câte ori este necesar. Există un cert câștig în refuzul alunecării către retragere sau renunțare, chiar dacă nu trăiești pacea pe care o cauți.

În perioadele mai scurte, care se vor întreprinde astăzi la intervale regulate și predeterminate, spune-ți în sinea ta;

"Nu există nici o voie, cu excepția Voii lui Dumnezeu.

Astăzi caut pacea Lui."

Încearcă apoi să găsești ceea ce cauți. Un minut sau două la

fiecare jumătate de oră, cu ochii închiși, dacă este posibil, vor fi astăzi de mare folos în această încercare.

LECȚIA 75

"A venit lumina."

A venit lumina. Ești vindecat și poți vindeca. A venit lumina. Ești mântuit și poți mântui. Ești împăcat și aduci cu tine pacea, oriunde mergi. Au dispărut întunericul și zbuciumul și moartea. A venit lumina.

Astăzi sărbătorim finalul fericit al lungului tău vis, visul dezastrului. Nu mai există acum vise întunecate. A venit lumina. Astăzi începe vremea luminii pentru tine și pentru oricine. E o eră nouă, în care se naște o lume nouă. Cea veche, trecând, n-a lăsat nici o urmă asupra ei. Astăzi vedem o lume diferită, căci a venit lumina.

Exercițiile noastre pentru astăzi vor fi pline de fericire; în ele vom încerca să aducem mulțumire pentru trecerea celor vechi și începutul noului. Nici o umbră nu rămâne să ne umbrească vederea și să ascundă lumea pe care ne-o oferă iertarea. Astăzi vom accepta lumea nouă drept ceea ce vrem să vedem. Ni se va da ceea ce dorim. Voim să vedem lumina; lumina a venit.

Perioadele noastre mai lungi de exersare vor fi dedicate cuprinderii cu privirea a lumii pe care ne-o arată iertarea noastră. Aceasta și numai aceasta vrem să vedem. Rostul nostru, care este unul singur, face ca țelul să fie inevitabil. Astăzi, lumea reală se înalță în fața noastră cuprinsă de bucuria de a fi văzută, în sfârșit. Acum că lumina a venit văzul ne este dăruit.

Nu vrem să vedem astăzi umbra ego-ului aruncată asupra lumii. Vedem lumina și în ea vedem reflectarea Cerului întinzându-se peste lume. Începe perioadele mai lungi de exersare, spunându-ți vestea cea bună a eliberării tale:

"A venit lumina.

Am iertat lumea."

Astăzi nu zăbovi asupra trecutului. Păstrează-ți mintea complet

deschisă, spălată de toate ideile trecute și curățită de fiecare concept pe care l-ai făurit. Astăzi ai iertat lumea. O poți privi acum ca și când n-ai mai fi văzut-o niciodată. Încă nu știi cum arată. Pur și simplu, aștepti să-ți fie arătată. În timp ce aștepti, repetă de câteva ori, rar și cu desăvârșită răbdare:

"A venit lumina.

Am iertat lumea."

Dă-ți seama de faptul că iertarea te îndreptățește la viziune.

Înțelege că Sfântul Spirit nu întârzie niciodată să dea harul văzului celui ce iartă. El nu va întârzia să ți-l dea acum. Ai iertat lumea.

Sfântul Spirit va fi cu tine în timp ce privești și aștepti. El îți va arăta ceea ce vede viziunea adevărată. Așa îi este Voia, iar tu l-ai alăturat. Așteaptă-L cu răbdare. Va fi acolo. A venit lumina. Ai iertat lumea.

Spune-I Lui că știi că nu poți da greș, deoarece ai încredere în El. Iar ție spune-ți că aștepti în deplină certitudine să privești lumea pe care ți-a promis-o El. De acum înainte vei vedea altfel. Astăzi a venit lumina. Și vei vedea lumea care ți-a fost făgăduită de când a început timpul și în care sfârșitul timpului este cheazășuit.

Și perioadele mai scurte de exersare vor fi bucuroase aduceri aminte ale eliberării tale. Reamintește-ți, aproximativ la fiecare sfert de oră, că astăzi este o zi de sărbătoare specială. Adu mulțumiri Grației lui Dumnezeu. Aprinde-ți bucuria în puterea iertării de a-ți vindeca vederea total. Fii încrezător că în această zi se află un nou început. De vreme ce bezna trecutului nu-ți mai apasă ochii, nu se poate să nu vezi. Iar ceea ce vezi va fi atât de binevenit, încât vei extinde mereu cu drag această zi.

Spune, deci;

"A venit lumina.

Am iertat lumea."

Dacă cumva vei fi ispitit, spune oricui pare să te tragă înapoi în întuneric:

"A venit lumina.

Te-am iertat."

Dedicăm această zi seninătății în care Dumnezeu ar vrea să te știe. Păstrează-o în conștiința ta și vezi-o pretutindeni, acum când sărbătorim începutul viziunii tale și al vederii lumii reale, care a venit să înlocuiască lumea neiertată pe care ai crezut-o reală.

LECȚIA 76

"Nu sunt sub nici o lege, cu excepția legilor lui Dumnezeu."

Am observat înainte câte lucruri lipsite de sens ți s-au părut a fi mântuirea. Fiecare te-a încătușat cu legi la fel de lipsite de sens. Nu ești legat de ele. Însă pentru a înțelege că așa este, trebuie mai întâi să-ți dai seama că mântuirea nu se află în ele. Atâta vreme cât vei căuta în lucruri care nu au nici un înțeles, te înlănțui în niște legi care nu au nici un sens. Astfel cauți să dovedești că mântuirea este acolo unde nu e.

Astăzi vom fi bucuroși că nu o poți dovedi. Fiindcă, dacă ai putea, ai căuta la nesfârșit mântuirea acolo unde nu este și nu ai găsit-o niciodată. Ideea de astăzi îți spune încă o dată cât de simplă este mântuirea. Caut-o acolo unde ea te așteaptă și acolo o vei găsi. Nu căuta în altă parte, pentru că în altă parte nu se află.

Gândește-te la libertatea ce se află în recunoașterea faptului că nu ești legat de toate legile bizare și strâmbe pe care le-ai stabilit ca să te mântuiască. Tu chiar crezi că vei flămânzi dacă nu ai avea teancuri de ștraifuri verzi de hârtie și grămezi de mici discuri metalice. Chiar crezi că un bumb mic și rotund sau vreo licoare împinsă în venele tale cu un ac ascuțit vor izgoni boala și moartea. Chiar crezi că ești singur dacă un alt trup nu este cu tine.

Demența gândește toate acestea. Tu le numești legi și le așezi sub diferite nume într-un lung catalog de ritualuri care nu au nici un folos și care nu servesc la nimic. Socotești că trebuie să te supui "legilor" medicinei, celor economice sau ale sănătății; că nu ai decât să-ți protejezi corpul și vei fi mântuit.

Acestea nu sunt legi, ci nebunie. Corpul este pus în pericol de

mintea care se vatămă pe sine. Corpul suferă numai pentru ca mintea nu cumva să priceapă că este propria ei victimă. Suferința este o mască pe care și-o pune mintea pentru a ascunde ceea ce suferă cu adevărat. Ea nu vrea să înțeleagă faptul că își este propriul dușman; că se atacă pe sine și vrea să moară. De toate acestea vor să-ți mântuiască corpul "legile" tale. Iată de ce crezi că ești un corp.

Nu există legi, cu excepția legilor lui Dumnezeu. Această afirmație se cere repetată iar și iar, până îți dai seama că se aplică la tot ce ai plăsmuit în opoziție cu Voia lui Dumnezeu. Magia ta nu are nici un sens. Ceea ce ea este sortită să mântuiască nu există. Numai ceea ce ea este sortită să ascundă te va mântui.

Legile lui Dumnezeu nu pot fi înlocuite niciodată. Vom închina ziua de astăzi celebrării bucuriei că lucrurile stau așa. Acest fapt nu mai este un adevăr pe care noi îl vom ține ascuns. Dimpotrivă, ne dăm seama că este un adevăr care ne păstrează veșnic liberi. Magia încătușează, însă legile lui Dumnezeu eliberează. A venit lumina, fiindcă nu există legi în afara legilor Lui.

Astăzi vom începe perioadele mai lungi de exersare cu o scurtă recapitulare a diferitelor feluri de "legi" cărora am crezut că trebuie să ne supunem. Acestea ar include, de exemplu, "legile" nutriției, imunizării, medicației și ale protecției corpului în nenumărate feluri. Gândește-te mai departe: crezi în "legile" prieteniei, ale "bunelor" relații și ale reciprocității. Poate chiar crezi că există legi care stipulează ce este al lui Dumnezeu și ce este al tău. Multe "religii" s-au fondat pe aceasta. Ele nu vor să mântuiască, ci să damneze în numele Cerului. Totuși, ele nu sunt mai ciudate decât alte "legi" cărora susții că trebuie să le dai ascultare pentru a fi în siguranță.

Nu există legi în afara legilor lui Dumnezeu. Dă uitării astăzi toate credințele magice și prostești, și păstrează-ți mintea în liniștita alertă pentru a auzi Vocea care îți spune adevărul. Îl vei asculta pe Cel care spune că sub legile lui Dumnezeu nu există pierderi. Plata nici nu se dă, nici nu se primește. Schimbul nu se

poate face; nu există nici un substitut; și nimic nu e înlocuit de altceva. Legile lui Dumnezeu dau mereu și nu iau niciodată. Ascultă-L pe Cel care îți spune toate acestea și dă-ți seama cât de prostești sunt "legile" despre care ai crezut că susțin lumea pe care credeai că o vezi. Ascultă apoi mai departe. Îți va mai vorbi. Despre iubirea Tatălui tău pentru tine. Despre bucuria nesfârșită pe care ți-o oferă El. Despre dorul după unicul Său Fiu, creat pentru a-i fi canal într-o creație, dar care îi este tăgăduit de credința acestuia în iad.

Să deschidem astăzi canalele lui Dumnezeu spre El și să-l lăsăm Voia să se extindă prin noi spre El. Astfel creația sporește la nesfârșit. Vocea Lui ne va vorbi despre toate acestea, ca și despre bucuriile Cerului, pe care legile Sale le păstrează veșnic nelimitate.

Vom repeta ideea de astăzi până când vom fi ascultat și înțeles că nu există legi în afara legilor lui Dumnezeu. Apoi vom spune în sinea noastră, ca o dedicație cu care se sfârșește perioada de exersare:

"Nu sunt sub nici o lege, cu excepția legilor lui Dumnezeu."

Vom repeta această dedicație de astăzi cât mai des posibil; cel puțin de patru sau cinci ori pe oră, cât și ca răspuns la orice tentație, pe tot parcursul zilei, de a ne simți supuși altor legi. Este adevărul nostru a faptului că Dumnezeu este Tatăl nostru și că Fiul Său este mântuit.

LECȚIA 77

" Sunt îndreptățit la miracole."

Ești îndreptățit la miracole fiindcă ești ceea ce ești. Vei primi miracole fiindcă Dumnezeu este ceea ce este. Și vei oferi miracole fiindcă ești una cu Dumnezeu. Iată, din nou, cât de simplă este mântuirea! Este, pur și simplu, o afirmare a adevăratei tale Identități. Iată ce vom sărbători astăzi.

Pretenția ta la miracole nu stă în iluziile pe care le ai despre tine. Nu depinde de vreo putere magică pe care ți-ai atribuit-o, nici

de vreunul din ritualurile pe care le-ai născocit. Ea este inerentă adevărului a ceea ce ești. Este implicită în ceea ce este Dumnezeu, Tatăl tău. A fost chezășuită în crearea ta și garantată de legile lui Dumnezeu.

Astăzi vom revendica miracolele care sunt dreptul tău, de vreme ce ele îți aparțin. Ți s-a făgăduit eliberarea deplină de lumea pe care ai făcut-o. Ai fost sigur că Împărăția lui Dumnezeu este înlăuntrul tău și nu poate fi pierdută niciodată. Nu cerem nimic mai mult decât ce ne aparține în adevăr. Totuși, astăzi, ne vom încredința și de faptul că nu ne vom mulțumi cu mai puțin.

Începe perioadele mai lungi de exersare, spunându-ți cu deplină încredere că ceri numai ceea ce îți aparține de drept. Adu-ți aminte și că miracolele nu sunt luate niciodată de la unul, spre a fi date altuia, și că, cerându-ți drepturile, susții drepturile tuturor. Miracolele nu se supun legilor acestei lumi. Ele doar decurg din legile lui Dumnezeu.

După această fază introductivă, așteaptă în liniște asigurarea că cererea îți este aprobată. Ai cerut mântuirea lumii și propria ta mântuire. Ai cerut să ți se dea mijloacele prin care este realizată această mântuire. Nu se poate să nu ți se dea confirmarea. Ceri doar să se facă Voia lui Dumnezeu.

Cerând asta, nu ceri de fapt nimic. Afirmi un fapt care nu poate fi negat. Sfântul Spirit nu poate decât să te asigure că cererea îți este aprobată. Faptul pe care l-ai admis așa să fie. Astăzi nu mai încape nici o îndoială și incertitudine. În sfârșit, punem o întrebare adevărată. Răspunsul este o afirmație simplă a unui simplu fapt. Vei primi confirmarea pe care o soliciți.

Perioadele noastre mai scurte de exersare vor fi frecvente și, de asemenea, vor fi închinare memento-ului unui simplu fapt. Spune-ți adesea:

"Sunt îndreptățit la miracole."

Cere-le oricând se ivește vreo situație în care este nevoie de ele. Vei recunoaște aceste situații. Și fiindcă nu te bazezi pe tine însuși pentru a găsi miracolul, ești pe deplin îndreptățit să îl primești oricând îl ceri.

Mai ține minte să nu te dai mulțumit cu mai puțin decât răspunsul perfect. Dacă vei fi ispitit, nu întârzia să-ți spui:
"Nu voi da miracolele pe reproșuri.
Vreau numai ceea ce îmi aparține.
Dumnezeu a instaurat miracolele ca dreptul meu."

LECȚIA 78

"Fie ca miracolele să înlocuiască toate reproșurile."

Poate că nu îți este încă foarte clar faptul că fiecare decizie pe care o iei este o decizie între un reproș și un miracol. Fiecare reproș stă ca un întunecat scut al urii dinaintea miracolului pe care vrea să îl tăinuiească. Și pentru că îl ridici în fața ochilor, nu vei vedea miracolul de după el. Însă tot timpul acesta, miracolul te așteaptă în lumină, pe când tu stai cu mintea ațintită la reproșurile tale.

Astăzi vom trece dincolo de reproșuri, pentru a cuprinde în schimb miracolul cu privirea. Vom inversa modul în care vezi, nepermițând văzului să se oprească înainte de a vedea. Nu vom zăbovi în fața scutului de ură, ci îl vom lăsa în jos și, cu blândețe, ne vom ridica ochii, în tăcere, spre a-L privi pe Fiul lui Dumnezeu. El te așteaptă dindărătul reproșurilor tale, iar acum când te vei lăsa de ele, el va apare într-o lumină strălucitoare, acolo unde, odinioară, a stat fiecare reproș. Căci fiecare reproș este o piedică în calea văzului, iar pe măsură ce se ridică, îl vezi pe Fiul lui Dumnezeu acolo unde a fost mereu. El stă în lumină, tu ai fost însă în beznă. Fiecare reproș adâncea beznă, și tu nu ai putut vedea.

Astăzi vom încerca să îl vedem pe Fiul lui Dumnezeu. Nu vom mai admite să fim orbi pentru el; nu ne vom holba la reproșurile noastre. Astfel vederea lumii este inversată, pe măsură ce ne îndreptăm spre adevăr, lăsând teama deoparte. Vom alege pe cineva pe care l-ai folosit drept țintă a reproșurilor tale și vom lăsa repulsiile deoparte, privindu-L. Cineva de care te temi, poate, sau pe care chiar îl urăști; cineva pe care crezi că îl iubești și care te-a

supărat; cineva pe care îl numești prieten, dar pe care îl consideri ca fiind dificil uneori sau greu de mulțumit, pretențios, agasant sau necredincios idealului pe care ar trebui să ți-l accepte, conform rolului pe care i l-ai fixat.

Știi pe care să îl alegi; numele lui (ei) ți-a trecut prin minte. El (ea) va fi cel (cea) căruia (căreia) îi vom cere să-ți fie arătat Fiul lui Dumnezeu. Văzându-l pe el dindărătul reproșurilor pe care le-ai nutrit împotriva lui, vei învăța că ceea ce stătea ascuns în timp ce nu îl vedeai se află în fiecare, și poate fi văzut. Cel care ți-a fost dușman îți este mai mult decât prieten când este eliberat spre a-și lua rolul sfânt desemnat lui de către Sfântul Spirit. Lasă-l astăzi să-ți fie mântuitor. Atare îi este rolul în planul Tatălui tău, Dumnezeu.

Perioadele mai lungi de practică de astăzi îl vor vedea în acest rol. Vei încerca să-l reții în minte, mai întâi așa cum îl consideri acum. Îi vei trece în revistă defectele, dificultățile pe care le-ai întâmpinat cu el, durerea pe care ți-a pricinuit-o, neglijența lui și toate micile și marile jigniri pe care ți le-a adus. Îi vei privi trupul deopotrivă cu imperfecțiunile și aspectele mai favorabile și te vei gândi la greșelile și chiar la "păcatele" lui.

Apoi să-l cerem Celui care îl cunoaște pe acest Fiu al lui Dumnezeu în realitatea și adevărul lui, să ne facă să îl privim într-un mod diferit și să ne vedem mântuitorul radiind în lumina iertării adevărate, dată nouă. Îi cerem Lui, în Numele Sfânt al lui Dumnezeu și al Fiului Său, la fel de sfânt precum El Însuși:

"Fie să-mi contemplan mântuitorul în cel

Pe care mi l-ai hărăzit mie, ca fiind cel

Căruia să-i cer să mă conducă spre lumina sfântă

În care stă, spre a putea fi una cu el."

Ochii corpului sunt închiși și, în timp ce te gândești la cel care te-a mâhnit, îngăduie ca minții tale să i se arate, dincolo de mâhnirile și reproșurile tale, lumina din el.

Ceea ce ai cerut nu poate fi refuzat. Mântuitorul tău a așteptat clipa aceasta de mult. Vrea să fie liber și să îți dăruiască libertatea lui. Sfântul Spirit se arcuiește de la el către tine, nevăzând nici o

separare în Fiul lui Dumnezeu. Iar ceea ce vezi prin El vă va elibera pe amândoi. Fii foarte liniștit acum și privește-ți strălucitorul mântuitor. Nici un reproș întunecat nu eclipsează priveliștea lui. Ai îngăduit Sfântului Spirit să exprime prin el rolul pe care Ți l-a dat Dumnezeu pentru ca tu să poți fi mântuit. Dumnezeu Ți mulțumește pentru aceste clipe liniștite de astăzi, în care Ți-ai lăsat deoparte imaginile și ai privit miracolul iubirii pe care Sfântul Spirit Ți l-a arătat în locul lor. Lumea și Cerul se alătură spre a-Ți mulțumi, pentru că nu este gând al lui Dumnezeu care să nu trebuiască să jubileze la mântuirea ta și a lumii, împreună cu tine.

Ne vom aminti de aceasta de-a lungul zilei și acceptăm rolul desemnat nouă ca parte a planului pentru mântuire al lui Dumnezeu, și nu al nostru. Ispita pleacă de la noi, atunci când permitem fiecăruia pe care îl întâlnim să ne mântuiască, și refuzăm și-i ascundem lumina în dosul reproșurilor noastre. Fiecăruia pe care îl întâlnești și aceluia la care te gândești sau care-Ți vine în minte din trecut, îngăduie-i să-i fie dat rolul de mântuitor, ca să-l poți împărtăși cu el. Pentru voi amândoi și pentru toți cei nevăzători, deopotrivă, ne rugăm:
"Fie ca miracolele să înlocuiască toate reproșurile."

Lecția 79

"Fie să recunosc problema, ca să poată fi rezolvată."

O problemă nu poate fi rezolvată dacă nu știi care este problema. Chiar dacă este deja rezolvată, încă vei avea problema pentru că nu Ți dai seama că ea este deja rezolvată.

Oricine din această lume pare să își aibă problemele lui speciale. Însă toate sunt una și aceeași și trebuie recunoscute ca una singură, dacă e să fie acceptată unica soluție ce le rezolvă pe toate.

Cine poate să-și da seama că o problemă a fost rezolvată dacă mai crede că problema este alta? Chiar dacă Ți se dă răspunsul, el nu Ți poate vedea relevanța.

Iată situația în care te găsești acum. Ai răspunsul, dar nu ești încă sigur care este problema. Pari să fii confruntat cu un lung șir de probleme diferite și, cum scapi de una, următoarea apare. Par să nu aibă sfârșit. Nici o clipă nu te simți complet liber de probleme și împăcat.

Tentația de a privi problemele ca fiind multiple este tentația de a păstra problema separării nerezolvată. Lumea pare să te confrunte cu o multitudine de probleme, fiecare cerând un răspuns diferit.

Această percepție te pune într-o situație în care modul tău de rezolvare a problemelor trebuie să fie inadecvat, iar efectul inevitabil.

Nimeni nu ar putea rezolva toate problemele pe care pare să le conțină lumea. Ele par să se afle la atât de multe nivele, sub atât de multe forme variabile și cu un conținut atât de variat, încât te confruntă cu o situație imposibilă. Groaza și deprimarea sunt inevitabile când dai cu ochii de ele. Unele răsar pe neașteptate, chiar când crezi că le-ai rezolvat pe cele anterioare. Altele rămân nerezolvate, adunate sub norul renegării, ridicându-se să te bântuie din când în când, numai pentru a fi ascunse din nou, tot nerezolvate.

Toată această complexitate nu reprezintă decât o încercare disperată de a nu recunoaște problema și, ca atare, de a nu lăsa să fie rezolvată. Dacă ți-ai putea da seama că singura ta problemă este separarea, indiferent de forma pe care o ia, ai putea accepta răspunsul, întrucât i-ai vedea relevanța. Percepând constanta subadiacentă a tuturor problemelor cu care pari să te confrunți, ai înțelege că ai mijloacele de a le rezolva pe toate. Și ai folosi mijloacele, deoarece recunoști problema.

În perioadele noastre mai lungi de practică de astăzi, vom întreba care este problema și care îi este răspunsul. Nu vom presupune că știm deja. Vom încerca să ne eliberăm mințile de toate multiplele feluri diferite de probleme pe care credem că le avem. Vom încerca să ne dăm seama că avem numai o singură

problemă, pe care nu am reușit să o recunoaștem. Vom întreba care este problema și vom aștepta răspunsul. Ni se va spune. Apoi, vom întreba care este soluția problemei. Și ni se va spune. Exercițiile de astăzi vor fi încununate de succes în măsura în care nu insiști să definești problema. Poate nu vei reuși să te dispensezi de toate ideile tale preconcepute, dar nici nu este necesar. Tot ce este necesar este să întreții anumite dubii în legătură cu realitatea versiunii tale privind conținutul problemelor tale. Tu încerci acum să recunoști că, prin faptul că ai recunoscut problema, răspunsul ți-a și fost dat, astfel încât problema și răspunsul pot fi aduse laolaltă, iar tu poți fi pe pace. Exercițiile mai scurte de astăzi nu vor fi stabilite în funcție de timp, ci de nevoie. Vei sesiza multe probleme astăzi, fiecare cerând un răspuns. Eforturile noastre vor fi îndreptate spre recunoașterea faptului că există doar o singură problemă și un singur răspuns. Prin această recunoaștere sunt rezolvate toate problemele. În această recunoaștere se află pacea. Astăzi, să nu fii amăgit de forma problemelor. Ori de câte ori pare să se ivească vreo dificultate, spune-ți repede: "Fie să recunosc problema aceasta, ca ea să poată fi rezolvată." Apoi încearcă să suspenzi orice judecată despre conținutul problemei respective. Dacă este posibil, închide ochii un moment și întreabă care este problema. Vei fi auzit și ți se va răspunde.

LECȚIA 80

"Fie să recunosc faptul că problemele mi-au fost rezolvate."

Dacă binevoiești să-ți recunoști problemele, vei recunoaște faptul că nu ai probleme. Unicei tale probleme centrale i s-a răspuns, iar altă problemă nu ai. Prin urmare, trebuie să fii împăcat.

Mântuirea depinde așadar de recunoașterea acestei unice probleme și de înțelegerea faptului că ea a și fost rezolvată. O singură problemă, o singură soluție. Mântuirea s-a isprăvit. Slobozenia de tot conflictul îți aparține. Acceptă faptul acesta și

ești gata să îți ocupi locul de drept în planul de mântuire al lui Dumnezeu.

Unica ta problemă a fost rezolvată! Repetă mereu astăzi gândul acesta în sinea ta, cuprins de recunoștință și convingere. Ți-ai recunoscut unica problemă, deschizând astfel calea Sfântului Spirit spre a-ți da răspunsul lui Dumnezeu. Ai lăsat deoparte amăgirea și ai văzut lumina adevărului. Ai acceptat mântuirea pentru tine, aducând problema laolaltă cu răspunsul. Și poți recunoaște răspunsul, întrucât problema a fost identificată.

Astăzi ești îndreptățit la pace. O problemă care a fost rezolvată nu te mai poate îngrijora. Fii numai decis să nu uiți ce îți aduce aminte de asta. O singură problemă, o singură soluție. Acceptă pacea pe care o aduce această simplă afirmație.

În perioadele de exersare de mai lungă durată de astăzi vom revendica pacea care trebuie să fie a noastră, odată ce problema și răspunsul au fost aduse laolaltă. Problema trebuie să fi dispărut, pentru că răspunsul lui Dumnezeu nu poate da greș. Odată ce ai recunoscut una, ai recunoscut-o și pe cealaltă. Soluția este inherentă problemei. Ți s-a răspuns și ai acceptat răspunsul. Ești mântuit.

Lasă acum să ți se dea pacea pe care ți-o aduce acceptarea ta. Închide-ți ochii și primește-ți răsplata. Recunoaște faptul că problemele tale au fost rezolvate. Recunoaște că ai ieșit din conflict; ești liber și împăcat. Mai presus de toate, reamintește-ți că ai o singură problemă și că problema are o singură soluție. Aici se află simplitatea mântuirii. De aceea, reușita ei este garantată. Încurajează-te astăzi deseori cu faptul că problemele tale au fost rezolvate. Repetă ideea cu profundă convingere, cât mai des posibil. Și, mai ales, nu uita să aplici ideea de azi la orice problemă specifică care ar putea să se ivească. Spune imediat: "Fie să recunosc faptul că această problemă a fost rezolvată." Astăzi să fim hotărâți să nu facem colecție de reproșuri. Să fim hotărâți a fi liberi de probleme care nu există. Mijlocul: simpla onestitate. Nu te amăgi în privința conținutului problemei, și vei recunoaște, în mod necesar, că problema a fost rezolvată.

RECAPITULARE II

Suntem gata acum pentru o nouă recapitulare. Vom începe acolo unde ne-a lăsat recapitularea precedentă, și ne vom ocupa zilnic de două idei. Prima parte a fiecărei zile va fi dedicată uneia dintre aceste idei, pentru ca ultima parte a zilei să fie dedicată celeilalte. Vom avea o perioadă mai lungă de exersare și altele mai scurte și mai frecvente, în timpul cărora vom exersa fiecare dintre cele două idei.

Perioadele mai lungi de exersare se vor conforma acestei forme generale: rezervă-ți cam cincisprezece minute pentru fiecare din ele și începe prin a te gândi la ideile zilei și la comentariile incluse în teme. Dedică între trei și patru minute citirii lor fără grabă, chiar de mai multe ori - dacă dorești, apoi închide ochii și ascultă.

Repetă prima frază a perioadei de exersare dacă simți cumva că mintea ți-o ia razna, însă încearcă să-ți petreci cea mai mare parte a timpului ascultând liniștit, dar cu atenție. Te așteaptă un mesaj. Fii încrezător că îl vei primi. Amintește-ți că el îți aparține și că îl vrei. Nu-ți lăsa intenția să se clatine în fața gândurilor care te distrag. Dă-ți seama că, oricare ar fi forma sub care ar apare, ele nu au nici un înțeles și nici o putere. Înlocuiește-le cu afirmarea hotărârii tale de a reuși. Nu uita că voia ta are putere asupra tuturor fanteziilor și viselor. Încrede-te că ea te va scoate la liman, purtându-te dincolo de toate acestea.

Privește toate aceste perioade de exersare ca fiind consacrate căii, adevărului și vieții. Refuză să fii abătut din drum de digresiuni, iluzii și gândurile morții. Te-ai consacrat mântuirii. Fii hotărât, zi de zi, să nu îți lași funcția neîndeplinită.

Reafirmă-ți atitudinea hotărâtă și în perioadele mai scurte de exersare, folosind forma inițială a ideii pentru aplicații generale, precum și forme mai specifice, dacă e nevoie. În comentariile care urmează enunțării ideilor sunt incluse câteva forme specifice.

Acestea, totuși, sunt numai niște sugestii. Nu cuvintele anume pe care le folosești contează.

LECȚIA 81

Ideile noastre de recapitulat pentru astăzi sunt:

61. "Eu sunt lumina lumii."

Cât de sfânt sunt eu, căruia i-a fost dată funcția de a lumina lumea! Fie ca în fața sfințeniei mele să fiu cuprins de liniștea tăcerii. În lumina ei blândă, fie ca toate conflictele mele să dispară. În pacea ei, fie să-mi aduc aminte cine sunt.

Câteva forme specifice pentru aplicarea acestei idei atunci când par să apară niște dificultăți anume, ar fi:

"Fie să nu ascund lumina lumii din mine."

"Fie ca lumina lumii să răzbată prin această aparență."

"Această umbră se va risipi în fața luminii."

62. "Iertarea îmi este funcția ca lumină a lumii."

Tocmai prin acceptarea funcției mele voi vedea lumina lumii în mine. Iar în această lumină, funcția mea va sta, clar și absolut neambiguu, în fața vederii mele. Acceptarea mea nu se bazează pe faptul că îmi dau seama sau nu de funcția pe care o am, întrucât nu înțeleg încă iertarea. Totuși, sunt încredințat că, în lumină, o voi vedea așa cum este.

Forme specifice pentru folosirea ideii ar putea include:

"Fie ca acest lucru (această situație) să mă ajute să înțeleg ce înseamnă iertarea."

"Fie să nu îmi separ funcția de voia mea."

"Nu voi folosi acest lucru (această situație) pentru un scop străin mie."

LECȚIA 82

Astăzi vom recapitula aceste idei:

63. "Lumina lumii aduce pace fiecărei minți prin iertarea mea."

Iertarea mea este mijlocul prin care lumina lumii își găsește expresia prin mine. Iertarea mea este mijlocul prin care devin

conștient de lumina lumii din mine. Iertarea mea este mijlocul prin care lumea este vindecată, împreună cu mine însumi. Fie, așadar, să iert lumea, ca ea să fie vindecată împreună cu mine.

Sugestii pentru forme specifice de aplicare a acestei idei:

"Fie ca pacea să se extindă de la mintea mea la a ta, (nume)."

"Eu împărtășesc lumina lumii cu tine, (nume)."

"Prin iertarea mea pot vedea acest lucru (această situație) așa cum sunt."

64. "Fie să nu-mi uit funcția."

Nu vreau să uit de funcția mea, deoarece vreau să-mi aduc aminte de Sinele meu. Nu îmi pot îndeplini funcția dacă uit de ea. Iar dacă nu îmi îndeplinesc funcția, nu voi trăi bucuria pe care Dumnezeu mi-o hărăzește.

Forme specifice adecvate acestei idei cuprind următoarele:

"Să nu fac uz de acest lucru (această situație)

pentru a-mi ascunde funcția de mine."

"Voi folosi acest lucru (această situație)

ca prilej pentru a-mi îndeplini funcția."

"Acest lucru (această situație) ar putea amenința ego-ul meu, dar nu-mi poate schimba funcția într-un fel sau altul."

LECȚIA 83

Să recapitulăm astăzi aceste idei:

65. "Singura mea funcție este cea hărăzită mie de Dumnezeu."

Nu am altă funcție decât cea hărăzită mie de Dumnezeu.

Recunoașterea acestui fapt mă eliberează de tot conflictul, întrucât îmi dă de înțeles că nu pot avea țeluri contradictorii. Cu un singur scop, am mereu certitudinea a ceea ce să fac, ce să spun și ce să gândesc. Toată îndoiala trebuie să dispară, atunci când încuviințez faptul că singura mea funcție este cea hărăzită mie de Dumnezeu.

Aplicații mai specifice ale acestei idei ar putea lua aceste forme:

"Perceperea acestui lucru (acestei situații) nu îmi schimbă

funcția."

"Acest lucru (această situație) nu îmi dă altă funcție decât cea hărăzită mie de Dumnezeu."

"Să nu uzez de acest lucru (această situație),
ca să-mi justific o funcție pe care Dumnezeu nu mi-a hărăzit-o."

66. "Fericirea mea și funcția mea sunt una."

Toate lucrurile care vin de la Dumnezeu sunt unul. Ele vin de la Cel Ce Este Unul și trebuie primite ca fiind unul. Îndeplinirea funcției mele este fericirea mea, întrucât ambele vin de la aceeași Sursă. Iar eu trebuie să învăț să recunosc ceea ce mă face fericit, dacă e să găsesc fericirea.

Iată câteva forme folositoare pentru aplicări specifice:

"Acest lucru (această situație) nu îmi poate separa fericirea de funcția mea."

"Singularitatea fericirii și funcției mele rămâne total neafectată de aceasta."

"Nimic, inclusiv acest lucru (această situație),
nu poate justifica iluzia că fericirea mi-ar fi despărțită de funcția mea."

LECȚIA 84

Iată ideile pentru recapitularea de astăzi:

<67> "Iubirea m-a creat ca pe Sine Însăși."

Sunt asemănător Creatorului meu. Nu pot pătimi, nu pot suferi pierderi și nu pot muri. Nu sunt trup. Vreau să recunosc astăzi realitatea mea. Nu mă voi închina unor idoli și nici nu-mi voi înălța propriul concept despre sine ca să-mi înlocuiască Sinele. Sunt asemănător Creatorului meu. Iubirea m-a creat ca pe Sine Însăși. S-ar putea să găsești aceste forme specifice folositoare în aplicarea ideii:

"Să nu văd în acest lucru (această situație) o iluzie despre mine însumi."

"În timp ce privesc acest lucru (această situație), să-mi aduc aminte de Creatorul meu."

"Creatorul meu nu a creat acest lucru (această situație) așa cum le văd eu."

68. "Iubirea nu reproșează nimic."

Reproșurile sunt cu totul și cu totul străine de iubire. Reproșurile atacă iubirea, ținându-i lumina obscură. Dacă nutresc reproșuri, atac iubirea și, ca atare, Sinele meu. Sinele meu îmi devine, astfel, străin. Sunt hotărât să nu îmi atac Sinele, ca să-mi pot aduce aminte cine sunt.

Pentru aplicarea ideii de astăzi, ar fi utile aceste forme specifice: "Acest lucru (această situație) nu este o justificare pentru a-mi nega Sinele."

"Nu mă voi folosi de acest lucru (această situație) pentru a ataca iubirea."

"Să nu mă las ispitit de acest lucru (această situație) ca să mă atac pe mine însumi".

LECȚIA 85

Recapitularea de astăzi va parcurge următoarele idei:

69. "Reproșurile mele ascund lumina lumii din mine."

Reproșurile mele îmi arată ceea ce nu se află nicăieri și îmi ascund ceea ce aș vrea să văd. Odată recunoscut acest lucru, ce nevoie mai am de reproșurile mele? Ele mă țin în întuneric și ascund lumina. Reproșurile și lumina nu pot merge împreună, dar lumina și viziunea trebuie să fie împreunate, pentru ca eu să pot vedea.

Pentru a vedea, trebuie să mă lepăd de reproșuri. Vreau să văd, iar acesta va fi mijlocul prin care voi reuși.

Aplicații specifice ale acestei idei ar putea fi făcute sub aceste forme:

"Să nu folosesc aceasta ca o piedică în calea văzului."

"Lumina lumii va risipi toate acestea."

"Nu am nevoie de aceasta. Vreau să văd."

70. "Mântuirea mea vine de la mine."

Astăzi voi recunoaște unde se află mântuirea mea. Se află în

mine, deoarece Sursa ei se află acolo. Nu și-a părăsit Sursa și, ca atare, nu a putut să-mi părăsească mintea. Nu o voi căuta în afara mea. Ea nu se găsește afară, ca apoi să fie adusă înăuntru; ci dinăuntru meu, ea se va întinde dincolo de toate, iar tot ce văd va reflecta numai și numai lumina care strălucește în mine și în ea însăși.

Aceste forme ale ideii sunt adecvate pentru aplicații mai specifice:

"Să nu mă las ispitit de acest lucru (această situație), așteptând din altă parte, și nu de la mine, mântuirea mea."

"Nu voi îngădui acestui (acestei situații) să stea în calea conștientizării Sursei mântuirii mele."

"Acest lucru (această situație) nu deține nici o putere pentru a îndepărta de la mine mântuirea."

LECȚIA 86

Iată ideile de recapitulat pentru astăzi:

71. "Numai planul de mântuire al lui Dumnezeu va izbuti."

Nu are nici un sens să caut mântuirea aiurea. Am văzut-o în mulți oameni și în multe lucruri, dar când am întins mâna spre ea, nu o aflam acolo. Greșisem, crezând că știu ce este. Nu voi mai căuta aiurea, în van. Numai planul lui Dumnezeu pentru mântuire va izbuti. Mă voi lăsa cuprins de bucuria faptului că planul Lui nu poate niciodată da greș.

Iată câteva forme sugerate pentru aplicarea ideii de astăzi:

"Planul lui Dumnezeu pentru mântuire mă va mântui de felul cum percep acest lucru (această situație)."

"Acest lucru (această situație) nu este o excepție în planul lui Dumnezeu pentru mântuirea mea."

"Fie să percep acest lucru (această situație) în lumina planului de mântuire al lui Dumnezeu."

7. "Reproșurile sunt un atac la adresa planului de mântuire al lui Dumnezeu."

Reproșurile sunt o încercare de a dovedi că planul de mântuire

al lui Dumnezeu nu va izbuti. Însă numai planul Lui va izbuti. Nutrind reproșuri, îmi exclud astfel din conștiință singura mea speranță de mântuire. Nu mai vreau să-mi zădărnicesc propriile interese în modul acesta dement. Vreau să accept planul de mântuire al lui Dumnezeu și să fiu fericit.

Aplicațiile concrete ale ideii de astăzi ar putea lua următoarea formă:

"În timp ce privesc acest lucru (această situație), aleg între o percepție eronată și mântuire."

"Dacă văd motive de reproș în acest lucru (această situație), nu voi vedea motive pentru mântuirea mea."

"Acest lucru (această situație) reclamă mântuire, nu atac."

LECȚIA 87

Recapitularea noastră de astăzi va parcurge aceste idei:

73. "Voiesc să fie lumină."

Astăzi voi putea face uz de puterea mea. Nu este voia mea să orbesc în întuneric, temându-mă de umbre, de lucruri nevăzute și ireale. Lumina să-mi fie azi călăuza. O voi urma acolo unde mă va conduce și voi privi numai ce îmi arată ea. Astăzi voi trăi pacea percepției adevărate.

Următoarele forme ale acestei idei pot fi utile în aplicații concrete:

"Acest lucru (această situație) nu poate ascunde lumina pe care voiesc să o văd."

"Tu stai în lumină împreună cu mine, (nume)."

"În lumină, acest lucru (această situație) va arăta altfel."

74. "Nu există nici o voie, cu excepția Voii lui Dumnezeu."

Astăzi sunt în siguranță, deoarece nu există nici o voie, cu excepția Voii lui Dumnezeu. Numai atunci când cred că există o altă voie poate să mi se facă teamă. Încerc să atac numai când mi-e teamă, și numai când încerc să atac pot crede că siguranța mea veșnică îmi este amenințată. Astăzi voi recunoaște că toate

acestea nu s-au întâmplat. Sunt în siguranță, deoarece nu există nici o voie, cu excepția Voii lui Dumnezeu.

Câteva forme utile ale acestei idei se pot aplica în situații concrete, precum:

"Fie să percep acest lucru (această situație) conform Voii lui Dumnezeu."

"Este Voia lui Dumnezeu, și a mea, deopotrivă, să fii Fiul Lui (nume)."

"Acest lucru (această situație) este parte din Voia lui Dumnezeu pentru mine, oricum l-aș vedea (aș vedea-o)."

"Dumnezeu este în tot ce văd, deoarece Dumnezeu este în mintea mea. "

LECȚIA 88

Astăzi vom recapitula următoarele idei:

75. "A venit lumina."

Optând pentru mântuire în locul atacului, optez pur și simplu să recunosc ceea ce este deja ales. Mântuirea este o decizie care a fost deja luată. Atacul și reproșurile nu se află printre opțiuni. De aceea, aleg întotdeauna între adevăr și iluzie; între ceea ce este deja ales și ceea ce nici nu este. A venit lumina. Nu pot să o aleg, pentru că nu are nici o alternativă. Ea a înlocuit întunericul, iar întunericul a dispărut.

Iată câteva forme care s-ar putea dovedi utile în aplicațiile concrete ale zilei:

"Acest lucru (această situație) nu-mi poate demonstra întunericul, căci a venit lumina."

"Lumina din tine e tot ce vreau să văd."

"Vreau să văd în acest lucru (această situație) numai ceea ce este."

76. "Nu sunt sub nici o lege, cu excepția legilor lui Dumnezeu."

Iată declararea perfectă a libertății mele. Nu sunt sub nici o lege, cu excepția legilor lui Dumnezeu. Sunt mereu tentat să

născocesc alte legi și să le confer putere asupra mea. Sufăr numai din cauza credinței mele în ele. Ele nu au nici cel mai mic efect real asupra mea. Sunt cu desăvârșire liber de efectele tuturor legilor, cu excepția legilor lui Dumnezeu. Iar legile Lui sunt legile libertății.

În ceea ce privește formele concrete ale aplicării acestei idei, ar putea fi utile următoarele:

"Perceperea acestui lucru (acestei situații) îmi arată că mai cred în legi care nu există."

"Văd numai lucrarea legilor lui Dumnezeu în acest lucru (această situație)."

"Fie să îngădui legilor lui Dumnezeu, și nu alor mele, să lucreze în acest lucru (această situație)."

LECȚIA 89

Iată ideile pentru recapitularea de astăzi:

77. "Sunt îndreptățit la miracole."

Sunt îndreptățit la miracole, deoarece nu sunt sub nici o lege, cu excepția legilor lui Dumnezeu. Legile Lui mă eliberează de toate reproșurile și le înlocuiesc cu miracole. Iar eu vreau să accept miracolele în locul reproșurilor, care nu sunt decât niște iluzii ce ascund miracolele dindărătul lor. Voi accepta acum numai ceea ce legile lui Dumnezeu mă îndreptățesc să am, ca să fac uz de aceasta în interesul funcției pe care El mi-a dat-o.

Ai putea folosi aceste sugestii în aplicațiile concrete ale acestei idei:

"Îndărătul acestui lucru (acestei situații) se află un miracol la care sunt îndreptățit."

"Fie să nu îți port nici un reproș, (nume), ci să-ți ofer miracolul care, în schimb, îți aparține."

"Văzut cu adevărat, acest lucru (această situație) îmi oferă un miracol."

78. "Fie ca miracolele să înlocuiască toate reproșurile."

Prin această idee, îmi unesc, cu adevărat, voia cu cea a

Sfântului Spirit, percepându-le ca fiind una. Prin această idee, îmi accept, cu adevărat, eliberarea mea din iad. Prin această idee, îmi exprim, cu adevărat, bunăvoința de a lăsa ca toate iluziile mele să fie înlocuite de adevăr, conform planului lui Dumnezeu pentru mântuirea mea. Nu voi face nici o excepție și nici o substituie. Vreau tot Cerul și numai Cerul, așa cum Dumnezeu binevoiește să-L am.

Forme concrete, utile pentru aplicarea acestor idei ar putea fi:

"Nu voi ține acest reproș disociat de mântuirea mea."

"Fie ca reproșurile noastre să fie înlocuite de miracole, (nume)."

"Îndărătul acestui lucru (acestei situații) se află miracolul cu care sunt înlocuite toate reproșurile mele."

LECȚIA 90

Pentru această recapitulare, vom folosi următoarele idei:

79. "Fie să recunosc problema ca să poată fi rezolvată."

Fie să-mi dau seama că problema este întotdeauna o formă de reproș care îmi scapă. Fie să înțeleg, de asemenea, că soluția este întotdeauna un miracol prin care îngădui ca reproșul să fie înlocuit.

Astăzi, îmi voi reaminti simplitatea mântuirii, întărind lecția care ne învață că există o singură problemă și o singură soluție. Problema este un reproș, soluția un miracol. Iar eu invit la mine soluția, iertând reproșul și primind cu bucurie miracolul care îi ia locul.

Aplicări concrete ale acestei idei ar putea lua următoarele forme:

"Acest lucru (această situație) îmi pune o problemă pe care o vreau rezolvată."

"Miracolul dindărătul acestui reproș va rezolva pentru mine această problemă."

"Răspunsul la această problemă este miracolul pe care îl ascunde problema."

80. "Fie să recunosc faptul că problemele mi-au fost rezolvate."

Mi se pare că am probleme datorită faptului că folosesc timpul în mod eronat. Eu cred că mai întâi vine problema și că trebuie să treacă un timp înainte ca ea să fie rezolvată. Nu sesizez problema și răspunsul ca fiind simultane în prezența lor, și aceasta pentru că încă nu îmi dau seama că Dumnezeu a așezat răspunsul laolaltă cu problema, astfel încât să nu poată fi separate de timp. Sfântul Spirit mă va învăța toate acestea, dacă Îl voi lăsa. Iar eu voi înțelege că este cu neputință să am o problemă care să nu fi fost rezolvată deja.

În aplicațiile specifice vor fi utile aceste forme ale ideii:

"Nu trebuie să aștept să se rezolve acest lucru (această situație)."

"Răspunsul la această problemă mi s-a dat deja, dacă vreau să îl accept."

"Timpul nu poate separa această problemă de soluția ei."

LECȚIA 91

"Miracolele se văd în lumină."

Este important să ne amintim că miracolele și viziunea merg, în mod necesar, împreună. Acest fapt se cere repetat iar și iar. Este o idee centrală în noul tău sistem de gândire și în percepția pe care acesta o produce. Miracolul este mereu prezent. Prezența sa nu este pricinuită de propria-ți viziune; absența sa nu se datorează faptului

că nu reușești să vezi. Numai gradul în care ești conștient de miracole este afectat. În lumină le vei vedea; nu le vei vedea în întuneric. Pentru tine, lumina este, așadar (de importanță) crucială. Atâta vreme cât rămâi în întuneric, miracolul rămâne nevăzut. Astfel ești convins că el nu este prezent. Aceasta decurge din premisele provenienței întunericului. Negarea luminii conduce la neputința de a o percepe. Neputința de a percepe lumina înseamnă a percepe întunericul. Lumina nu-ți este, așadar, de nici un folos, cu toate că este prezentă. Nu te poți folosi de ea,

deoarece prezența ei îți este necunoscută. Iar realitatea părelnică a întunericului face ca ideea să fie lipsită de sens (de înțeles). Să ți se spună că ceea ce nu vezi este totuși prezent, sună a demență. Este foarte dificil să te convingi că demență este, de fapt, să nu vezi ceea ce este prezent. Tu nu ai nici o îndoială că ochii trupului pot vedea. Tu nu te îndoiești că imaginile pe care aceștia ți le arată sunt realitatea. Ți-ai pus încrederea în întuneric, nu în lumină. Cum am putea răsturna această stare de lucruri? Ție îți este imposibil, dar, din fericire, nu ești de unul singur. Eforturile tale, oricât de mici ar fi ele, sunt sprijinite cu tărie. Dacă ți-ai da seama cât de mare este această tărie, îndoielile tale s-ar risipi. Astăzi ne vom dedica încercării de a te face să simți această tărie. De îndată ce vei fi simțit tăria în tine, ea făcându-ți toate miracolele ușor accesibile, nu te vei mai îndoii. Miracolele ce-ți sunt ascunse de sentimentul tău de slăbiciune și se vor ivi în conștiință de îndată ce vei simți în tine tăria.

Oferă-ți astăzi, de trei ori, câte zece minute de timp liniștit, în care vei încerca să-ți lași în urmă slăbiciunea. Aceasta se realizează cu ușurință, pe măsură ce înveți că tu nu ești un trup. Încrederea se îndreaptă spre ceea ce vrei și-ți instruiești mintea în mod corespunzător. Voia ta continuă să-ți fie învățător și ea are toată tăria să facă ceea ce dorește. Te poți desprinde de trup dacă așa hotărăști. Poți să resimți tăria din tine.

Începe perioadele mai lungi de exersare cu acest enunț al adevăratelor relații cauză-efect:

"Miracolele se văd în lumină.
Ochii trupului nu percep lumina.
Dar eu nu sunt un trup. Ce sunt eu?"

Întrebarea ce încheie acest enunț este necesară exercițiilor noastre de astăzi. Ceea ce tu gândești că ești, constituie o credință ce se cere desfăcută. Iar ceea ce ești cu adevărat trebuie să-ți fie revelat. Fiind o greșeală, credința că ești un trup cere o corecție.

Adevărul a ceea ce ești face apel la tăria din tine, ca aceasta să-ți aducă în conștiință ceea ce îți ascunde greșeala.

Dacă nu ești un trup, atunci ce ești? Va trebui să sesizezi ceea ce folosește Sfântul Spirit pentru a înlocui imaginea trupului din mintea ta. Ai nevoie să simți ceva în care să-ți pui încrederea, pe măsură ce i-o retragi trupului. Ai nevoie de o trăire adevărată a ceva diferit, ceva mai solid, mai sigur; mai vrednic de încrederea ta, ceva cu adevărat prezent.

Dacă nu ești un trup, atunci ce ești? Pune această întrebare cu onestitate, apoi dedică-ți câteva minute în care să îngădui gândurilor tale eronate despre propriile-ți atribute să fie corectate și contrariilor lor să le ia locul. Spune, de pildă:

"Eu nu sunt slab, ci puternic."

"Eu nu sunt neajutorat, ci atotputernic."

"Eu nu sunt limitat, ci nelimitat."

"Eu nu sunt cuprins de îndoială, ci sunt sigur."

"Eu nu sunt o iluzie, ci o realitate."

"Eu nu pot vedea în întuneric, ci în lumină."

În faza a doua a perioadei de exercițiu, încearcă să resimți aceste adevăruri despre tine însuși. Concentrează-te mai ales pe resimțirea tăriei. Amintește-ți că tot sentimentul de slăbiciune este asociat credinței că ești un trup, credință de altfel greșită și nedemnă de încredere. Încearcă să-ți retragi încrederea pe care ai acordat-o trupului, fie și numai pentru o clipă. Te vei obișnui, pe măsură ce avansăm, să devii credincios părții mai vrednice din tine.

Relaxează-te pe tot restul perioadei, având încrederea că eforturile tale, fie ele cât de slabe, sunt susținute de tăria lui Dumnezeu și de toate Gândurile Sale. Tocmai din aceste Gânduri îți va proveni tăria. Datorită sprijinului Lor ferm vei simți tăria în tine. Ele sunt unite cu tine în această perioadă de practică, în care împărtășești un scop asemenea scopului Lor. A Lor este lumina în care vei vedea miracolele, fiindcă tăria Lor este a ta. Tăria Lor devine ochi pentru tine, ca să poți vedea.

De cinci, șase ori pe oră, la intervale oarecum regulate,

amintește-ți că miracolele se văd în lumină. De asemenea, fii sigur că întâmpini cu ideea de astăzi orice tentație. Următoarea formulare va fi de folos pentru aceste scop anume:

"Miracolele se văd în lumină.

Fie să nu-mi închid ochii datorită acestei situații."

LECȚIA 92

"Miracolele se văd în lumină, iar lumina și tăria sunt una."

Ideea de astăzi este o extensie a celei precedente. Tu nu te gândești la lumină ca expresie a tăriei, iar la întuneric ca expresie a slăbiciunii. Aceasta, deoarece noțiunea ta despre vedere este asociată cu corpul, cu ochii acestuia, cu creierul său. Astfel, tu crezi că poți schimba ceea ce vezi, punându-ți bucățele de sticlă dinaintea ochilor. Aceasta fiind una din numeroasele credințe magice care se trag din convingerea că ești un trup și că ochii trupului pot vedea.

Crezi, de asemenea, că creierul trupului poate gândi. Dacă ai înțelege, câtuși de puțin, natura gândirii, nu ai putea decât să râzi de această idee dementă. Este ca și cum te-ai gândi că ții un chibrit care luminează soarele și care îi dă toată căldura sa; sau că ai toată lumea în mână ta, prinsă strașnic, până te hotărăști s-o slobozești.

Și totuși, toate aceste închipuiri nu sunt mai nebunești decât a crede că ochii trupului pot vedea, că creierul poate gândi.

Tăria lui Dumnezeu din tine este lumina în care vezi, precum Minteă Sa este cea cu care gândești. Tăria sa îți dezmente slăbiciunea. Căci slăbiciunea ta privește ochii trupului, iscodind întunericul pentru a contempla ceva asemenea ei: ce e mărunț, slab, bolnăvicios și muribund, nevoiaș, neajutorat și înfricoșat, trist, sărac, înfometat și lipsit de bucurie. Toate acestea se văd prin ochi care nu pot vedea și care nu pot binecuvânta.

Tăria trece cu vederea aceste lucruri, privind dincolo de aparențe. Privirea ei statornică și-o ține îndreptată neclintit către lumina dindărătul lor. Ea se unește cu lumina din care este parte.

Se vede pe sine. Tăria aduce lumina în care se ivește Sinele tău. În întuneric percepi un sine care nu este acolo (nu există). Tăria este adevărul despre tine; slăbiciunea este un idol, cu falsitate venerat și adorat, pentru ca tăria să poată fi alungată, iar întunericul să domnească acolo unde Dumnezeu a hotărât să fie lumină. Tăria vine de la adevăr, strălucind cu lumina care i-a dat-o Sursa ei; slăbiciunea reflectă întunericul făcătorului ei. Este bolnavă și nu vede decât boala, care este asemenea ei însăși. Adevărul este un mântuitor ce poate voi numai fericire și pace pentru fiecare. Adevărul își dăruiește tăria oricui o cere, într-o ofertă nelimitată. El înțelege că o lipsă în cineva ar însemna o lipsă în toți. Și astfel, adevărul își dăruiește lumina pentru ca toți să poată vedea și beneficia ca unul de ea. Tăria lui este împărtășită, pentru a le aduce tuturor miracolul, în care se vor uni într-un rost, iertare și iubire.

Slăbiciunea, care privește în întuneric, nu poate vedea vreun rost în iertare și iubire. Îi vede pe toți ceilalți ca fiind diferiți de ea însăși, și nu există în lumea toată lucru pe care ea să-l împărtășească. Ea judecă, condamnă, dar nu iubește. Rămâne în întuneric, ascunzându-se, visându-se puternică, biruitoare, reputând victorii asupra limitărilor care, ascunse în întuneric, nu fac decât să ia proporții enorme. Slăbiciunea se teme de ea însăși, se atacă, se urăște, iar întunericul învăluie tot ce vede ea, lăsându-și visele la fel de înfricoșătoare. Nici un miracol nu găsești aici, ci numai ură. Slăbiciunea se separă de tot ce vede, pe când lumina și tăria se percep ca fiind una. Lumina tăriei nu este lumina pe care o vezi tu. Ea nu se modifică, nu pâlpâie, nu se stinge. Ea nu se preschimbă din noapte în zi și iarăși în beznă, până când zorile mijesc din nou. Lumina tăriei este statornică, certă precum iubirea, de-a pururi bucuroasă de a se dărui, pentru că ea nu poate dărui decât sieși. Nu e nimeni care să ceară în zadar să aibă parte de vederea ei și nimeni, pășindu-i pragul, nu poate pleca fără ca ochii săi vadă miracolul și fără tăria și lumina la adăpostul inimii sale.

Tăria din tine îți va oferi lumina și îți va călăuzi vederea, astfel

Încât să nu mai zăbovești printre umbrele deșarte pe care ochii trupului tău ți le servesc spre propria ta amăgire. Tăria și lumina se unesc în tine, iar acolo unde ele se-ntâlnesc, Sinele tău te așteaptă, gata să te îmbrățișeze ca pe Ceea ce-l aparține. Astfel este locul de întâlnire pe care încercăm astăzi să-l găsim și unde încercăm să ne odihnim, căci pacea lui Dumnezeu este acolo unde este Sinele tău, adică Fiul Său, care acum așteaptă pentru a se reîntâlni pe Sine Însuși și pentru a fi precum unul.

Să ne acordăm astăzi de două ori câte douăzeci de minute pentru a ne alătura acestei întâlniri. Lasă-te dus înăuntrul Sinelui tău. Tăria Lui va constitui lumina în care îți este oferit darul vederii. Părăsește astăzi, așadar, întunericul, pentru o vreme, iar noi vom exersa în lumină, închizând ochii trupului și cerând adevărului să ne arate locul de întâlnire al sinelui cu Sinele, acolo unde lumina și tăria sunt una.

Vom exersa astfel dimineața și seara. După întâlnirea de dimineață, vom folosi ziua pentru a ne pregăti de ceasul serii, când ne vom întâlni din nou, cuprinși de încredere. Să repetăm cât mai des cu putință ideea pentru astăzi și să ne dăm seama că suntem introduși în ale vederii, scoși din întuneric la lumină, acolo unde numai miracolele pot fi percepute.

LECȚIA 93

"Lumina, bucuria și pacea sălășluiesc în mine."

Tu ai convingerea că în tine locuiesc răul, întunericul și păcatul. Ești convins că, dacă cineva ar vedea adevărul despre tine, ar fi dezgustat și s-ar feri de tine ca de un șarpe veninos. Ai convingerea că, dacă ți s-ar revela ceea ce este adevărat despre tine, te-ar apuca o așa groază, încât te-ai grăbi să-ți curmi viața cu propriile tale mâini, continuarea traiului după așa priveliște fiind imposibilă.

Acestea sunt convingeri, credințe atât de ferm implantate, încât cu greu poți fi ajutat să-ți dai seama că ele n-au nici un temei.

Este evident că ai făcut greșeli. Este limpede că ți-ai căutat mântuirea pe căi ciudate; că ai fost amăgit și amăgitor, speriat de fantezii prostești și vise sălbatice; că te-ai închinat la idoli plăsmuiți din țărână toate acestea sunt adevărate potrivit convingerilor (credinței) tale de acum.

Astăzi vom pune în discuție toate acestea, nu din punctul de vedere propriu gândirii tale, ci din cu totul alt punct de referință, conform căruia asemenea gânduri deșarte sunt lipsite de înțeles. Aceste gânduri nu sunt după Voia lui Dumnezeu. Aceste convingeri, credințe caraghioase, El nu le împărtășește cu tine. Atât este suficient pentru a dovedi că ele sunt greșite, dat tu nu pricepi (percepi) că ele este așa.

De ce nu vrei să te lași copleșit de bucurie, când ești asigurat că tot răul pe care crezi că l-ai făcut nu sa înfăptuit niciodată, că toate păcatele tale nu au fost comise, că ești la fel de curat și sfânt precum ai fost creat, că lumina, bucuria și pacea sălășluiesc în tine?

Imaginea ta despre tine însuși nu poate ține piept Voii lui Dumnezeu. Tu crezi că asta înseamnă moarte, dar înseamnă viață.

Crezi că ești distrus, dar ești mântuit.

Căci sinele pe care l-ai plăsmuit nu este Fiul lui Dumnezeu. Prin urmare, acest sine nici nu există. Iar tot ceea ce acest sine pare să facă și să gândească nu înseamnă nimic. Nu este nici bine, nici rău. Este pur și simplu ireal, nimic mai mult. Această plăsmuire nu se războiește cu Fiul lui Dumnezeu. Nici nu-i face rău, nici nu-i atacă pacea. Nu a schimbat cu nimic creația, nici n-a redus eterna neprihănire la păcat, nici iubirea la ură. Ce putere poate poseda acest sine pe care l-ai plăsmuit, de vreme ce vrea să conteste Voia lui Dumnezeu?

Neprihănirea ta este garantată de Dumnezeu. Acest gând se cere repetat iar și iar, până ce este acceptat. Este adevărat. Neprihănirea ta este garantată de Dumnezeu. Nimic nu o poate atinge, nimic nu poate schimba ceea ce Dumnezeu a creat ca fiind etern. Acel sine pe care l-ai plăsmuit, rău și plin de păcate,

este lipsit de înțeles (de sens). Neprihănirea ta este garantată de Dumnezeu, iar lumina, bucuria și pacea sălășluiesc în tine. Mântuirea necesită acceptarea unui singur gând: ești precum te-a creat Dumnezeu, nu ceea ce ai făcut tu din tine. Oricât de multe rele socotești că ai făcut, ești precum te-a creat Dumnezeu. Oricâte greșeli ai fi comis, adevărul despre tine este neschimbat. Creația este eternă și inalterabilă. Neprihănirea ta este garantată de Dumnezeu. Ești și vei fi de-a pururea exact precum ai fost creat. Lumina, bucuria și pacea sălășluiesc în tine, pentru că Dumnezeu le-a pus acolo.

Începe perioadele mai lungi de exersare ale zilei de astăzi ar fi de cel mai mare folos ca acestea să ocupe primele cinci minute ale fiecărei ore active prin a afirma adevărul despre crearea ta: "Lumina, bucuria și pacea sălășluiesc în mine.

Neprihănirea mea este garantată de Dumnezeu."

Lasă apoi deoparte imaginile tale prostești despre tine însuși și petrece restul perioadei de exersare încercând să ai o trăire a celor dăruite ție de Dumnezeu, în locul celor pe care ți le-ai adjudecat tu.

Tu ești fie ceea ce Dumnezeu a creat, fie ceea ce tu ai plăsmuit. Un Sine este adevărat; celălalt nu există. Încearcă să ai experiența unității Unicului tău Sine. Încearcă să-i prețuiești sfîntenia și iubirea din care a fost creat. Încearcă să nu interferezi cu Sinele pe care Dumnezeu L-a creat ca fiind tu însuși, ascunzându-l măreția în dosul mărunților idoli ai răului și păcătoșeniei, pe care i-ai făcut pentru a-L înlocui. Îngăduie-l să vină în ceea ce-i este propriu. Iată-te: Tu ești Acesta. Iar lumina, bucuria și pacea sălășluiesc în tine, fiindcă așa este.

S-ar putea să nu ai bunăvoința sau chiar posibilitatea de a folosi primele cinci minute ale fiecărei ore pentru aceste exerciții.

Încearcă totuși să le folosești atunci când îți este cu putință.

Amintește-ți cel puțin să repeți la fiecare oră aceste gânduri:

"Lumina, bucuria și pacea sălășluiesc în mine.

Neprihănirea mea este garantată de Dumnezeu."

Încearcă apoi să-ți acorzi un minut în care, stând cu ochii închiși,

să-ți dai seama că acesta este o confirmare a adevărului despre tine.

Dacă apare cumva vreo situație care pare să fie tulburătoare, împrăști repede iluzia de teamă prin repetarea gândurilor de mai sus. Dacă te simți ispitit să te superi pe cineva, spune-i în gând:

"Lumina, bucuria și pacea sălășluiesc în tine.

Neprihănirea ta este garantată de Dumnezeu."

Astăzi poți face multe pentru mântuirea lumii.

Poți face multe pentru a te apropia de acea parte în mântuire, care ți-a fost încredințată de Dumnezeu. Astăzi poți face multe pentru a aduce minții tale convingerea că ideea zilei este pe deplin adevărată.

LECȚIA 94

"Eu sunt așa cum m-a creat Dumnezeu."

Continuăm astăzi cu acea idee care aduce mântuirea deplină; acea afirmație care dezarmează orice formă de tentație; acel gând care reduce Egoul la tăcere, desfăcându-l pe de-a-ntregul. Ești așa cum te-a creat Dumnezeu. Sunetele acestei lumi amuțesc, priveliștile acestei lumi dispar, și toate gândurile pe care această lume le-a conținut vreodată sunt șterse pentru totdeauna de această singură idee. Iată mântuirea îndeplinită. Iată luciditatea restabilită. Adevărata lumină este tărie, iar tăria este neprihănire. Dacă rămâi așa cum te-a creat Dumnezeu, trebuie să fii puternic și lumina trebuie să fie în tine. Acela care ți-a asigurat neprihănirea trebuie să-ți fie, de asemenea, garanția tăriei și a luminii. Ești așa cum te-a creat Dumnezeu. Întunericul nu poate umbri slava Fiului lui Dumnezeu. Tu stai în lumină, puternic prin neprihănirea în care ai fost creat și în care vei rămâne pentru veșnicie.

Astăzi vom dedica din nou primele cinci minute ale fiecărei ore încercării de a simți adevărul din tine. Începe aceste perioade ale cercetării cu aceste cuvinte:

"Eu sunt așa cum m-a creat Dumnezeu.

"Eu sunt Fiul Său în eternitate."

Încearcă acum să dai de Fiul lui Dumnezeu din tine. Acesta este Sinele care nu a păcătuit niciodată, și care nici n-a plăsmuit vreo imagine care să înlocuiască realitatea. Acesta este Sinele care nu și-a părăsit patria în Dumnezeu pentru a rătăci prin lume. Acesta este Sinele care nu cunoaște teama și care nici nu poate concepe pierderea, suferința sau moartea.

Pentru a atinge acest țel, nu ai decât să lași deoparte toți idolii și toate imaginile pe care ți le-ai făcut despre tine; lasă în urma ta lista însușirilor, bune sau rele, pe care ți le-ai atribuit; așteaptă adevărul într-o liniștită nădejde. Dumnezeu Însuși a promis că acesta va fi revelat acelor care îl cer. Tu ceri acum. Nu poți să nu reușești, pentru că El nu poate să nu reușească.

Dacă nu poți răspunde cerinței de a exersa în primele cinci minute ale fiecărui ceas, amintește-ți măcar odată pe oră:

"Eu sunt așa cum m-a creat Dumnezeu.

"Și sunt Fiul Său în eternitate."

Spuneți astăzi deseori că tu ești așa cum te-a creat Dumnezeu.

Și nu întârzia să reacționezi cu aceste cuvinte față de oricine pare să te irite:

"Tu ești așa cum te-a creat Dumnezeu.

"Și ești Fiul Său în eternitate."

Astăzi străduiește-te să faci exercițiile oră de oră. Fiecare dintre acestea va fi un pas uriaș către izbăvirea ta, și un jalon important în asimilarea sistemului de gândire promovat de acest curs.

LECȚIA 95

"Sunt Unicul Sine, unit cu Creatorul meu."

Ideea de astăzi te descrie cu acuratețe așa cum te-a creat Dumnezeu. Ești unul în cuprinsul tău și unit cu El. A ta este unitatea întregii creații. Unitatea ta desăvârșită face ca schimbarea să fie imposibilă în tine. Tu nu accepți acest fapt și întârzii să-ți dai seama că așa este, numai datorită credinței tale că deja te-ai schimbat.

Te vezi pe tine însuși ca fiind o parodie ridicolă după creația lui Dumnezeu: slab, vicios, urât și păcătos, mizerabil, asaltat de durere. Așa arată versiunea ta despre tine însuși: un sine divizat în multe părți beligerante, separate de Dumnezeu și abia ținute laolaltă de făcătorul lui eratic și capricios, căruia i te închini. Acesta nu aude rugăciunile tale, căci este surd. Nu vede unitatea în tine, căci este orb. Nu înțelege că tu ești Fiul lui Dumnezeu, căci este fără simțire și nu înțelege nimic.

Astăzi vom încerca să fim conștienți doar de ceea ce are putința de a auzi și vedea, de ceea ce este clar ca bună ziua. Vom îndrepta din nou exercițiile către atingerea Unicului tău Sine, care este unit cu Creatorul său. Încercăm azi din nou, cu răbdare și speranță.

Folosirea primelor cinci minute ale fiecărei ore active pentru a exersa ideea zilei prezintă avantaje speciale pentru stadiul de învățare în care te afli în prezent. E dificil în acest moment să nu-ți lași mintea să hoinărească, atunci când este pusă la exerciții prelungite. Desigur, ți-ai dat deja seama de aceasta. Ai observat în ce măsură îți lipsește disciplina mentală și în ce măsură ai nevoie de antrenarea minții. Este necesar să fii conștient de acest lucru, deoarece constituie un obstacol serios în calea avansării tale.

Perioadele de exersare mai scurte, dar frecvente, prezintă în acest moment alte avantaje pentru tine. Pe lângă recunoașterea dificultăților pe care le ai în susținerea atenției, trebuie să fi observat de asemenea că, dacă nu ți se aduce aminte în mod frecvent de țelul tău, ai tendința să-l dai uitării pentru lungi perioade de timp. Adesea nu reușești să-ți amintești aplicațiile scurte ale ideii zilei, și nu ți-ai format încă obiceiul de a folosi ideea ca reacție automată la ispită.

În această etapă, o structură îți este, așadar, necesară, planificată astfel încât să cuprindă frecvente aduceri aminte ale țelului tău, precum și încercări regulate de al atinge. Regularitatea în termeni de timp nu este cerința ideală pentru cea mai salutară

formă de exersare în ale mântuirii. Totuși, este avantajoasă pentru cei a căror motivație este inconsistentă și care opun mare rezistență învățării.

De aceea, ne vom ține, pentru o vreme, de perioadele de exersare a câte cinci minute pe oră, îndemnându-te să omiți cât mai puține cu putință. Utilizarea primelor cinci minute ale orei va fi deosebit de folositoare, de vreme ce impune o structură mai fermă. Nu folosi, însă, abaterile ocazionale de la acest program ca scuză de a nu reveni la el cât mai repede cu putință. S-ar putea, foarte probabil, să existe tentația de a considera ziua ca pierdută, dat fiind că ai omis să faci lucrul cerut. Dar această tentație trebuie doar recunoscută ca fiind ceea ce este: refuzul tău de a permite ca greșelile să-ți fie corectate, precum și absența bunăvoinței de a încerca din nou.

Sfântul Spirit nu este încurcat de greșelile tale în funcția Sa de Învățător. El poate fi reținut numai de către lipsa disponibilității tale în a te detașa de ele. Hai să fim hotărâți; de aceea, mai ales pentru următoarea săptămână și ceva, să avem bunăvoința de a ne ierta scăderile în sârguință și neglijarea instrucțiunilor pentru exersarea ideii zilei. Această toleranță față de slăbiciune ne va permite mai curând să o trecem cu vederea, decât să-i acordăm puterea de a ne întârzia procesul de învățare. Dacă-i acordăm slăbiciunii puterea de a face astfel, noi o privim ca pe o tărie și confundăm tăria cu slăbiciunea.

Când nu reușești să te conformezi cerințelor acestui curs, nu înseamnă decât că ai făcut o greșeală. Aceasta se cere corectată, și atât. A permite unei greșeli să continue, înseamnă a face greșeli în plus, bazate pe prima și întărind-o pe aceasta. Tocmai acest proces trebuie înlăturat, fiind un alt mod de a apăra iluziile împotriva adevărului.

Abandonează aceste erori, recunoscându-le drept ceea ce sunt. Sunt tentative de a te ține în inconștiența faptului că ești Unicul Sine, unit cu Creatorul tău, una cu fiecare aspect al creației, nelimitat în putere și pace. Acesta este adevărul, și nimic altceva nu este adevărat. Astăzi vom afirma din nou acest adevăr,

încercând să ajungem în acel loc din tine unde nu există nici o îndoială că numai asta este adevărat.

Începe perioadele de exersare de astăzi cu această asigurare încurajatoare, oferită minții tale cu toată certitudinea de care ești în stare:

"Sunt Unicul Sine, unit cu Creatorul meu,
Una cu fiecare aspect ale creației,
nelimitat în putere și pace."

Închide apoi ochii și spuneți din nou, încet, cu profunzime, străduindu-te să lași înțelesul cuvintelor să ți se afunde în minte, înlocuind false idei:

"Sunt Unicul Sine."

Repetă aceasta de câteva ori, apoi încearcă să simți înțelesul pe care îl evocă cuvintele.

Ești Unicul Sine, unit și în siguranță, în lumină, bucurie și pace. Ești Fiul lui Dumnezeu, Unicul Sine, cu Un Creator și un țel: de a aduce conștiința acestei Unități tuturor minților, astfel încât adevărata creație să poată extinde Totalitatea și Unitatea lui Dumnezeu. Ești Unicul Sine, complet, vindecat și întreg, având puterea de a ridica giulgiul întunericului de pe fața lumii și de a scoate la iveală lumina din tine, pentru a demonstra lumii adevărul despre tine însuși.

Ești Unicul Sine, în armonie perfectă cu tot ce este, și cu tot ce va fi. Ești Unicul Sine, Fiul cel sfânt al lui Dumnezeu, unit cu toți frații tăi într-acest Sine; unit cu Tatăl tău întru Voia Sa. Simte în tine acest Unic Sine, lasă-L să risipească în strălucirea Sa toate iluziile și îndoielile tale. Acesta este Sinele tău, Fiul lui Dumnezeu Însuși, neprihănit precum Creatorul său, tăria Sa aflându-se înăuntrul tău și iubirea Lui fiind a ta pentru totdeauna. Ești Unicul Sine și-ți este dat să simți acest Sine înăuntrul tău și să-ți alungi toate iluziile din această singură Minte, care este chiar acest Sine, adevărul cel sfânt din tine.

Nu te lăsa astăzi pradă uitării. Avem nevoie de ajutorul tău; de mica ta contribuție în a aduce fericire întregii lumi. Și Cerul se bizuie pe tine, având încrederea că astăzi te vei strădui.

Împărtășește-i așadar, certitudinea, căci a ta este. Fii vigilent. Nu te lăsa pradă uitării. Pe parcursul zilei nu uita de țelul tău. Repetă ideea de astăzi cât mai des cu putință și înțelege că, de fiecare dată când o faci, cineva aude glasul speranței, freamătul adevărului în mintea sa, foșnetul blând al aripilor păcii.

Recunoașterea, de către tine, a faptului că ești Unicul Sine, unit cu Tatăl tău, este o chemare adresată întregii lumi de a fi una cu tine. Cu oricine te întâlnești astăzi, nu uita să-i împărtășești făgăduința ideii de astăzi, spunându-i:

"Ești Unicul Sine, împreună cu mine,
Unit cu Creatorul nostru în acest Sine.
Te cinstesc datorită a Ceea Ce Sunt,
Și datorită a Ceea Ce este El, Cel care ne iubește
pe amândoi ca pe unul."

LECȚIA 96

"Mântuirea vine de la Unicul meu Sine."

Deși ești Unicul Sine, tu trăiești experiența stării de a fi doi: deopotrivă bun și rău, iubitor și urâcios, minte și trup. Această senzație de a fi scindat în părți contrarii induce sentimente de conflict acut și constant, și conduce la încercări frenetice de a reconcilia aspectele contradictorii ale acestei perceperii de sine. Ai căutat multe soluții de acest gen, și nici una din ele nu a izbutit. Contrariile pe care le găsești în tine nu vor fi niciodată compatibile.

Doar Unul există.

Faptul că adevărul și iluzia nu pot fi reconciliate oricât de mult și oricum am încerca, indiferent ce mijloace folosești și indiferent cum vezi problema trebuie acceptat, dacă vrei să fii mântuit. Până când nu vei fi acceptat aceasta, vei încerca realizarea unui șir nesfârșit de țeluri pe care nu le poți atinge; vei întreprinde serii absurde de cheltuieli de timp și de efort, de speranță și de îndoială, fiecare la fel de inutilă ca cea precedentă și la fel de sortită eșecului ca și cea următoare.

Problemele care nu au nici un înțeles nu pot fi rezolvate în cadrul în care au fost puse. Două sine-uri care se află în conflict nu pot fi puse în concordanță, iar binele și răul nu au nici un termen comun. Acel sine pe care tu l-ai făcut nu poate fi niciodată Sinele tău, după cum Sinele tău nu poate fi scindat, fără a mai înceta să mai fie Ceea Ce este și Ceea Ce trebuie să fie pentru totdeauna. O minte și un trup nu pot coexista. Nu încerca să le împaci, pentru că una neagă realitatea celuilalt. Dacă ești trup fizic, mintea ta a ieșit din propriu-ți concept despre sine, fiindcă nu mai are loc pentru a mai face cu adevărat parte din tine. Dacă ești spirit, atunci trupul trebuie să fie lipsit de sens pentru realitatea ta. Spiritul face uz de minte ca mijloc pentru a-l găsi o expresie Sinelui său. Iar mintea care servește spiritul, este împăcată și plină de bucurie. Puterea ei vine din spirit, ea îndeplinindu-și astfel funcția cu bucurie. Însă, mintea se poate, de asemenea, considera despărțită de spirit, percepându-se înăuntrul unui trup pe care îl confundă cu ea însăși. În afara funcției sale, mintea nu-și află pacea și fericirea este străină gândurilor sale. Cu toate acestea, mintea despărțită de spirit nu poate gândi. Ea și-a renegat Sursa tăriei și se vede neajutorată, limitată și slabă. Disociată de propria ei funcție, ea socotește că este singură și separată, atacată de armate întregi care se îndreaptă împotriva ei, ascunzându-se de acestea la adăpostul fragil al trupului. Acum ea este constrânsă să împace ceea ce este de-o seamă cu ceea ce nu este de-o seamă ("capra cu varza"), crezând că acesta îi este rostul.

Nu mai pierde timpul cu asta. Cine poate rezolva conflictele stupide pe care ni le prezintă un vis? Ce ar putea însemna rezolvarea lor, privind în lumina adevărului? Cărui scop ar putea servi? Care este rostul rezolvării lor? Mântuirea nu poate preface iluziile în realitate, nici rezolva o problemă care nu există. Tu speri, pesemne, că mântuirea poate să facă toate acestea. Ai vrea ca planul lui Dumnezeu pentru izbăvirea scumpului Său Fiu să-i aducă durere, în loc să-l pună în libertate?

Sinele tău reține gândurile Sale, și acestea rămân în propria-ți

mintea și în mintea lui Dumnezeu. Sfântul Spirit păstrează mântuirea în mintea ta, oferindu-i calea către pace. Mântuirea este un gând pe care îl împărtășești cu Dumnezeu, deoarece Vocea Sa l-a acceptat pentru tine și a răspuns în numele tău că aceasta s-a și împlinit. Astfel, mântuirea este păstrată printre gândurile pe care Sinele tău le îndrăgește și le nutrește pentru tine.

Vom încerca astăzi să găsim acest gând, a cărui prezență în mintea ta este garantată de Cel care îți vorbește de Unicul tău Sine.

Cele cinci minute de exersare ale fiecărei ore vor constitui o căutare a Sa înăuntrul minții tale. Mântuirea vine de la acest Unic Sine prin intermediul Aceluia care este puntea între mintea ta și acest Sine. Așteaptă cu răbdare, și lasă-L pe el să-ți vorbească de Sinele tău și despre toate câte le poate face propria-ți minte, odată restituită acestui Sine și liberă să slujească Voii Sale.

Începe prin a spune:

"Mântuirea vine de la Unicul meu Sine.

Gândurile Sale îmi stau la dispoziție."

Caută apoi gândurile Sinelui și revendică-le, ele aparținându-ți. Acestea sunt propriile tale gânduri adevărate, pe care le-ai renegat, lăsându-ți mintea să rățăcească printr-o lume a viselor, pentru a găsi niște iluzii cu care să le înlocuiască. Aici se află gândurile tale, singurele pe care le ai. Mântuirea este unul dintre aceste gânduri; găsește-o acolo.

Dacă reușești, gândurile care îți vin, îți vor spune că ești salvat și că mintea și-a găsit funcția pe care a căutat s-o piardă. Sinele tău o va saluta cu bucurie și îi va dăruia pacea. Restabilită în tărie, ea se va revărsa, din nou, dinspre spirit către spiritul din toate lucrurile, create de Spirit ca fiind El Însuși. Mintea ta va binecuvânta toate lucrurile. Odată confuzia terminată, tu ești restabilit, căci ți-ai regăsit Sinele.

Sinele tău știe că astăzi nu poți da greș. Poate că mintea ta va mai rămâne o scurtă vreme nesigură. Asta să nu te înspăimânte. Sinele tău va păstra pentru tine bucuria pe care o resimte, tu

devenind cât de curând pe deplin conștient că ea îți aparține. De fiecare dată când petreci cinci minute din oră căutându-L pe Cel care îți împreunează mintea cu Sinele, tu îi oferi altă comoară în păstrare pentru tine.

De fiecare dată când îi spui minții tale frenetice că mântuirea vine de la Unicul tău Sine, vei mai adăuga o comoară belșugului tău în creștere.

Și tot belșugul va fi dăruit oricui îl cere și voiește să accepte darul. Reflectează, numai, cât de mult ți se dăruiește astăzi ca să dăruiești, pentru a-ți fi dăruit!

LECȚIA 97

"Eu sunt spirit."

Ideea de astăzi te identifică cu Unicul tău Sine. Ea nu acceptă o identificare scindată, după cum nu încearcă să îmbine niște factori contradictorii într-o țesătură a unității. Ea pur și simplu afirmă adevărul. Exersează cât mai des acest adevăr, pentru că el îți va aduce mintea de la conflict spre liniștitele plaiuri ale păcii. Nici un fior de spaimă nu poate pătrunde, căci mintea ta a fost absolvită de nebunie, odată ce a abandonat iluziile unei identități scindate. Afirmăm din nou adevărul despre Sinele tău, Fiul cel sfânt al lui Dumnezeu, care odihnește în tine, a cărui minte a fost redată lucidității. Tu ești spiritul care Îl întregeste pe El Însuși, împărtășindu-i funcția de Creator. El este mereu cu tine, așa cum tu ești mereu cu El.

Astăzi încercăm să aducem realitatea și mai aproape de mintea ta. De fiecare dată când exersezi, starea de conștiență se apropie cât de cât; câteodată se întâmplă să câștigi o mie de ani și chiar mai mult. Minutele pe care le oferi se multiplică de nenumărate ori, căci miracolul, deși face uz de timp, nu se află sub stăpânirea acestuia. Mântuirea este un miracol, primul și ultimul; primul care este și ultimul, fiind unul singur.

Tu ești spiritul în a cărui minte locuiește miracolul în care orice timp se oprește; miracolul în sânul căruia un minut petrecut cu

folosirea acestor idei devine un timp fără limită și fără sfârșit. Dăruiește, așadar, aceste minute cu dragă inimă, și bizuie-te pe Cel care a promis că va pogorî asupra lor atemporalitatea. El își va oferi toată tăria Sa fiecărui mic efort pe care îl faci. Dăruiește-I astăzi minutele de care are nevoie, pentru a te ajuta să înțelegi împreună cu El, că ești spiritul care locuiește în El și care, prin Vocea Sa, își poartă chemarea spre fiecare ființă; își oferă vederea oricui cere; înlocuiește eroarea cu simplul adevăr. Sfântul Spirit va fi bucuros să primească din mâinile tale cele cinci minute ale fiecărei ore, pentru a le purta în jurul acestei lumi cuprinsă de durere și dor, unde par să domnească chinul și mizeria. El nu va trece cu vederea nici o singură minte deschisă care voiește să accepte darurile vindecătoare aduse de aceste minute, și le va așeza oriunde știe că vor fi bine primite. Ele vor spori în puterea lor de vindecare de fiecare dată când cineva le acceptă drept gânduri ale sale și le folosește pentru a vindeca. Astfel va fi înmulțit de mii și chiar zeci de mii de ori fiecare dar pe care îl facem Sfântului Spirit. Iar atunci când acesta se va fi reîntors la tine, el va depăși în putere micul tău dar, precum strălucirea soarelui eclipsează licărirea plăpândă a licuriciului preț de o clipă șovăielnică, înainte de a se stinge. Strălucirea statornică a acestei lumi rămâne, pentru a te conduce în afara întunericului; dar nici nu vei mai uita vreodată calea. Începe aceste exerciții fericite spunând cuvintele pe care ți le adresează Sfântul Spirit, și lasă-le să reverbereze prin El în jurul lumii:

" Sunt Spirit, un Fiu sfânt al lui Dumnezeu.

Eliberat de toate limitele, ocrotit, vindecat, întregit,

Liber să iert, liber să mântuiesc lumea."

Găsindu-și expresia prin tine, Sfântul Spirit va accepta acest dar ce l-ai primit de la El, îi va spori puterea și ți-l va înapoia.

Oferă-I astăzi, cu bucurie, fiecare perioadă de exersare. Și El îți va vorbi, aducându-ți aminte că ești spirit, una cu El și cu Dumnezeu, cu frații tăi și cu Sinele tău. Ascultă-I asigurarea

încurajatoare de fiecare dată când rostești cuvintele pe care El ți le oferă astăzi, și îngăduie-I să spună minții tale că ele sunt adevărate.

Folosește-le împotriva ispitei; vei evita astfel tristețile ei consecințe care, dacă cedezi credinței că ești altceva decât spirit, sunt inevitabile. Astăzi Sfântul Spirit îți dăruiește pace. Primește cuvintele Sale, și oferă-le Lui.

LECȚIA 98

"Voiesc să-mi accept rolul în planul de mântuire al lui Dumnezeu."

Astăzi este o zi de consacrare, o zi de hram specială. Astăzi vom afirma cu tărie ce hram purtăm. Noi purtăm hramul adevărului și abandonăm iluziile. Nu vom mai oscila între acestea două, ci ne vom așeza de partea Unicului. Ne consacrăm astăzi adevărului și mântuirii, așa cum a plănuțit-o Dumnezeu. Nu vom susține că mântuirea este altceva. Nu o vom căuta acolo unde ea nu este. O vom accepta cu bucurie așa cum este și ne vom asuma rolul desemnat nouă de Dumnezeu.

Ce fericire să fii sigur! Astăzi ne lășăm la o parte toate îndoielele și ne afirmăm poziția, având siguranța țelului, cu mulțumiri că îndoiala s-a risipit și că certitudinea ne însoțește. Avem un scop măreț de îndeplinit, și ni s-a dat tot ce ne trebuie pentru a ne atinge țelul. Nici o greșeală nu ne aține drumul, căci am fost absolviți de erori. Toate păcatele noastre s-au spălat, dându-ne seama că nu au fost decât niște greșeli.

Celor lipsiți de vinovăție nu le este teamă, fiind în siguranță și dându-și seama de siguranța lor. Ei nu apelează la magie, nici nu inventează soluții pentru a scăpa de amenințări închipuite, lipsite de realitate. Ei își găsesc odihna în certitudinea calmă că vor înfăptui ceea ce le este dat să înfăptuiască. Cei lipsiți de vinovăție nu se îndoiesc de aptitudinea lor, știind că funcția le va fi perfect îndeplinită la locul și timpul potrivit. Ei și-au asumat poziția pe care

ne-o asumăm noi astăzi, ca noi să putem fi părtași la certitudinea lor și astfel s-o sporim prin acceptarea acesteia de către noi. Ei vor fi alături de noi; toți aceia care au luat poziția pe care o luăm noi astăzi ne vor oferi cu bucurie tot ceea ce au învățat, împreună cu tot ceea ce au câștigat. Cei încă nesiguri ni se vor alătura și ei și, împrumutând certitudinea noastră, o vor spori și mai mult. Până și cei încă nenăscuți vor auzi chemarea auzită de noi și îi vor răspunde atunci când vor fi venit să opteze din nou. Astăzi nu alegem doar pentru noi înșine.

Oare nu merită să dai din timpul tău câte cinci minute ale fiecărui ceas pentru a putea accepta fericirea pe care ți-a dăruit-o Dumnezeu? Oare nu merită să dai cinci minute din fiecare ceas ca să-ți recunoști funcția specială aici? Oare nu sunt cele cinci minute doar o mică rugămintă în comparație cu dobândirea unei răsplăți de nemăsurat? Când tu ai încheiat cel puțin o mie de târguri în pierdere.

Iată acum o ofertă care-ți garantează izbăvirea deplină de orice fel de dureri, și o bucurie pe care lumea nu o poate conține. O fărmă din timpul tău o poți dăruia acum în schimbul păcii minții și certitudinii rostului, cu promisiunea succesului deplin. Și, de vreme ce timpul nu are nici o însemnătate, ți se cere nimic în schimbul totului. Iată un târg de pe urma căruia nu poți pierde. Iar ceea ce câștigi este într-adevăr nelimitat!

Dăruiește-l oră de oră micul tău dar, de numai cinci minute. El va adăuga cuvintelor pe care le folosești în exersarea ideii de astăzi, profunda convingere și certitudine care ție îți lipsesc. Cuvintele Sale se vor împreuna cu ale tale, făcând din fiecare repetiție a ideii de astăzi dedicare totală, făcută într-o încredere la fel de perfectă și neșovăitoare precum este a Lui în tine.

Încrederea Sa în tine va lumina toate cuvintele pe care le rostești, și vei trece dincolo de rezonanța lor, către ceea ce ele înseamnă cu adevărat. Astăzi, exersezi împreună cu El, atunci când spui:

"Voiesc să-mi accept rolul în planul de mântuire al lui Dumnezeu."

În fiecare răstimp de cinci minute pe care îl petreci cu El, Acesta

Îți va primi toate cuvintele și ți le va înapoia strălucind toate de o credință și o încredere atât de puternică și de nestrămutată, încât vor lumina lumea cu speranță și voioșie. Nu pierde nici o ocazie de a fi voiosul destinat al darurilor Sale, ca să le poți, la rândul tău, dăruia astăzi, lumii.

Dăruiește-I cuvintele, iar el va face restul. Te va face să-ți înțelegi funcția specială. El va deschide calea spre fericire, iar pacea și încrederea vor fi darurile Sale, răspunsul Său la cuvintele tale. El îți va confirma cu toată încrederea, bucuria și certitudinea Sa, că ceea ce spui este adevărat. Și atunci vei căpăta convingerea prezenței Aceluia care cunoaște funcția pe care o ai atât pe pământ, precum și în Cer. Va fi cu tine în fiecare perioadă de exercițiu pe care o împărtășești cu El, preschimbând fiecare clipă a timpului pe care i-L oferi, în atemporalitate și pace.

În decursul orei, caută să-ți petreci timpul pregătindu-te, într-o bucurie anticipativă, pentru următoarele cinci minute pe care le vei petrece din nou cu El. Repetă ideea de astăzi în timp ce aștepti, apropierea, din nou, a răgazului fericit. Repetă des ideea, și nu uita că, de fiecare dată când o faci, ai îngăduit ca mintea să-ți fie pregătită pentru răgazul fericit ce va urma.

Atunci când sosește ceasul și El este din nou prezent pentru a petrece un răstimp cu tine, fii recunoscător și lasă deoparte toate obligațiile pământești, toate gândurile mărunte și ideile limitate, și petrece din nou câteva clipe fericite cu El. Spune-I încă odată că accepți rolul pe care El dorește să ți-l asumi și pe care te va ajuta să-l îndeplinești; iar El îți va dăruia siguranța că dorești într-adevăr această opțiune, pe care El a luat-o împreună cu tine și tu împreună cu El.

LECȚIA 99

"Mântuirea este unica mea funcție aici."

Mântuirea și iertarea sunt asemenea. Amândouă dau de înțeles că ceva merge anapoda; ceva de care trebuie să fii mântuit, pentru care trebuie să fii iertat spiritual; ceva eronat care are

nevoie de schimbări corective; ceva aparte sau diferit de Voia lui Dumnezeu.

Astfel, ambii termeni implică ceva imposibil, dar care totuși sa întâmplat, rezultând o stare de conflict între ceea ce este și ceea ce nu ar putea fi niciodată.

Iată că, astfel, adevărul și iluziile se află pe picior de egalitate, căci fiecare dintre ele s-a întâmplat. Imposibilul devine acel lucru pentru care ai nevoie de iertare, de care ai nevoie să fii mântuit. Mântuirea devine acum zona de frontieră dintre adevăr și iluzie. Ea reflectă adevărul, fiind mijlocul prin care poți scăpa de iluzii. Totuși, ea nu este încă adevărul, deoarece desface ceea ce nu a fost făcut niciodată.

Cum ar putea exista vreodată vreun loc de întâlnire, unde Pământul și Cerul pot fi reconciliate în cuprinsul unei minți unde există ambele? Mintea care vede iluzii, le consideră reale. Ele au existență prin faptul că sunt gânduri. Și totuși nu sunt reale, fiindcă mintea care gândește aceste lucruri este separată de Dumnezeu.

Ce unește oare mintea și gândurile separate cu Mintea și Gândul care sunt de-a pururi una? Ce plan ar putea păstra adevărul neatins, recunoscând totodată nevoia pe care o aduc iluziile și oferind mijloace prin care acestea să fie desfăcute, fără atacuri și fără pic de durere? Ce ar putea fi acest plan decât un Gând al lui Dumnezeu, prin care nefăcutul este trecut cu vederea și prin care niște păcate, care nu au fost niciodată reale, sunt uitate?

Sfântul Spirit păstrează acest plan al lui Dumnezeu, exact așa cum l-a primit de la El, în Mintea lui Dumnezeu și în propria ta minte. Acest plan este în afara timpului, dat fiind că Sursa lui este atemporală. Totuși, el operează în cadrul timpului, datorită credinței tale că timpul este real. Sfântul Spirit privește neabătut ceea ce vezi tu: păcat, durere, moarte, mâhnire, despărțire și pierdere. Cu toate acestea, El știe că un lucru trebuie să fie în continuare adevărat:

Dumnezeu este mereu iubire, și toate acestea nu sunt Voia Sa.

Acesta este Gândul care aduce iluziile în fața adevărului și le vede drept ceea ce sunt: aparențe, îndărătul cărora se află ceea ce este neschimbător și sigur. Acesta este Gândul care mântuiește și iartă, deoarece nu-și pune credința în ceea ce nu este creat de unica Sursă pe care-o cunoaște. Acesta este Gândul a cărui funcție este să mântuiască, dăruindu-ți această funcție ca fiind propria ta funcție.

Mântuirea îți este funcția, asemenea Aceluia căruia I-a fost dat planul. Acum ți s-a încredințat acest plan, asemenea Lui. El are un singur răspuns la toate aparențele, indiferent de forma, de mărimea, de profunzimea lor, sau de oricare alte atribute pe care pare să le aibă:

"Mântuirea este unica mea funcție aici.

Dumnezeu este mereu iubire, iar toate acestea nu sunt Voia Sa."

Tu, cel care vei ajunge să făptuiești miracole, încredințează-te că exersezi temeinic ideea de astăzi. Încearcă să percepi tăria din cele ce le spui, pentru că acestea sunt cuvinte în care stă libertatea ta. Tatăl tău te iubește. Toată lumea durerilor nu este Voia Sa. Iartă-te pentru gândul că El ar fi dorit toate acestea pentru tine. Lasă apoi Gândul, prin care El ți-a înlocuit toate greșelile, să pătrundă în cotloanele întunecate ale minții tale care a gândit gândurile ce nu au fost niciodată Voia Sa.

Această parte a minții aparține lui Dumnezeu, ca și restul, de altfel. Ea nu poate să-și gândească gândurile solitară, nu poate să le realizeze ascunzându-le de El. Lasă să pătrundă lumina, și nu vei mai vedea nici un obstacol în calea celor ce le voiește El pentru tine. Dezvăluie secretele tale luminii Sale binevoitoare, și vezi cât de intens mai strălucește această lumină în tine.

Exersează astăzi Gândul Său, și lasă lumina Sa să descopere și să lumineze toate ungherele întunecate și, transfigurându-le, să le împreuneze cu restul. Este Voia lui Dumnezeu să nu aibă decât un singur Fiu. Este Voia lui Dumnezeu că singurul Său Fiu ești tu.

Gândește-te la toate acestea astăzi, când exersezi, și începe lecția pe care o învățăm, cu această îndrumare pe calea adevărului:

"Mântuirea este unica mea funcție aici.

Mântuirea și iertarea sunt asemenea."

Apleacă-te apoi spre Cel cu care îți împărtășești funcția aici, și lasă-L să te învețe tot ce ai nevoie să deprinzi pentru a lăsa toată teama deoparte și ați cunoaște Sinele ca fiind iubire, iubire ce nu are contrariu în tine.

Iartă toate gândurile care s-ar opune adevărului împlinirii, unității și păcii tale. Nu poți pierde darurile hărăzite ție de Tatăl tău. Tu nu vrei să fii alt sine. Nu ai nici o funcție care nu vine de la Dumnezeu. Iartă-te de acea funcție despre care crezi că ți-ai creat-o singur. Iertarea și mântuirea sunt asemenea. Iartă ceea ce ai plăsmuit și ești mântuit.

Pentru astăzi avem un mesaj special care are puterea de ați înlătura pentru totdeauna din minte orice formă de îndoială și teamă. Dacă ești tentat să crezi în realitatea lor, adu-ți aminte că aparențele nu pot ține piept adevărului pe care-l conțin aceste preaputernice cuvinte:

"Mântuirea este unica mea funcție aici.

Dumnezeu este mereu iubire, iar toate acestea nu sunt Voia Sa."

Unica ta funcție îți spune că ești unul. Amintește-ți de asta în timpul care se scurge între răgazurile de cinci minute pe care le dăruiești spre a le împărtăși cu El, Cel care împărtășește cu tine planul lui Dumnezeu. Adu-ți aminte:

"Mântuirea este unica mea funcție aici. "

Astfel așterni iertarea asupra minții tale, lăsând să fie îndepărtată cu blândețe toată teama, pentru ca iubirea să-și găsească locul ce i se cuvine în tine și să-ți arate că ești Fiul lui Dumnezeu.

LECȚIA 100

"Rolul meu este esențial în planul de mântuire al lui Dumnezeu."

Așa cum Fiul lui Dumnezeu îl împlinește pe Tatăl său, tot așa rolul tău din plan împlinește planul Tatălui tău. Mântuirea trebuie să răstoarne credința nesăbuită în gânduri și trupuri separate, ce trăiesc vieți separate și merg pe căi separate. O singură funcție împărtășită de minți separate le unește într-un scop unic, căci fiecare dintre ele este la fel de esențială pentru toate celelalte. Voia lui Dumnezeu pentru tine este fericirea deplină. De ce te-ai mai decide să te împotrivești Voii Sale? Rolul pe care ți l-a păstrat în realizarea planului Său îți este dat pentru ca să poți fi reintegrat în ceea ce voiește El. Acest rol este la fel de esențial pentru planul Său precum este pentru propria-ți fericire. Bucuria ta trebuie să fie deplină, ca să poți face înțeleș planul Său tuturor acelor la care El te trimite. Ei își vor vedea funcția reflectată pe fața ta luminoasă și Îl vor auzi pe Dumnezeu chemându-i în râsetul tău fericit. Ești cu adevărat indispensabil pentru planul lui Dumnezeu. Fără propria-ți bucurie, bucuria Sa nu este deplină. Fără zâmbetul tău, lumea nu poate fi mântuită. Cât timp ești trist, lumina, pe care Dumnezeu Însuși a desemnat-o ca mijloc pentru mântuirea lumii, este palidă și lipsită de strălucire, iar nimeni nu râde, fiindcă tot ce este râset nu poate să fie decât ecoul propriului tău râset. Ești cu adevărat indispensabil pentru planul lui Dumnezeu. La fel cum lumina ta face să sporească fiecare lumină ce strălucește în Cer, tot astfel bucuria ta pe Pământ invită toate mințile să-și abandoneze necazurile și să-și ia locul alături de tine în cadrul planului lui Dumnezeu. Mesagerii lui Dumnezeu sunt voioși și voioșia lor vindecă necazul și disperarea. Ei sunt dovada că Dumnezeu voiește fericirea deplină pentru toți cei care vor accepta darurile Tatălui lor ca aparținându-le. Astăzi nu voim să ne lăsăm cuprinși de tristețe. Altfel nu vom reuși să ne asumăm rolul care este esențial pentru planul lui Dumnezeu, cât și pentru viziunea noastră. Tristețea este semnul că vrei să joci un alt rol, în locul aceluia ce ți-a fost conferit de

către Dumnezeu. Prin aceasta întârzii să arăți lumii cât de mare este fericirea pe care El o voiește pentru tine. Și prin urmare nu recunoști că această fericire îți aparține.

Astăzi vom încerca să înțelegem că bucuria este funcția noastră aici. Dacă ești trist, rolul tău este vacant, și toată lumea, odată cu tine, este privată de bucurie. Dumnezeu te roagă să fii fericit, ca lumea să vadă cât de mult își iubește El Fiul, și că voiește ca nici cea mai mică întristare să nu-i curme bucuria; nici ca vreo teamă să-l asalteze, să-i tulbure pacea. Astăzi ești mesagerul lui Dumnezeu. Aduci fericirea Sa tuturor celor pe care îi privești; aduci pacea Sa oricui te privește și citește mesajul Său pe fața ta fericită.

Astăzi ne vom pregăti pentru toate acestea în perioadele noastre de exersare, a câte cinci minute: vom simți cum se stârnește în noi fericirea, după Voia Tatălui și a noastră. Începe exercițiile cu gândul pe care îl conține ideea de astăzi. Dă-ți seama, apoi, că rolul tău este să fii fericit. Numai atât ți se cere, ție sau oricui dorește să-și ocupe locul printre mesagerii lui Dumnezeu. Gândește-te ce înseamnă aceasta. Bineînțeles că te-ai înșelat în credința ta că ți s-ar cere vreun sacrificiu. Potrivit planului lui Dumnezeu ai numai de primit, și niciodată nu pierzi, nu sacrifici, nu mori.

Hai să încercăm să găsim acea bucurie care stă mărturie nouă și lumii întregi despre Voia lui Dumnezeu pentru noi. Funcția ta este să o găsești aici, să o găsești acum. De aceea ai venit. Fie ca aceasta să fie ziua în care vei reuși! Privește adânc înăuntrul tău, fără a te teme de toate acele gânduri mărunte și țeluri nebunești pe lângă care treci, acum când te înalți ca să-L întâlnești pe Christul din tine. El va fi acolo. Poți ajunge la El acum. Ce altceva ai prefera să privești, mai degrabă decât pe Cel care așteaptă ca tu să-L privești? Ce gând mărunț are putere să te rețină? Ce țel nebunesc îți poate întârzia reușita, când Cel care te cheamă este Însuși Dumnezeu? El va fi prezent. Ești indispensabil planului Său. Astăzi ești mesagerul Său. Și trebuie să găsești ceea ce El dorește ca tu să dăruiești. Nu uita de ideea

de astăzi în răstimpul dintre perioadele de exersare din oră în oră. Chiar propriu-ți Sine te cheamă astăzi. Și tot Lui îi dai răspuns de fiecare dată când îți spui că ești indispensabil planului lui Dumnezeu de mântuire a lumii.

LECȚIA 101

"Voia lui Dumnezeu pentru mine este fericirea desăvârșită."

Astăzi vom continua să abordăm tema fericirii. Ideea de astăzi este o idee cheie pentru înțelegerea a ceea ce înseamnă mântuire.

Încă mai crezi că mântuirea cere suferință, drept canon pentru "păcatele" tale. Nu este așa. Totuși, ești nevoit să gândești astfel cât timp crezi că păcatul este real, și că Fiul lui Dumnezeu poate păcătui.

Dacă păcatul este real, atunci pedeapsa este îndreptățită și nu poate fi evitată. Atunci mântuirea nu poate fi dobândită decât prin suferință. Dacă păcatul este real, fericirea trebuie să fie o iluzie, căci nu pot fi amândouă adevărate. Cei păcătoși certifică doar moartea și durerea, căci așa ceva și solicită. Pentru că ei știu că asta îi așteaptă, că îi va căuta și găsi undeva, cândva, într-o formă sau alta, echilibrând conturile pe care i le datorează lui Dumnezeu. În teama lor, ar vrea să scape de El. Însă El îi va urmări, ei neavând scăpare.

Dacă păcatul este adevărat, mântuirea trebuie să fie durere. Durerea este plata păcatului, iar suferința nu poate fi evitată dacă păcatul este real. Astfel, mântuirea trebuie să fie un lucru de temut, fiindcă ea va ucide, încetul cu încetul, luând totul înainte de a acorda favoarea binevenită a morții unor victime ce sunt abia puțin mai mult decât oase, înainte ca mântuirea să fie potolită. Mânia ei este nemăsurată, nemiloasă, dar pe deplin justificată. Cine și-ar căuta o atât de sălbatică pedeapsă? Cine nu ar fugi de mântuire, încercând în fel și chip să înăbușe Vocea care i-o oferă? De ce ar încerca s-o asculte și să-l accepte propunerea? Dacă păcatul este real, propunerea ei este moarte, administrată într-o

formă cruntă, pentru a fi pe măsura dorințelor cumplite în care se naște păcatul. Dacă păcatul este real, mântuirea a devenit dușmanul tău înverșunat, blestem al lui Dumnezeu aruncat asupra ta, cel care l-a răstignit Fiul.

Ai nevoie de perioadele de exersare de astăzi. Exercițiile te învață că păcatul nu este real, că tot ceea ce crezi că trebuie să vină ca urmare a păcatului nu se va întâmpla niciodată, pentru că nu are nici o cauză. Acceptă ispășirea cu o minte deschisă, care nu se mai complace în credința muribundă că ai făcut un diavol din Fiul lui Dumnezeu. Nu există păcat. Vom exersa acest gând cât se poate mai des astăzi, deoarece el constituie baza pentru ideea zilei.

Voia lui Dumnezeu pentru tine este fericire desăvârșită, deoarece nu există păcat, iar suferința este lipsită de cauză. Bucuria este îndreptățită, iar durerea nu este altceva decât semnul că te-ai înțeles pe tine însuși greșit. Nu te teme de Voia lui Dumnezeu. Mai degrabă apleacă-te către ea cu încrederea că te va elibera de toate consecințele pe care păcatul le-a țesut într-o plăsmuire halucinantă.

Spune:

"Voia lui Dumnezeu pentru mine este fericirea desăvârșită.

Nu există păcat; și ca atare el nu are consecințe."

Astfel ar trebui să-ți începi perioadele de exersare, și să încerci apoi din nou să găsești bucuria pe care aceste gânduri o vor oferi minții tale.

Dăruiește aceste cinci minute cu dragă inimă, pentru a înlătura povara grea cu care te încarci prin credința dementă că păcatul este real. Te-ai așternut la drumul libertății, iar acum ideea de astăzi îți dă aripi și speranță de a ajunge mai repede la țelul care te așteaptă: pacea. Nu există păcat. Reține aceasta astăzi, și spune-ți cât de des posibil:

"Voia lui Dumnezeu pentru mine este fericirea desăvârșită.

Acesta este adevărul, fiindcă nu există păcat."

LECȚIA 102

"Împărtășesc Voia lui Dumnezeu pentru mine: desăvârșita mea fericire."

Tu nu vrei să suferi. Poate socotești că suferința îți aduce ceva, poate încă crezi un pic că ea îți aduce ceea ce vrei. Totuși, această credință este zdruncinată acum, cu siguranță, măcar într-atât încât să-ți îngădui să te îndoiești de ea și să bănuiești că este lipsită de sens. Această credință nu a dispărut încă, dar deja îi lipsesc rădăcinile cu ajutorul cărora se agăța ferm de cotloanele cele mai întunecate și tainic ascunse ale minții tale.

Astăzi încercăm să-i diminuăm și mai mult influența slăbită deja și să ne dăm seama că durerea nu are nici un rost, nu are nici o cauză și nici puterea de a înfăptui ceva. Ea nu poate dobândi nimic. Nu oferă absolut nimic și nu există. Iar tot ceea ce crezi că îți oferă este lipsit de existență, asemenea ei. Ai fost sclavul nimicului. Fii liber astăzi pentru a te împreuna cu Voia fericită a lui Dumnezeu.

Timp de câteva zile vom continua să dedicăm ședințele noastre de practică unor exerciții concepute pentru a te ajuta să atingi fericirea pe care Voia lui Dumnezeu a sădit-o în tine. Aici îți ai sălașul, aici îți găsești siguranța. Aici îți afli pacea, aici nu există nici o teamă. Aici se află mântuirea. Aici se află, în sfârșit, odihna. Începe astăzi ședințele de exersare cu următoarea declarație de acceptare a Voii lui Dumnezeu pentru tine:

**"Împărtășesc Voia lui Dumnezeu pentru mine:
desăvârșita mea fericire.**

Și acum o accept ca fiindu-mi funcția."

Caută-ți apoi această funcție în adâncurile minții, pentru că ea este acolo, așteptând doar să te hotărăști. Nu se poate să nu o găsești, odată ce îți vei da seama că ea reprezintă opțiunea ta și că împărtășești Voia lui Dumnezeu.

Fii fericit, căci fericirea îți este singura funcție aici. Nu ai de ce să fii mai puțin iubitor față de Fiul lui Dumnezeu decât El, a cărui iubire l-a creat la fel de iubitor cum este El Însuși. În afară de aceste perioade de răgaz a câte cinci minute la fiecare oră,

oprește-te astăzi adeseori ca să-ți spui că acum ai acceptat fericirea ca fiindu-ți singura funcție. Și fii încredințat că, făcând asta, te împreunezi cu Voia lui Dumnezeu.

LECȚIA 103

"Dumnezeu fiind iubire, este de asemenea și fericire."

Fericirea este un atribut al iubirii. Ea nu poate fi despărțită de aceasta. Și nici nu poate fi trăită în absența iubirii. Iubirea nu are limite, fiind pretutindeni. De aceea, bucuria este și ea pretutindeni. Totuși, mintea poate nega acest fapt, crezând că există goluri în iubire unde poate pătrunde păcatul, aducând durere în locul bucuriei. Această stranie credință ține să limiteze fericirea, redefinind iubirea ca fiind limitată și introducând contrariul în ceea ce nu are nici limită, nici contrariu.

Teama este astfel asociată iubirii, și rezultatele sale devin moștenirea acelei minți care își închipuie că ceea ce a plăsmuit este real. Aceste imagini, lipsite într-adevăr de orice realitate, stau mărturie fricii de Dumnezeu, uitând că, El fiind iubire, trebuie să fie și bucurie. Astăzi vom încerca să aducem din nou această eroare fundamentală în fața adevărului, instruindu-ne:

"Dumnezeu, fiind iubire, este de asemenea și fericire.

A te teme de El înseamnă a te teme de fericire. "

Începe-ți perioadele de exersare de astăzi cu această asociere, care corectează credința falsă că Dumnezeu este teamă. Ea subliniază, de asemenea, faptul că fericirea îți aparține, datorită a ceea ce este El.

Îngăduie-i acestei corecții să-ți fie întipărită în minte la începutul fiecărei ore active. Primește apoi, cu drag, toată fericirea pe care aceasta o aduce, în timp ce adevărul înlocuiește teama, iar bucuria devine ceea ce te aștepti că-i va lua locul durerii. Dat fiind că Dumnezeu este iubire, aceasta îți va fi dăruită. Incită această perspectivă adeseori în cursul zilei, și potolește-ți toate temerile cu această asigurare încurajatoare, blândă, și pe de-a-ntregul adevărată:

"Dumnezeu, fiind iubire, este de asemenea și fericire.
Iar fericirea este ceea ce caut astăzi.
Nu pot da greș, deoarece ceea ce caut este adevărul."

LECȚIA 104

" Caut doar ceea ce-mi aparține cu adevărat."

Ideea de astăzi continuă gândul că bucuria și pacea nu sunt doar visări deșarte. Ele sunt dreptul tău datorită a ceea ce ești. Ele îți vin de la Dumnezeu, care nu poate să nu-ți dea ceea ce El voiește. Totuși, pentru aceasta, trebuie să existe un loc pregătit și dispus să primească darurile Sale. Acestea nu vor fi primite cu dragă inimă de o minte care, în locul convenit lor, a admis darurile plăsmuite de ea însăși ca substitute pentru cele ale lui Dumnezeu. Astăzi vom înlătura toate darurile fără sens și făcute de noi înșine, pe care le-am depus pe altarul sfânt al lui Dumnezeu, unde numai darurile Sale își au locul. Ale Sale sunt darurile care ne aparțin cu adevărat. Ale Sale sunt darurile pe care le-am moștenit înainte să fi existat timpul, și care vor continua să fie ale noastre atunci când timpul va fi trecut în eternitate. Ale Sale sunt darurile ce se află acum înăuntrul nostru, fiind atemporale. Și nu trebuie să le așteptăm pentru a le avea. Ele ne aparțin astăzi. De aceea, ne hotărâm să le avem acum și să știm că, hotărându-ne să le alegem pe ele în locul celor plăsmuite de noi înșine, nu facem altceva decât să ne unim voia cu ceea ce voiește Dumnezeu, recunoscând ceea ce este de-o seamă, ca fiind una. În perioadele noastre mai lungi de practică, cele cinci minute la fiecare oră dăruite adevărului în vederea mântuirii tale să înceapă astfel:

"Caut doar ceea ce îmi aparține într-adevăr,
Iar bucuria și pacea îmi sunt moștenirea."

Lasă apoi deoparte conflictele lumii care oferă cu totul alte daruri și alte țeluri, plăsmuite din iluzii, atestate de acestea și căutate doar într-o lume a visurilor.

Toate acestea le lăsăm deoparte, căutând, în schimb, ceea ce

ne aparține cu adevărat atunci când cerem să recunoaștem cele ce ne-au fost dăruite de Dumnezeu. Pregătim în mințile noastre un luminiș sfânt, în fața altarului Său, acolo unde darurile Sale de pace și bucurie sunt binevenite și unde venim pentru a găsi ceea ce ne-a fost dăruit de El. Astăzi venim cu încredere, conștienți de faptul că ceea ce dăruiește El reprezintă ceea ce ne aparține într-adevăr. Astfel, recunoscând pur și simplu că Voia Sa deja sa împlinit și că bucuria și pacea ne aparțin, ele constituind darurile Sale eterne, astăzi pregătim calea pentru El. Nu ne vom permite să le pierdem din vedere de un ceas la altul, când venim din nou să le căutăm acolo unde El le-a pogorât. Vom readuce în minte cât mai des posibil acest memento:

"Caut doar ceea ce îmi aparține într-adevăr.

Darurile lui Dumnezeu, bucuria și pacea, sunt tot ceea ce doresc."

Lecția 105

"Ale mele sunt pacea și bucuria lui Dumnezeu."

Pacea și bucuria lui Dumnezeu sunt pacea și lumina ta. Astăzi le vom accepta, știind că ne aparțin. Vom încerca, de asemenea, să înțelegem că aceste daruri sporesc pe măsură ce le primim. Ele nu sunt asemenea darurilor pe care le poate da lumea, unde cel care dăruiește pierde chiar atunci când dă darul, iar cel care capătă, se află în câștig datorită pierderii celui care dă. Acestea nu sunt daruri, ci târguri făcute cu vinovăția. Darul dat cu adevărat nu aduce nici o pierdere. Este imposibil ca cineva să poată câștiga, deoarece altul pierde. Faptul că cineva pierde, deja implică o limită și o insuficiență.

În modul acesta nu se dă nici un dar. Astfel de "daruri" nu sunt decât o ofertă în vederea obținerii unui lucru mai de preț; un împrumut cu dobândă ce trebuie plătită cu vârf și îndesat; un credit pe termen scurt menit să ducă la contractarea unei datorii, astfel încât răsplata să fie mai mare decât darul. Această stranie

pervertire a ceea ce înseamnă a dăruí s-a strecurat la toate nivelele lumii pe care o vezi. Ea goleşte de orice semnificaţie darurile pe care le oferi şi face ca cele pe care le primeşti să nu-ţi aducă nimic.

Unul dintre obiectivele didactice majore pe care şi le-a propus acest curs este inversarea concepţiei tale despre ceea ce înseamnă a dăruí, ca astfel să fii în stare să dobândeşti. Căci a dăruí a devenit o sursă a temerii, şi astfel ţii să eviţi singurul mijloc prin care poţi dobândi. Acceptă pacea şi bucuria lui Dumnezeu, şi te vei deprinde cu un mod diferit de a privi un dar. Darurile lui Dumnezeu nu se vor diminua niciodată când sunt dăruite mai departe. Dimpotrivă, prin aceasta, ele sporesc.

Aşa cum se intensifică pacea şi bucuria Cerului atunci când le accepţi ca fiind darul lui Dumnezeu pentru tine, tot astfel creşte bucuria Creatorului tău atunci când accepţi bucuria şi pacea Sa ca aparţinându-ţi. Dăruirea adevărată înseamnă creaţie. Ea extinde nemărginitul asupra nelimitării, eternitatea asupra atemporalităţii şi iubirea asupra ei însăşi. Dăruirea adaugă la tot ceea ce este deja împlinit, nu în sensul simplist de a mai adăuga ceva, căci aceasta implică, fireşte, că înainte ar fi fost mai puţin. Ea adaugă prin a îngădui ca ceea ce nu se poate conţine să-şi împlinească rostul de a dăruí tot ce are, asigurându-şi astfel totul pentru totdeauna.

Acceptă astăzi pacea şi bucuria lui Dumnezeu ca aparţinându-ţi. Îngăduie-I să se împlinească aşa cum El defineşte împlinirea. Vei înţelege că ceea ce Îi aduce Lui împlinire trebuie să aducă împlinire şi Fiului Său. El nu poate dăruí prin a pierde. Nici tu nu poţi.

Primeşte astăzi darul Său de bucurie şi pace, şi El îţi va mulţumi pentru darul pe care i-L oferi.

Astăzi, perioadele de exersare vor începe puţin altfel. Începe prin a te gândi la acei fraţi (semeni) cărora le-ai refuzat pacea şi bucuria la care au dreptul conform legilor nepărtinitoare ale lui Dumnezeu. Aici, prin acest refuz, ţi le-ai refuzat ţie însuţi. Şi tot la

acest punct trebuie să te întorci ca să le revendici ca aparținându-ți. Gândește-te pentru o vreme la "dușmanii" tăi și spune-i fiecăruia în parte, de cum îți vine în minte:

"Frate al meu, îți ofer pace și bucurie,

Pentru ca ale mele să fie pacea și bucuria lui Dumnezeu."

Astfel te pregătești să recunoști darurile lui Dumnezeu către tine și îngădui ca mintea să-ți fie liberă de orice ți-ar împiedica astăzi succesul. Acum ești gata pregătit să accepți darul păcii și bucuriei pe care ți le-a făcut Dumnezeu. Acum ești gata să resimți bucuria și pacea pe care ți le-ai negat. Acum poți spune: "Ale mele sunt pacea și bucuria lui Dumnezeu", deoarece ai dăruit ceea ce vei dobândi.

Dacă îți vei pregăti mintea așa cum îți sugerăm, nu ai cum să nu reușești. Căci ai îngăduit să se ridice toate barierele ce te despărteau de pace și bucurie, iar ceea ce este al tău poate să te ajungă în sfârșit. Spune-ți, așadar: "Ale mele sunt pacea și bucuria lui Dumnezeu", închideți ochii pentru o vreme și lasă ca Vocea Sa să te asigure că ceea ce rostești este adevărat.

Petrece-ți astfel, de fiecare dată când poți, astăzi, cele cinci minute cu El, dar să nu crezi că mai puțin n-ar avea valoare, atunci când nu poți să-l oferi mai mult. Adu-ți aminte măcar ca la fiecare oră să rostești cuvintele care Îl îmbie să dăruiască ceea ce El voiește să dăruiască și ceea ce voiește ca tu să primești. Fii hotărât să nu interferezi astăzi cu ceea ce voiește El. Iar dacă vreun frate pare să te ispitească să refuzi darul lui Dumnezeu pentru el, privește ispita ca pe o șansă în plus de a primi darurile lui Dumnezeu ca aparținându-ți. Apoi binecuvântează-ți fratele cu recunoștință, și spune:

"Frate al meu, îți ofer pace și bucurie,

Pentru ca ale mele să fie pacea și bucuria lui Dumnezeu."

LECȚIA 106

"Fie ca eu să tac și să ascult adevărul."

Dacă vei lăsa deoparte vocea egoului, oricât de zgomotoasă ar

părea să-i fie chemarea; dacă nu-i vei accepta darurile meschine, care nu-ți oferă nimic din ceea ce vrei cu adevărat; dacă vei asculta cu o minte deschisă, care nu pretinde că ți-a spus ce înseamnă mântuire; atunci vei auzi Vocea preaputernică a adevărului, liniștită în puterea Ei, puternică în liniștea Ei și pe deplin sigură în mesajele Sale.

Ascultă, și auzi-L pe Tatăl tău vorbindu-ți prin Vocea rânduită de El, care reduce la tăcere vocile tulburătoare ale absurdului și arată calea către pace celor ce nu pot vedea. Nu te lăsa amăgit de vocile celor morți, care îți spun că au dat de sursa vieții și ți-o oferă spre crezare. Nu le da atenție, ci ascultă adevărul.

Nu-ți fie teamă astăzi să ocolești vocile lumii. Treci, cu pas ușor, pe lângă și dincolo de persuasiunile lor lipsite de sens. Nu le asculta.

Fii astăzi liniștit și ascultă adevărul. Treci peste toate lucrurile care nu vorbesc despre Cel într-ale cărui mâini ți se află fericirea, întinse spre tine într-un gest de bunvenit și iubire. Ascultă-L numai pe El astăzi și nu mai întârzia să ajungi la El.

Astăzi s-a împlinit făgăduința Cuvântului lui Dumnezeu. Ascultă și stai în tăcere. El vrea să-ți vorbească. Aduce cu Sine miracole de mii de ori mai fericite și minunate decât cele pe care le-ai visat sau ți le-ai dorit vreodată în visurile tale. Miracolele Sale sunt adevărate. Ele nu se vor ofili atunci când visarea se sfârșește. Dimpotrivă, ele vor pune capăt visului și vor dăinui mereu, căci pornesc de la Dumnezeu către Fiu Său preaiubit, al cărui celălalt nume ești tu.

Pregătește-te astăzi pentru miracole. Îngăduie ca astăzi să se împlinească străvechea făgăduință a Tatălui față de tine și toți frații tăi.

Fie ca astăzi să-L auzi și să ascuți Cuvântul care ridică vălul întins asupra Pământului și care îi trezește pe toți cei care dorm și nu pot vedea. Dumnezeu îi cheamă prin tine. El are nevoie de vocea ta ca să le vorbească, căci cine altul poate ajunge la Fiul lui Dumnezeu decât Tatăl Său, chemându-l prin Sinele care este al tău?

Auzi-L astăzi și oferă-I vocea ta ca să vorbească mulțimilor care așteaptă să audă Cuvântul pe care El îl va rosti astăzi.

Fii gata pentru mântuire. Este aici și-ți va fi dăruită astăzi. Și îți vei afla funcția de la Cel care a ales-o pentru tine în numele Tatălui tău. Ascultă astăzi, și vei auzi o Voce care, răsunând prin tine, va răsună prin toată lumea. Aducătorul tuturor miracolelor are nevoie ca tu să le primești mai întâi, devenind astfel dătorul bucuros a ceea ce ai primit.

Astfel începe mântuirea, și tot astfel ia sfârșit; atunci când totul este al tău și tu vei fi dăruit totul, toate îți vor rămâne pentru totdeauna. Astfel lecția a fost învățată. Astăzi vom exersa a dăru, dar nu așa cum înțelegi tu dăruirea acum, ci cum este ea de fapt. Exercițiile de fiecare oră vor trebui să înceapă cu această întrebare pentru luminarea ta:

"Voi fi liniștit și voi asculta adevărul.

Ce înseamnă a dăru și a dobândi?"

Întreabă și așteaptă un răspuns. Răspunsul la această întrebare așteaptă de multă vreme să fie primit de tine. Acest răspuns va inaugura serviciul pentru care ai venit, care va elibera lumea de ideea că a dăru este un fel de a pierde. Și astfel lumea va fi gata să înțeleagă și să dobândească.

Fii liniștit și ascultă astăzi adevărul. La fiecare cinci minute petrecute în ascultare, o mie de minți se vor deschide adevărului și vor auzi Cuvântul sfânt auzit de tine. Iar cu trecerea fiecărui ceas vei izbăvi altele o mie dintre acele minți care-și acordă răgazul pentru a cere să li se dăruiască adevărul, împreună cu tine.

Astăzi, Dumnezeu își ține Cuvântul Său sfânt prin faptul că îl primești ca să-l dai mai departe și, învățând de la El ce înseamnă a dăru și a dobândi, poți, la rândul tău, să demonstrezi lumii cele învățate de tine. Nu uita astăzi să-ți întărești hotărârea de a auzi și primi Cuvântul prin intermediul acestui memento, pe care să ți-l adresezi cât mai des cu putință:

"Fie ca eu să fiu liniștit și să ascult adevărul.

Astăzi sunt mesagerul lui Dumnezeu.

Fiindcă vocea mea este Vocea Sa, pentru a dăruia ceea ce primesc."

LECȚIA 107

" Adevărul va corecta toate greșelile din mintea mea."

Ce altceva decât adevărul poate corecta iluziile? Și ce altceva sunt greșelile decât iluzii ce nu au fost recunoscute ca atare? Acolo unde a pătruns adevărul, greșelile dispar. Pur și simplu se risipesc, nelăsând nici o urmă care să-ți aducă aminte de ele. Duse sunt fiindcă, lipsite de credința care le susține, ele nu au viață. Și astfel dispar în neființă, întorcându-se de unde au venit. Din pulbere (țărână) vin și în pulbere se întorc, căci numai adevărul este cel care rămâne.

Îți poți imagina, oare, ce ar însemna o stare mentală din care să lipsească iluzia? Ce senzație ți-ar produce? Încearcă să-ți aduci aminte că au fost momente un minut poate, sau chiar mai puțin când nimic nu venea să-ți întrerupă pacea; când erai sigur că ești iubit și ocrotit. Încearcă apoi, să-ți închipui dacă acele momente s-ar extinde până la capătul timpului și în eternitate. Apoi lasă acel sentiment de liniște pe care l-ai simțit să se amplifice de o sută de ori, pentru a se multiplica de încă o sută de ori. Iată o sugestie, nimic mai mult decât o palidă iluzie la starea în care ți se va odihni mintea, odată ce va fi venit adevărul. Fără iluzii nu ar putea exista teama, îndoiala, atacul. Atunci când a venit adevărul, s-a terminat cu toată durerea, căci nu a mai rămas loc în mintea ta unde să mai hoinărească gânduri pasagere și idei moarte.

Adevărul îți ocupă complet mintea, eliberându-te de toate credințele în efemer. Acestea nu-și mai au locul și nu sunt nicăieri, căci adevărul a venit. Nu mai pot fi găsite, căci adevărul este acum pretutindeni, pentru totdeauna.

Atunci când a venit adevărul, el nu stă doar o vreme, pentru a dispărea apoi, pentru a se preface în altceva. Nu-și tot preschimbă și preface forma, nici nu vine și pleacă, pentru a pleca și a se

întoarce iar. Adevărul rămâne exact așa cum a fost mereu, ca să te poți bizui pe el la orice nevoie și să te poți încrede în el cu o încredere desăvârșită, în toate greutatele aparente și în toate îndoielile stârnite de aparențele pe care le prezintă lumea. Acestea vor fi pur și simplu spulberate atunci când adevărul corectează greșelile din/în mintea ta.

Atunci când a venit adevărul, el aduce cu înariparea sa prinosul desăvârșitei statornicii, precum și iubirea care nu se poticnește în fața durerii, ci privește dincolo de ea, nestrămutată și sigură. Aici se află darul vindecării, căci adevărul nu are nevoie de apărare și, prin urmare, nici un atac nu este posibil. Iluziile pot fi aduse în fața adevărului pentru a fi corectate. Adevărul însă se află cu mult mai presus de iluzii; el nu poate fi redus la niște iluzii, pentru a le converti pe acestea în adevăr. Adevărul nu vine și pleacă, nici nu se preschimbă sau se preface ba într-o aparență, ba în alta, mereu eschivându-se de încercarea de a fi cuprins și mereu scăpând de încercarea de a putea fi sesizat. Adevărul nu se ascunde. Stă în plină lumină, într-o vădită accesibilitate. Este imposibil ca cineva să-l caute cu adevărat și să nu reușească. Ziua de astăzi aparține adevărului. Dă adevărului ce i se cuvine, iar adevărul îți va da cele convenite ție. Nu ai fost menit să suferi și să mori. Tatăl tău voiește ca aceste vise să dispară. Lasă adevărul să le corecteze pe toate.

Nu cerem ceea ce nu avem. Cerem doar ceea ce ne aparține, spre a recunoaște toate acestea ca fiind ale noastre. Astăzi exersăm purtați de fericita stare a certitudinii căreia adevărul i-a dat naștere.

Pașii tremurători și nesiguri ai iluziei nu aparțin modului nostru de a aborda lecția de astăzi. Suntem la fel de siguri de succes pe cât de siguri suntem că trăim, sperăm, respirăm și gândim. Nu avem nici o îndoială că astăzi pășim însoțiți de adevăr și contăm pe ele că va pătrunde toate exercițiile pe care le facem astăzi.

Începe prin a-L ruga pe Cel care te însoțește în această acțiune să fie prezent în conștiința ta pe măsură ce înaintezi spre El. Nu ești plămădit din carne, sânge și oase, ci ai fost creat de același

Gând care, la fel ca și tine, l-a dat și Lui darul vieții. El este fratele tău și atât de asemănător ție, încât Tatăl vostru știe că amândoi sunteți unul și același. Cel pe care îl rogi să te însoțească este chiar Sinele tău; cum ar putea fi El absent acolo unde ești tu? Adevărul va corecta toate greșelile din/în mintea ta, care îți spun că tu poți fi separat de El. Lui îi vorbești astăzi, luându-ți angajamentul ca funcția Sa să se îndeplinească prin tine. A-l împărtăși funcția înseamnă a-l împărtăși bucuria. Încrederea Sa te însoțește, atunci când spui:

"Adevărul va corecta toate greșelile din/în mintea mea.

Și mă voi odihni în Cel care este Sinele meu."

Lasă-L apoi să te conducă cu blândețe la adevărul care te va învălui, dându-ți o pace atât de adâncă și de liniștită, încât te vei întoarce în lumea familiară fără prea mare tragere de inimă.

Și totuși, vei fi bucuros să privești din nou această lume. Căci vei aduce cu tine făgăduința schimbărilor pe care adevărul ce te însoțește le va aduce în lume. Aceste schimbări vor spori cu fiecare dedicare a celor cinci minute, iar greșelile (erorile) care împresoară lumea vor fi corectate, pe măsură ce îngădui să fie corectate în propria-ți minte.

Nu uita de funcția ta de astăzi. De fiecare dată când îți spui cu încredere: "Adevărul va corecta toate greșelile din/în mintea mea", vorbești în numele întregii lumi și al Celui ce va izbăvi lumea, după cum te va elibera și pe tine.

LECȚIA 108

"În adevăr, a dăru și a dobândi sunt una."

Viziunea depinde de ideea de astăzi. În această idee se află lumina, deoarece împacă toate părelnicele (aparente) contrarii. Și ce altceva este lumina decât dizolvarea născută din pace a tuturor conflictelor și gândurilor tale greșite într-un singur concept, pe de-a-ntregul adevărat? Până și acesta din urmă va dispărea, deoarece va face loc Gândului care îl susține. Iar acum ești de-a pururi pe pace, căci aici visului i-a venit sfârșitul.

Adevărata lumină, cea care face posibilă viziunea, nu este lumina pe care o cuprind ochii trupului. Ea este o stare a minții care a devenit atât de unificată, încât întunericul nu mai poate fi perceput. Și astfel ceea ce este de-o seamă este văzut ca fiind una, pe când ceea ce nu este la fel rămâne neobservat, pentru că nu se află acolo.

Aceasta este lumina care nu prezintă contrarii, iar viziunea, fiind vindecată, are puterea de a vindeca. Aceasta este lumina ce aduce pacea minții tale altor minți, pentru a o împărtăși și a se bucura că sunt una cu tine și cu ele însele. Aceasta este lumina care vindecă, deoarece ea aduce percepția simplă, bazată pe un unic cadru de referință, de unde rezultă o semnificație unică.

Aici, atât cât dăruie cât și a dobândi sunt văzute ca aspecte diferite ale unui singur Gând, al cărui adevăr nu depinde de care dintre aceste două aspecte este considerat primul sau care pare să fie pe locul doi. Aici se înțelege că ambele au loc simultan, ca Gândul să rămână integru. În această înțelegere se află suportul împăcării tuturor contrariilor, fiind percepute din același cadru de referință, care unifică acest gând.

Un singur gând, complet unificat, va servi la unificare tuturor gândurilor. Aceasta este totuna cu a spune că o singură corecție este suficientă pentru a înlăptui toată corecția, sau că a ierta un frate pe de-a-ntregul este suficient pentru a aduce mântuire tuturor minților. Căci acestea nu sunt decât câteva cazuri speciale ale unei singure legi care guvernează orice fel de învățare, atunci când este condusă de Cel Unic, care cunoaște adevărul.

A învăța că a dăruie și a primi sunt una, are o utilitate specială, dat fiind că acest lucru poate fi încercat și verificat atât de ușor. Iar când acest caz special s-a dovedit că funcționează întotdeauna în fiecare împrejurare când este pus la încercare, gândul subiacent care îl generează poate fi generalizat și asupra altor zone de îndoială și de viziune ambiguă. Iar de acolo el se va extinde pentru a ajunge, finalmente, la Gândul Unic, subiacent tuturor gândurilor.

Astăzi vom exersa cazul special al dăruirii și al dobândirii. Vom

folosi această simplă lecție despre ceea ce este evident, deoarece are rezultate pe care nu le putem trece cu vederea. A dăruî înseamnă a dobândi. Astăzi vom încerca să oferim pace fiecăruia și vom vedea cât de repede se reîntoarce ea la noi. Lumina înseamnă seninătate; în această pace ne este dăruită viziunea, noi putând exista.

Vom începe deci perioadele de exersare cu învățătura pentru astăzi și vom spune:

"Într-adevăr, a dăruî și a primi sunt una.

Voi dobândi ceea ce dăruiesc eu acum."

Închide apoi ochii și gândește-te, vreme de cinci minute, la ceea ce ai vrea să oferi fiecăruia ca și tu să ai parte de același lucru. Ai putea spune, de pildă:

"Ofer liniște tuturor."

Ofer pacea minții tuturor."

"Ofer blândețe tuturor."

Rostește aceste cuvinte fără grabă, oprindu-te apoi și așteptând să primești darul pe care lai oferit. Acesta îți va reveni în aceeași măsură în care lai dăruit. Vei observa că cele dăruite corespund cu exactitate celor dobândite, căci ai primit ce-ai cerut. Ar mai putea fi de folos să te gândești la cineva anume căruia să-i oferi darurile tale. El îi reprezintă pe toți ceilalți și prin el dăruiești tuturor.

Simpla noastră lecție de astăzi te va învăța multe. De-acum înainte, efectul și cauza vor fi mult mai bine înțelese și progresul nostru va fi mult mai rapid. Gândește-te la exercițiile de astăzi ca fiind avansări rapide în procesul tău de învățare, care se accelerează și consolidează tot mai mult de fiecare dată când spui:

"Într-adevăr, a dăruî și a primi sunt una."

LECȚIA 109

"Mă odihnesc în Dumnezeu."

Astăzi cerem odihnă și tihnă, netulburate de aparențele lumii.

Cerem pace și liniște în toiul zbuciumului iscat de vise contradictorii. Cerem siguranță și fericire, deși pare că vedem primejdii și necaz. Suntem în posesia gândului care va răspunde solicitării noastre cu lucru cerut.

"Mă odihnesc în Dumnezeu." Acest gând îți va aduce odihna și tihna, pacea și liniștea, siguranța și fericirea pe care le cauți. "În Dumnezeu îmi aflu odihna." Acest gând are puterea să trezească adevărul ce doarme în tine, a cărui viziune privește, participativ, dincolo de toate aparențele, la același adevăr aflat în oricine și orice există. Aici se află sfârșitul suferinței pentru lumea întreagă și pentru oricine a venit vreodată sau va mai veni să mai zăbovească aici pentru o vreme. Aici se află gândul în care Fiul lui Dumnezeu se naște din nou, pentru a se recunoaște pe sine însuși.

"Mă odihnesc în Dumnezeu." Cu desăvârșire neînfricat, acest gând te va purta prin furtună și vicisitudine, dincolo de mizerie și chin, dincolo de pierdere și moarte, tot înainte către certitudinea de Dumnezeu. Nu există suferință pe care acest gând să nu o poată rezolva. Și nu există aparență care să nu se preschimbe în adevăr sub ochii tăi, cel care te odihnești în Dumnezeu.

Aceasta este ziua păcii. Te odihnești în Dumnezeu și, în timp ce lumea este sfâșiată de suflarea urii, odihna ta rămâne pe de-a-ntregul netulburată. A ta este odihna într-adevăr. Aparențele nu te pot deranja. Pe toți îi chemi să ți se alăture în odihna ta, iar ei te vor auzi și vor veni, căci te odihnești în Dumnezeu. Nu vor auzi altă voce decât a ta însăși, fiindcă ți-ai dăruit vocea lui Dumnezeu, iar acum te odihnești în El și Îl lași să vorbească prin tine.

În Dumnezeu nu ai nici un fel de griji, preocupări, poveri, nici o spaimă, nici o durere, nici teamă de viitor și nici regret pentru trecut. Te odihnești în atemporalitate, timpul scurgându-se fără a-și lăsa amprenta asupra-ți, căci odihna ta nu se poate schimba vreodată. Astăzi te odihnești. Și, odată cu închiderea ochilor, te adâncești în liniște. Îngăduie acestor perioade de odihnă și răgaz să-ți încurajeze din nou mintea, asigurând-o că toate fanteziile-i

frenetice au fost doar halucinațiile febrei care a trecut. Îngăduie-i să fie liniștită și să-și accepte cu recunoștință vindecarea. Acum, când odihnești în Dumnezeu, niciunde vis nu va mai apare. Fă-ți timp astăzi să scapi de sub vraja viselor și să pășești pragul păcii. La fiecare oră când te odihnești astăzi, o minte obosită este dintr-o dată bucuroasă, o pasăre cu aripi frânte izbucnește în cântec, un pârâu demult secăt începe iarăși să curgă. Lumea este renăscută de fiecare dată când te odihnești și îți aduce aminte, oră de oră, că ai venit să aduci pacea lui Dumnezeu în lume, ca ea să-și capete odihna împreună cu tine.

Cu fiecare cinci minute în care te odihnești astăzi, lumea este mai aproape de trezire. Iar vremea când odihna va fi singurul lucru care există se apropie pentru toate mințile ponosite și istovite, prea obosite acum pentru ași urma singure calea. Aceste minți vor auzi și ele pasărea izbucnind în cântec și vor vedea pârâul începând să curgă din nou, iar cu speranța renăscută și energia restituită vor păși cu pași înaripați pe calea ce, dintr-odată, pare ușor de străbătut.

Te odihnești astăzi în pacea lui Dumnezeu și din odihna ta îți chemi frații, îmbiindu-i să-și caute propria odihnă, împreună cu tine.

Astăzi vei fi credincios însărcinării tale, neuitând pe nimeni, aducându-i pe toți în cercul nemărginit al păcii tale, sanctuarul sfânt în care te odihnești. Deschide porțile templului și lasă-i să vină, din toate colțurile îndepărtate ale lumii, cât și de aproape; frații tăi mai îndepărtați, ca și prietenii tăi cei mai apropiați; pe toți poștește-i să intre aici și să se odihnească cu tine.

Te odihnești astăzi întru pacea lui Dumnezeu, tihnit și netemător. Fiecare frate vine să-și aibă partea de odihnă și să ți-o ofere ție. Împreună ne odihnim aici, căci astfel odihna ne devine deplină, iar ceea ce astăzi dăruim, am dobândit deja. Timpul nu poate fi păzitorul a ceea ce dăruim astăzi. Dăruim celor nenăscuți și celor care au trecut pe aici, fiecărui gând al lui Dumnezeu, precum și Minții în care aceste gânduri s-au născut și unde se

odihnesc. Și le aducem aminte de locul lor de odihnă de fiecare dată când spunem în sinea noastră: "Mă odihnesc în Dumnezeu."

LECȚIA 110

"Sunt așa cum Dumnezeu m-a creat."

Vom relua ideea de astăzi din când în când. Căci acest singur gând ar ajunge pentru a te mântui pe tine și întreaga lume, dacă ai crede că este adevărat. Veridicitatea acestei idei ar implica faptul că nu ai produs schimbări în tine însuși care să aibă vreo realitate, nici n-ai schimbat universul încât ceea ce Dumnezeu a creat să fi fost înlocuit de teamă și rău, de mizerie și moarte. Dacă rămâi așa cum Dumnezeu te-a creat, teama nu are nici un sens, răul nu este real, iar mizeria și moartea nu există.

Ideea de astăzi este, așadar, tot ce ai nevoie pentru a permite corecției depline să-ți vindece mintea și să-ți dăruiască viziunea perfectă, care va vindeca toate greșelile comise de orice minte în orice timp și loc. Ea este suficientă pentru a vindeca trecutul și a elibera viitorul. Este suficientă pentru a îngădui ca prezentul să fie acceptat așa cum este el. Este suficientă pentru a îngădui ca timpul să fie mijlocul prin care toată lumea va învăța să scape de timp și de orice schimbare pe care acesta pare s-o aducă cu trecerea sa.

Dacă rămâi așa cum Dumnezeu te-a creat, aparențele nu pot înlocui adevărul, sănătatea nu se poate preface în boală, nici moartea nu poate fi un substitut al vieții, nici teama un substitut al iubirii. Toate acestea nu au avut loc, dacă rămâi așa cum Dumnezeu te-a creat. Nu ai nevoie de nici un gând în afară de acesta doar, pentru a lăsa răscumpărarea să vină, să lumineze lumea și să o elibereze de trecut.

Prin acest singur gând tot trecutul este șters; prezentul se păstrează pentru a se extinde în liniște într-un viitor atemporal. Dacă ești așa cum Dumnezeu te-a creat, atunci nu a existat nici o separare a minții tale de a Sa, nici un fel de scindare între mintea ta și alte minți, ci numai unitate în cuprinsul propriei tale minți.

Puterea de vindecare a ideii de astăzi este nelimitată. Ea este locul de naștere al tuturor miracolelor, marele restitutor al adevărului conștiinței lumii. Exersează ideea de astăzi cu recunoștință.

Acesta este adevărul care vine să te elibereze.

Acesta este adevărul pe care Dumnezeu ți l-a trimis.

Acesta este cuvântul în care încetează toată mâhnirea.

Începe perioadele de exersare a câte cinci minute cu acest citat din text:

"Sunt așa cum Dumnezeu m-a creat.

Fiul Său nu poate suferi de nimic. Iar eu sunt Fiul Său."

Apoi, cu această afirmație ținută ferm în minte, încearcă să descoperi în mintea ta Sinele care este Fiul cel Sfânt al lui Însăși Dumnezeu.

Caută înăuntrul tău pe Cel care este Christul din tine, fiul lui Dumnezeu și care frate întregii lumi este; Mântuitorul dintotdeauna mântuit, investit cu puterea de a mântui pe oricine Îl atinge oricât de ușor, cerând să i se dea cuvântul care spune că ești frate cu El.

Ești așa cum Dumnezeu te-a creat. Onorează-ți astăzi Sinele. Fă astfel încât să nu idolatrizezi astăzi chipurile cioplite pe care le-ai plăsmuit ca să-L reprezinte pe fiul lui Dumnezeu în locul a ceea ce este El cu adevărat. În adâncul minții tale, Christul cel Sfânt din tine își așteaptă recunoașterea ca fiind tu însuși. Atât timp cât El este nerecunoscut și necunoscut, ești rătăcit și nu te cunoști pe tine însuși.

Caută-L pe El astăzi și găsește-L. El te va mântui de toți idolii pe care i-ai plăsmuit. Atunci când Îl găsești, vei înțelege cât de nefolositori sunt idolii tăi și cât de false imaginile despre care credeai că erai chiar tu însuși. Astăzi vom face un mare pas înainte către adevăr, dispensându-ne de idoli și deschizându-ne mâinile, inimile și mințile către Dumnezeu.

Ne vom aminti de El pe parcursul zilei, cu inimi recunoscătoare și gânduri pline de iubire pentru toți acei care se întâlnesc astăzi cu noi. Căci astfel ne vom aduce aminte de El. Și pentru ca să ni

se aducă aminte de Fiul Său, de Sinele nostru Sfânt, de Christul din noi, vom spune:

"Sunt așa cum m-a creat Dumnezeu."

Să rostim acest adevăr cât mai des cu putință. Iată cuvântul lui Dumnezeu care te eliberează. Iată cheia care deschide porțile cerului, lăsându-te să intri în pacea lui Dumnezeu și eternitatea Sa.

RECAPITULARE III

Astăzi începe următoarea noastră recapitulare. Vom recapitula zilnic, timp de zece zile succesive de exersare, câte două lecții recente. Vei observa că aceste perioade de exersare prezintă un format special, pe care este recomandabil să-l urmezi cât mai îndeaproape.

Înțelegem, desigur, că ar putea să-ți fie imposibil să urmezi zi de zi și la fiecare oră a zilei formatul sugerat aici ca fiind optim.

Învățarea nu va fi prejudiciată dacă vei sări peste o perioadă de exersare, fiindu-ți imposibil să o faci la ora fixată. Nici nu este necesar să faci eforturi excesive pentru a recupera numărul perioadelor ratate. Ritualurile nu sunt în intenția noastră și ne-ar zădărnici scopul propus.

Dar învățarea va fi în mod cert afectată atunci când ratezi o perioadă de exersare pentru că nu ai bunăvoința de a-i dedica timpul cerut. Nu te amăgi în această privință. Reaua voință poate fi foarte dibaci mascată de situații pe care nu le poți controla.

Învăță să discerni situațiile mai puțin potrivite practicii de cel pe care tu le-ai urzit pentru a servi drept camuflaj pentru propria-ți rea voință.

Acele perioade de exersare pe care le-ai pierdut pentru că, dintr-un motiv sau altul, nu ai vrut să le parcurgi, ar trebui întreprinse de îndată ce te-ai răzgândit în privința țelului tău. Nu binevoiești să cooperezi la practicarea mântuirii doar dacă aceasta interferează cu alte țeluri care îți sunt mai scumpe. Odată

ce retractezi valoarea pe care ai conferit-o acelor țeluri, îngăduie ca perioadele tale de exersare să devină înlocuitorii pomelnicelor înălțate lor. Nu ți-au oferit nimic. Exersările tale, în schimb, îți pot oferi totul. Acceptă, așadar, ofranda lor și fii pe pace.

Formatul pe care să-l folosești pentru aceste recapitulări este următorul: dedică zilnic de două ori câte cinci minute sau mai mult, dacă preferi reflectării asupra gândurilor desemnate. Citește cu atenție ideile și comentariile corespunzătoare fiecărui exercițiu. Reflectează apoi asupra lor, lăsându-ți mintea să le asocieze nevoilor tale, problemelor tale aparente și tuturor îngrijorărilor tale. Stochează-ți ideile în minte și las-o să le folosească după cum găsește ea de cuviință. Acordă-i toată încrederea că le va folosi cu înțelepciune, ajutată fiind în deciziile ei de Cel Unic, care ți-a dăruit gândurile. În cine te poți încrede, dacă nu în ce se află în mintea ta?

Ai încredere că în aceste recapitulări mijloacele pe care le folosește Sfântul Spirit nu vor da greș. Înțelepciunea minții îți va veni în ajutor. Dă-i instrucțiunile necesare la început; apoi relaxează-te cu deplină încredere și lasă-ți mintea să utilizeze gândurile pe care i le-ai dăruit, precum ți-au fost dăruite ție spre folosința ei.

Ți-au fost dăruite cu deplină încredere; cu încredințarea deplină că le vei folosi cum se cuvine; cu deplina credință că le vei înțelege mesajele și că le vei folosi în beneficiul tău. Oferă-le minții tale cu aceeași încredere, încredințare și credință. Ea nu va da greș. Mintea ta este mijlocul ales de Sfântul Spirit pentru propria-ți mântuire. De vreme ce se bucură de încrederea Sa, mijlocul ales de El o a merita cu siguranță și pe a ta.

Subliniem aici cât de benefic va fi pentru tine să dedici recapitulărilor primele cinci minute ale zilei, precum și ultimele cinci minute înainte de a adormi. Dacă nu este fezabil, încearcă măcar să le împarți astfel încât să întreprinzi una dimineața, iar cealaltă chiar înainte de a merge la culcare.

Exercițiile de făcut de-a lungul zilei sunt la fel de importante, dacă nu chiar de o valoare și mai mare. Ai fost înclinat să exersezi

doar la momentele fixate, apoi să-ți vezi de alte treburi, fără să aplici ceea ce ai învățat. Rezultatul a fost că învățătura ta a fost în mică măsură consolidată, căci nu i-ai oferit șansa de a-ți dovedi cât de mari îi sunt darurile potențiale. Ai acum o altă șansă spre a o folosi cum se cuvine.

În aceste recapitulări subliniem nevoia de a nu-ți lăsa învățarea să lăncezească în răstimpul dintre perioadele mai lungi de exercițiu.

Încearcă să faci o recapitulare scurtă, dar serioasă, a celor două idei zilnice, la fiecare oră. Folosește una din ele la începutul orei, iar pe cealaltă, jumătate de oră mai târziu. Nu e nevoie să acorzi mai mult de un moment fiecăreia. Repet-o și lasă-ți mintea să se odihnească o clipă în tăcere și pace. Apoi ocupă-te de celelalte treburi, însă încearcă să duci gândul cu tine și lasă-l să-ți slujească ca să menții pacea și pe parcursul zilei.

Dacă începi să șovăi, gândește-te din nou la idee. Aceste perioade de exersare sunt plănuite astfel încât să te ajute să-ți formezi obiceiul de a aplica ceea ce înveți zilnic la orice faci. Nu repeta gândul doar ca să uiți imediat de el. Utilitatea sa pentru tine este nelimitată. Este menit să te servească în toate felurile, tot timpul și pretutindeni, ori de câte ori ai nevoie de vreun ajutor.

Încearcă deci să-l duci cu tine în toate treburile zilei, făcându-le pe acestea sfinte, vrednice de Fiul lui Dumnezeu, plăcute lui Dumnezeu și Sinelui tău.

Tema recapitulativă a fiecărei zile se va încheia cu afirmarea, încă o dată, a gândului de repetat la fiecare oră precum și a celui de la jumătatea orei. Nu uita de ele. Această a doua ocazie oferită fiecărei zile va aduce cu sine avantaje atât de însemnate, atât de mare va fi câștigul într-ale învățării, încât de acum înainte vom pași mai ușor, cu pași mai hotărâți și credința mai puternică. Nu uita cât de puține ai învățat. Nu uita cât de multe poți învăța acum. Nu uita nevoia de tine pe care o are Tatăl, atunci când recapitulezi aceste gânduri pe care El ți le-a dăruit.

LECȚIA 111

De recapitulat dimineața și seara:

"Miracolele se văd în lumină."

"Nu pot vedea în întuneric. Fie ca lumina Sfințeniei și adevărului să-mi lumineze mintea, Și fie ca eu să pot vedea inocența lăuntrică."

"Miracolele se văd în lumină iar lumina și tăria sunt una."

"Văd datorită tăriei, care este darul lui Dumnezeu pentru mine. Slăbiciunea mea este negura pe care darul Său o risipește, Dându-mi tăria Sa spre ai lua locul."

La ora fixă:

"Miracolele se văd în lumină."

Peste jumătate de oră:

"Miracolele se văd în lumină, iar lumina și tăria sunt una."

LECȚIA 112

De recapitulat dimineața și seara:

"Lumina, bucuria și pacea sălășluiesc în mine."

"Sunt sălașul luminii, bucuriei și păcii.

La urez bun venit în sălașul pe care îl împărtășesc

Cu Dumnezeu, fiindcă sunt parte din El."

"Sunt așa cum Dumnezeu m-a creat."

"Voi rămâne dea pururi așa cum am fost
Creat de Cel Neschimbător asemenea Lui Însuși.
Și sunt una cu El, iar El una cu mine."

La ora fixă:

"Lumina, bucuria și pacea sălășluiesc în mine."

Peste jumătate de oră:

"Sunt așa cum Dumnezeu m-a creat."

LECȚIA 113

De recapitulat dimineața și seara:

"Sunt Unicul Sine, unit cu Creatorul meu."

"Seninătatea și pacea desăvârșită îmi aparțin,
Deoarece sunt Unicul Sine, pe deplin întreg,
Una cu toată creația și cu Dumnezeu."

"Mântuirea vine de la Unicul meu Sine."

"De la Unicul meu Sine, a cărui cunoaștere rămâne mereu
În mintea mea, văd planul perfect al lui Dumnezeu
Pentru mântuirea mea ca fiind perfect împlinit."

La ora fixă:

"Sunt Unicul Sine, unit cu Creatorul meu."

Peste jumătate de oră:

"Mântuirea vine de la Unicul meu Sine."

Lecția 114

De recapitulat dimineața și seara:

"Eu sunt spirit."

"Sunt Fiul lui Dumnezeu. Nici un trup nu poate
Conține Spiritul meu, nici nu-mi poate impune
O limitare pe care Dumnezeu nu a creat-o."

**"Voiesc să-mi accept rolul în planul de mântuire al lui
Dumnezeu."**

"Care îmi poate fi funcția decât să accept
Cuvântul lui Dumnezeu, Cel care m-a creat
Pentru ceea ce sunt și voi fi dea pururi?"

La ora fixă:

"Eu sunt spirit."

Peste jumătate de oră:

"Voiesc să-mi accept rolul în planul de mântuire al lui
Dumnezeu."

LECȚIA 115

De recapitulat dimineața și seara:

"Mântuirea este unica mea funcție aici."

"Funcția mea aici este să iert lumea

pentru toate greșelile pe care eu le-am comis.
Căci astfel sunt izbăvit de ele împreună cu toată lumea."

"Rolul meu este esențial în planul de mântuire al lui Dumnezeu."

"Sunt indispensabil planului lui Dumnezeu
Pentru mântuirea lumii. Căci El Mi-a încredințat planul Său
Ca să pot mântui lumea."

La ora fixă:

"Mântuirea este unica mea funcție aici."

Peste jumătate de oră:

"Rolul meu este esențial în planul de mântuire al lui Dumnezeu."

LECȚIA 116

De recapitulat dimineața și seara:

"Voia lui Dumnezeu pentru mine este fericirea desăvârșită."

"Voia lui Dumnezeu pentru mine este fericirea desăvârșită
Și nu pot suferi decât doar datorită credinței
Că mai există o altă voie diferită de a Sa."

**"Eu împărtășesc voia lui Dumnezeu pentru mine:
desăvârșita mea fericire."**

"Eu împărtășesc voia tatălui meu pentru mine, Fiul Său.
Ceea ce El Mia dăruit este tot ce-mi doresc.
Ceea ce El Mia dăruit este tot ce există."

La ora fixă:

"Voia lui Dumnezeu pentru mine este fericirea desăvârșită."

Peste jumătate de oră:

"Eu împărtășesc Voia lui Dumnezeu pentru mine: desăvârșita
mea fericire."

LECȚIA 117

De recapitulat dimineața și seara:

"Dumnezeu, fiind iubire, este de asemenea și fericire."

"Fie ca eu să-mi aduc aminte că iubirea este fericire.

Și că nimic altceva nu aduce bucurie. Astfel mă hotărâsc

Să nu întretin nici un fel de substitut pentru iubire."

"Eu caut doar ceea ce-mi aparține într-adevăr."

"Iubirea îmi este moștenirea, împreună cu bucuria.

Acestea sunt darurile pe care mi le-a dăruit Tatăl meu.

Voi accepta tot ceea ce-mi aparține într-adevăr."

La ora fixă:

"Dumnezeu, fiind iubire, este de asemenea și fericire."

Peste jumătate de oră:

"Eu caut doar ceea ce-mi aparține într-adevăr."

LECȚIA 118

De recapitulat dimineața și seara:

"Ale mele sunt pacea și bucuria lui Dumnezeu."

"Astăzi voi accepta pacea și bucuria lui Dumnezeu.

În schimbul tuturor substitutelor

Pentru fericire și pace, plăsmuite de mine."

"Fie ca eu să tac și să ascult adevărul."

"Fie ca propria-mi voce plătândă să tacă și fie să aud

Vocea măreață care vorbește pentru Adevărul Însuși

Asigurându-mă că sunt Fiul desăvârșit al lui Dumnezeu.

La ora fixă:

"Ale mele sunt pacea și bucuria lui Dumnezeu."

Peste jumătate de oră:

"Fie ca eu să tac și să ascult adevărul."

LECȚIA 119

Dimineața și seara:

"Adevărul va corecta toate greșelile din mintea mea."

"Greșesc atunci când socotesc că ceva ar putea

Să-mi dăuneze într-un fel sau altul. Sunt Fiul lui Dumnezeu,

Al cărui Sine odihnește în siguranță în mintea lui Dumnezeu."

"Într-adevăr, a dăru și a dobândi, sunt una."

"Astăzi voi ierta toate,

Ca să pot învăța cum să accept adevărul din mine,

Și ca să ajung să-mi recunosc neprihănirea."

La ora fixă:

"Adevărul va corecta toate greșelile din /în mintea mea."

Peste jumătate de oră:

"Într-adevăr, a dăru și a dobândi, sunt una."

LECȚIA 120

De recapitulat dimineața și seara:

"Mă odihnesc în Dumnezeu."

"Mă odihnesc astăzi în Dumnezeu și Îl las pe El să lucreze

În mine și prin mine, în timp ce mă odihnesc în El

În tăcere și în deplină certitudine."

"Sunt așa cum m-a creat Dumnezeu."

"Sunt Fiul lui Dumnezeu. Las astăzi deoparte

Toate iluziile bolnăvicioase despre mine însămi și

Îl las pe Tatăl meu să-mi spună cine sunt eu cu adevărat."

La oră fixă:

"Mă odihnesc în Dumnezeu."

Peste jumătate de oră:

"Sunt așa cum m-a creat Dumnezeu."

LECȚIA 121

"Iertarea este cheia fericirii."

Aici se află răspunsul căutărilor tale de a găsi pacea. Aici se află

cheia semnificației unei lumi ce pare lipsită de sens. Aici se află

calea către siguranță în mijlocul primejdiilor aparente care par să

te amenințe la fiecare colț și care strecoară nesiguranță în toate

încercările tale de a găsi vreodată liniștea și pacea. Aici își găsesc

răspunsul toate întrebările tale, aici se află, în sfârșit, certitudinea

sfârșitului tuturor incertitudinilor.

Mintea neiertătoare este plină de teamă, nelăsând loc iubirii să fie ea însăși, să-și desfacă aripile în pace și să se avânte deasupra zbuciumului lumii. Mintea neiertătoare este tristă, lipsită de speranța alinării și izbăvirii de chin. Ea suferă și stăruie în mizerie, orbecăind prin beznă fără să vadă, fiind totuși convinsă de primejdia ce o pândește acolo.

Mintea neiertătoare este sfâșiata de îndoială, nelămurită atât în ce-o privește, cât și față de tot ce vede, temătoare și mânioasă, slabă și fudulă, temându-se să meargă înainte, temându-se să stea pe loc, temându-se să se trezească sau să adoarmă, temându-se de fiecare sunet, dar și cu mai mare teamă de tăcere; îngrozită de întuneric, dar și mai îngrozită de apropierea luminii. Ce altceva poate percepe mintea neiertătoare decât propria ei osândă? Ce altceva poate contempla decât dovada că toate păcatele ei sunt reale?

Mintea neiertătoare nu vede greșeli, ci numai păcate. Se uită la lume cu ochi nevăzători și țipă atunci când își contemplă propriile proiecții ivindu-se pentru a-i ataca jalnica parodie a vieții. Vrea să trăiască, dar își dorește să fi fost moartă. Vrea iertare, dar nu vede nici o speranță. Dorește scăpare, dar nu poate concepe vreuna, pentru că pretutindeni îi vede numai pe cei păcătoși.

Mintea neiertătoare este cuprinsă de disperare, fără nici o perspectivă de viitor, care nu i-ar putea oferi decât și mai multă disperare. Cu toate acestea, ea își consideră judecata pronunțată asupra lumii ca fiind ireversibilă, neputând înțelege că s-a condamnat ea însăși la această disperare. Ea consideră că nu se poate schimba, căci ceea ce vede stă mărturie că judecata ei este corectă. Nu întreabă, căci crede că știe. Nu pune la îndoială, sigură fiind că are dreptate.

Iertarea este însușită. Nu este inerentă minții, ea neputând păcătui. Precum păcatul este o idee pe care singur ți-ai însușit-o, tot așa trebuie să înveți și iertarea, dar de la un Învățător, altul decât tine însuți, Cel care reprezintă celălalt Sine din tine. Prin El

Înveți cum să ierți sinele pe care gândești că l-ai făcut, lăsându-l să dispară.

Astfel îți redai mintea, devenită una, Celui care îți este Sinele, și Care nu poate păcătui niciodată.

Fiecare minte neiertătoare îți oferă ocazia de a-ți instrui propria minte cum să ierte. Fiecare dintre aceste minți așteaptă izbăvirea de iad prin tine și se întoarce către tine, implorându-te să-i dai Cerul aici și acum. Nu are nici o speranță, dar tu devii speranța ei. Și fiind speranța ei, devii propria ta speranță. Mintea neiertătoare trebuie să învețe prin iertarea ta că a fost mântuită de iad. Și după cum demonstrezi tu mântuirea, așa ți-o vei însuși. Însă practicarea și învățarea nu vor veni de la tine, ci de la Învățătorul Care ți-a fost menit ca să-ți arate calea.

Astăzi exersăm cum să învățăm să iertăm. Dacă ai bunăvoința, poți învăța astăzi să dobândești cheia fericirii, făcând uz de ea spre folosul tău. Vom dedica zece minute dimineața și alte zece seara, pentru a învăța cum să dăruim iertare și cum, să o dobândim.

Mintea neiertătoare nu crede că a dăruii este totuna cu a dobândi. Totuși, astăzi vom încerca să învățăm că sunt unul și același lucru, practicând iertarea față de cineva pe care îl consideri ca fiindu-ți dușman, precum și față de cineva pe care îl consideri ca fiindu-ți prieten. Și pe măsură ce vei învăța să-i vezi pe amândoi ca unul, vom extinde lecția asupra ta însăși și vei vedea că scăparea lor a inclus-o și pe a ta.

Începe perioadele mai lungi de exersare gândindu-te la cineva care nu-ți place, care pare să te irite sau pe care nu ți-ar conveni să-l întâlnești, cineva pe care îl disprețuiești de-a binelea sau pur și simplu încerci să-l treci cu vederea. Nu contează ce formă îmbracă mânia ta. Probabil că te-ai și oprit asupra lui. Este exact cine trebuie.

Acum închide ochii, fixează-l în mintea ta și uită-te la el pentru o vreme. Încearcă să vezi ceva lumină în el; o mică licărire pe care nu ai observat-o niciodată. Încearcă să găsești o mică rază de

înseninare luminând imaginea urâtă pe care o ai despre el. Privește această imagine până zărești o lumină undeva în cuprinsul ei, iar apoi încearcă să lași această lumină să se extindă, până când îl acoperă, făcând imaginea să devină frumoasă și bună.

Uită-te o vreme la această percepție preschimbată, apoi îndreaptă-ți mintea spre cineva pe care îl consideri prieten. Încearcă să transferi asupra lui lumina pe care ai învățat să o vezi în jurul fostului tău "dușman". Percepe-l acum ca fiindu-ți mult mai mult decât prieten, căci în această lumină sfințenia sa ți-l înfățișează pe mântuitorul tău, mântuit și mântuind, vindecă și întreg.

Lasă-l apoi să-ți ofere lumina pe care o vezi în el, și lasă-l pe dușmanul și pe prietenul tău să se unească într-u a te binecuvânta cu ceea ce ai dăruit. Acum ești una cu ei, și ei cu tine. Iertat ai fost acum de tine însuși. Nu uita, dea lungul zilei, de rolul pe care îl joacă iertarea în a aduce fericire fiecărei minți neiertătoare, a ta fiind printre ele. Spuneți la fiecare oră: "Iertarea este cheia fericirii. Mă voi trezi din visul în care se face că sunt muritor, supus greșelilor și plin de păcat, și voi cunoaște că sunt Fiul perfect al lui Dumnezeu."

LECȚIA 122

"Iertarea oferă tot ce vreau."

Ce ai putea avea și iertarea să nu-ți poată da? Vrei pace? Iertarea o oferă. Vrei fericire, o minte liniștită, o certitudine a rostului, un sentiment al vredniciei și frumuseții care nu poate fi tulburată? Vrei pășare și siguranță și căldura ocrotirii sigure mereu? Vrei o liniște care nu poate fi tulburată, o blândețe care nu poate fi niciodată rănită, o mângâiere adâncă și trainică, precum și o odihnă atât de perfectă încât nu poate fi niciodată deranjată? Iertarea ți le oferă pe toate acestea, și multe altele. Ea sclipește în fața ochilor tăi de îndată ce te trezești, dăruindu-ți bucuria cu care să întâmpini ziua. Îți mângâie fruntea atunci când dormi și-ți

poposește pe pleoape astfel încât să nu vezi nici un vis de teamă și rău, răzbunare și atac. Iar atunci când te trezești din nou, ea îți oferă o altă zi de fericire și pace. Iertarea ți le oferă pe toate acestea, și încă multe altele.

Iertarea face ca vălul ce ascunde fața lui Christ să se ridice de pe cei care privesc lumea cu ochi neiertători. Ea te face să-L recunoști pe Fiul lui Dumnezeu și îți curăță memoria de toate gândurile moarte, astfel încât amintirea Tatălui să-ți poată trece pragul minții. Ce ai putea să vrei, și iertarea să nu-ți poată dăruia? Ce alte daruri decât acestea merită a fi căutate? Ce valoare fantezistă, ce efect trivial, sau ce promisiune trecătoare făcută pentru a nu fi niciodată ținută poate conține mai multă speranță decât ceea ce aduce iertarea?

De ce ai căuta un răspuns, altul decât cel care va răspunde la toate? Iată răspunsul perfect dat întrebărilor imperfecte, solicitărilor lipsite de sens, șovăielnicei bunăvoințe de a auzi, sânguinței mai puțin decât căldute și credinței parțiale! Iată răspunsul! Nu-l mai căuta. Nu vei găsi altul în locul său.

Planul lui Dumnezeu pentru mântuirea ta nu se poate schimba, nici nu poate da greș. Fii recunoscător că acest plan rămâne exact așa cum El l-a întocmit. Stă în fața ta neschimbat, asemenea unei uși deschise, chemarea căldurii și bineții de dinlăuntru îmbiindu-te să intri și să te simți acasă, căci aici îți este sălașul.

Iată răspunsul! Vrei oare să stai afară, când tot Cerul te așteaptă înăuntru? Iată și fii iertat. Precum dăruiești, așa vei dobândi. Nu există alt plan decât acesta, pentru mântuirea Fiului lui Dumnezeu. Să ne bucurăm astăzi că așa este, căci iată, avem un răspuns, clar și explicit, aflându-se, prin simplitatea sa, mai presus de orice amăgire. Toate complexitățile pe care lumea le-a urzit din firave fire de păianjen dispar în fața puterii și maiestății acestei extrem de simple exprimări a adevărului.

Iată răspunsul! Nu-i întoarce spatele, rătăcind din nou prin lume. Acceptă mântuirea acum. Este darul lui Dumnezeu, nu al lumii. Lumea nu poate oferi nici un dar de valoare unei minți care a

dobândit ceea ce Dumnezeu i-a dăruit. Dumnezeu voiește ca mântuirea să fie dobândită astăzi și ca încurcăturile viselor tale să nu-ți mai ascundă nimicnicia lor.

Deschideți ochii astăzi și privește o lume fericită a siguranței și a păcii. Iertarea este mijlocul prin care ea ajunge să ia locul iadului.

Răsare în tăcere, dând binețe ochilor tăi deschiși și umplându-ți inima cu o liniște adâncă, în timp ce străvechile adevăruri, mereu noulăscute, răsar în conștiința ta. Ceea ce îți vei aminti atunci nu poate fi descris niciodată. Și totuși, iertarea ți le oferă.

Amintindu-ne de darurile pe care ni le oferă iertarea, întreprindem exercițiile de astăzi cu speranța și încrederea că aceasta va fi ziua în care mântuirea va fi a noastră. Cu ardoare și bucurie o vom căuta astăzi, conștiinți că avem cheia în mâinile noastre, acceptând răspunsul dat de Cer iadului pe care noi l-am plăsmuit, dar în care nu vrem să mai rămânem.

Dimineața și seara vom dăruia cu drag câte un sfert de oră căutării care conține garanția sfârșitului iadului. Începe această căutare plin de speranță, căci am ajuns la răscrucea de unde drumul devine mult mai ușor. Iar acum este scurt drumul pe care încă îl parcurgem. Suntem aproape, într-adevăr, de capătul dinainte stabilit, al visului.

Cufundă-te în fericire de îndată ce începi aceste perioade de exersare, pentru că ele îți oferă recompensa certă a întrebărilor care și-au aflat răspunsul, împreună cu ceea ce-ți aduce acceptarea răspunsului. Astăzi îți va fi dat să simți pacea pe care o oferă iertarea și bucuria prilejuită de ridicarea vălului.

În fața luminii pe care o vei dobândi astăzi, lumea va păli până va dispărea cu totul, și vei vedea ivindu-se o altă lume, pentru descrierea căreia nu ai cuvinte. Pășim acum drept în lumină, dobândind darurile care au fost păstrate pentru noi încă de la începutul timpului, în așteptarea zilei de astăzi.

Iertarea oferă tot ce vrei. Astăzi îți sunt oferite toate lucrurile pe care le vrei. Nu lăsa să-ți scape darurile pe parcursul zilei, pe măsură ce te întorci din nou să te confrunți cu o lume a schimbării

perpetue și a aparențelor mohorâte. Păstrează-ți darurile într-o conștiință clară, în timp ce vezi ce este neschimbător în inima schimbării; lumina adevărului în spatele aparențelor.

Nu te lăsa ispitit să-ți lași darurile să alunece pe lângă tine, eșuând în uitare, ci ține-le cu fermitate în minte prin încercările de a te gândi la ele cel puțin un minut, la trecerea fiecărui sfert de oră. Amintește-ți cât de prețioase sunt aceste daruri, cu ajutorul acestui memento care are puterea de ați păstra în conștiință darurile pe tot parcursul zilei:

"Iertarea oferă tot ce vreau.

Astăzi am acceptat aceasta ca fiind adevărat.

Astăzi am dobândi darurile lui Dumnezeu."

LECȚIA 123

"Mulțumesc Tatălui meu pentru darurile Sale către mine."

Astăzi să fim recunoscători. Am ajuns pe cărări mai blânde și drumuri mai netezite. Nu mai încape gândul întoarcerii înapoi, nici vreo împotrivire implacabilă față de adevăr. Mai rămâne un pic de șovăială, câteva rețineri mărunte și o mică ezitare, dar ai toate motivele să fii recunoscător pentru câștigurile tale , care sunt mult mai mari decât îți dai seama.

O zi dedicată acum recunoștinței va adăuga beneficiul unei înțelegeri mai pătrunzătoare la amploarea reală a tuturor câștigurilor pe care le-ai realizat, a darurilor pe care le-ai dobândit. Bucură-te astăzi, într-o recunoștință iubitoare: Tatăl tău nu te-a abandonat ție însuși, nici nu te-a lăsat să rătăcești singur prin întuneric. Fii recunoscător că te-a mântuit de sinele pe care ai socotit că l-ai plăsmuit pentru a ocupa locul Său și al creației Sale. Adu-l mulțumiri astăzi.

Adu-l mulțumiri pentru că nu te-a abandonat și pentru că iubirea Sa va rămâne de-a pururi să te lumineze, de-a pururi neschimbată.

Mulțumește-l, de asemenea, pentru că ești neschimbător, pentru că Fiul pe care îl iubește este la fel de neschimbător precum este

El Însuși. Fii recunoscător că ești mântuit. Bucură-te că ai de îndeplinit o funcție în mântuire. Fii recunoscător că valoarea ta depășește cu mult darurile tale sărăcăcioase și judecățile meschine asupra aceluia pe care Dumnezeu l-a desemnat ca fiind Fiul Său.

Astăzi ne vom înălța cu recunoștință inimile deasupra disperării și ne vom ridica ochii recunoscători, pentru a nu-i mai îndrepta în jos, către țărână. Astăzi cântăm cântecul recunoștinței, în onoarea Sinelui care Dumnezeu a voit să fie adevărata noastră Identitate în El. Astăzi zâmbim tuturor aceluia pe care îi întâlnim, îndreptându-ne cu pași ușurați către ceea ce avem de împlinit. Nu mergem singuri. Și aducem mulțumiri pentru faptul că în singurătatea noastră a apărut un Prieten care să ne rostească Cuvântul mântuitor al lui Dumnezeu. Și mulțumiri ție pentru că îl asculți. Cuvântul Său este lipsit de grai dacă nu este auzit. Mulțumindu-Lui, îți mulțumești de asemenea ție însuși. Un mesaj neauzit nu va mântui lumea, oricât de puternică ar fi Vocea care îl rostește, oricât de iubitor ar fi mesajul.

Mulțumiri ție, care ai auzit, căci devii mesagerul care duci cu tine Vocea Sa, lăsând-O să răsunе iar și iar în jurul lumii. Primește astăzi mulțumirile lui Dumnezeu, aducându-Li mulțumiri. Căci El îți oferă mulțumirile pe care le aduci, de vreme ce El îți primește darurile cu o recunoștință plină de iubire, întorcându-ți-le de mii și sute de mii de ori mai mult. Îți va binecuvânta darurile, împărtășindu-le cu tine. Și astfel ele sporesc în putere și tărie, până când vor umple lumea de veselie și recunoștință.

Primește astăzi mulțumirile Sale și oferă-Le Lui pe ale tale, vreme de două ori câte cincisprezece minute. Îți vei da seama Cui îi oferi mulțumirile și Cui îi mulțumește El atunci când tu îi mulțumești. Această jumătate de oră sfântă dăruită Lui îți va fi restituită în raport de ani pentru fiecare secundă; puterea de a mântui lumea cu eoni mai târziu, datorită mulțumirilor aduse Lui. Primește-Li mulțumirile și vei înțelege cu câtă iubire te conține în Mintea Sa, cât de adâncă și de nețărmurită Îi este grija pentru tine, cât de perfectă Îi este recunoștința față de tine. Adu-ți aminte

de El oră de oră, și mulțumește-I pentru tot ceea ce a dăruit Fiului Său, astfel încât el să se înalțe deasupra lumii, aducându-și aminte de Tatăl său și de Sinele său.

LECȚIA 124

"Fie să-mi aduc aminte că sunt una cu Dumnezeu."

Astăzi vom aduce din nou mulțumiri pentru identitatea noastră în Dumnezeu. Căminul nostru este în siguranță, ocrotirea este garantată în tot ce facem, puterea și tăria se află la dispoziția noastră în tot ce întreprindem. Nu putem da greș în nimic. Tot ce atingem capătă o lumină strălucitoare care binecuvântează și vindecă. Una cu Dumnezeu și cu Universul ne vedem de drum bucurându-ne, cuprinși de gândul că Dumnezeu Însuși ne însoțește pretutindeni.

Cât de sfinte ne sunt mințile! Și tot ceea ce vedem reflectă sfințenia dinlăuntru minții care este una cu Dumnezeu și cu ea însăși. Cât de ușor dispar erorile, și cât de ușor moartea cedează locul vieții veșnice. Urmele strălucitoare ale pașilor noștri arată calea către adevăr, căci Dumnezeu ne este acum Tovarășul de drum, când pășim prin lume pentru o vreme. Iar cei ce ne vor urma vor recunoaște calea, fiindcă lumina pe care o purtăm rămâne în urma noastră, cu toate că ea continuă drumul împreună cu noi.

Ceea ce dobândim este darul nostru etern atât pentru cei care urmează după noi, cât și pentru cei care ne-au precedat sau au stat o vreme cu noi. Și Dumnezeu, Cel care ne iubește cu iubirea nepărtinitoare în care am fost creați, ne zâmbește și ne oferă fericirea pe care am dăruit-o la rândul nostru.

Astăzi nu ne vom îndoii de iubirea Sa pentru noi, nici nu vom pune la îndoială ocrotirea și grija Sa. Între încrederea noastră și conștiința Prezenței Sale nu se pot interpune nici un fel de neliniști lipsite de sens. Astăzi suntem una cu El, în recunoaștere și reamintire. Îl simțim în inimile noastre. Mințile noastre conțin Gândurile Sale; ochii noștri contemplă, în tot ce privim, Minunăția

Sa. Astăzi vedem numai ceea ce este iubitor și vrednic de iubire. Asta vedem în aparențele durerii, și durerea face loc păcii. Asta vedem în cei frenetici, în cei triști și necăjiți, în cei singuratici și înfricoșați, ce sunt restituiți calmului și păcii minții întru care au fost creați. Și tot asta vedem în cei muribunzi, precum și în cei morți.

Nici un miracol nu poate fi vreodată refuzat celor care știu că sunt una cu Dumnezeu. Nu există gând al lor care să nu aibă puterea de a vindeca toate formele suferinței în oricine, în vremuri trecute și vremuri ce vor să vină, la fel de ușor precum în cei care pășesc acum alături de ei. Gândurile lor sunt acum atemporale, dincolo de distanțe și dincolo de timp.

Atunci când spunem că suntem una cu Dumnezeu ne alăturăm acestei conștiințe. Căci prin aceste cuvinte spunem, de asemenea, că suntem mântuiți și vindecați; că putem, în consecință, să mântuim și să vindecăm. Am acceptat darul, iar acum vom dăruia. Căci vrem să păstrăm darurile pe care ni le-a dat Tatăl nostru. Astăzi vom resimți starea de a fi una cu El, astfel încât lumea să poată împărtăși recunoașterea de către noi a realității. În trăirea noastră lumea este eliberată. În măsura în care ne negăm separarea față de Tatăl nostru, ea este vindecată odată cu noi.

Pace ție astăzi! Consolidează-ți pacea exersând conștiința că ești una cu Creatorul tău, precum El este cu tine. Cândva de-a lungul zilei de astăzi, când ți se pare mai potrivit, dedică o jumătate de oră gândului că ești una cu Dumnezeu. Iată prima noastră tentativă de a aborda o perioadă mai extinsă, pentru care nu oferim nici un fel de reguli, nici cuvinte speciale care să-ți conducă meditația. Ne vom lăsa în seama Vocii lui Dumnezeu pentru a ne vorbi după cum crede El de cuviință, siguri că El nu va întârzia să o facă. Zăbovește împreună cu El în această jumătate de oră. El va face restul. Beneficul tău nu se va diminua dacă crezi că nu întâmplă nimic. S-ar putea să nu fii gata să accepți câștigul astăzi. Și totuși cândva, undeva, acesta îți va parveni și nu vei întârzia să-l recunoști atunci când pogoară cu certitudine în

mintea ta. Această jumătate de oră va fi înrămată cu aur, fiecare minut fiind asemenea unui diamant încrustat în jurul oglinzii pe care acest exercițiu ți-o va oferi. Și în această oglindă vei vedea, ca reflexie a feței tale, fața Christului.

Poate astăzi, poate mâine, îți vei zări propria transfigurare în oglinda pe care această jumătate de oră sfântă ți-o întinde ca să te privești pe tine însuși. Când ești gata o vei găsi acolo, înăuntrul minții tale, așteptând să fie găsită. Atunci îți vei aduce aminte de gândul căruia i-ai dăruit această jumătate de oră, conștientizând plin de recunoștință că niciodată timpul nu a fost petrecut cu mai mare folos.

Poate astăzi, poate mâine, vei privi în această oglindă și vei înțelege că lumina neprihănită pe care o vezi îți aparține, minunăția pe care o privești este propria ta minunăție. Socotește această jumătate de oră ca un dar făcut lui Dumnezeu, cu certitudinea că darul pe care ți-l va întoarce va fi un sentiment de iubire pe care nu-l poți înțelege, o bucurie mult prea adâncă pentru a fi cuprinsă, o priveliște prea sfântă pentru vederea ochilor trupești. Dar poți fi sigur că într-o zi, poate azi, poate mâine, vei pricepe și vei vedea.

Adaugă alte giuvaere la rama de aur care susține oglinda oferită ție astăzi, repetând, oră de oră, în sinea ta:

"Fie ca să-mi aduc aminte că sunt una cu Dumnezeu

Una cu toți frații mei și cu Sinele meu,

În veșnică sfințenie și pace."

LECȚIA 125

" Astăzi primesc în tihnă Cuvântul lui Dumnezeu."

Fie ca această zi să fie o zi de liniștire și de senină ascultare.

Tatăl tău voiește ca astăzi să-l auzi Cuvântul. Te cheamă din adâncurile minții tale, acolo unde El sălășluiește. Ascultă-L astăzi.

Pacea nu este nicidecum posibilă pana când Cuvântul Său nu va fi auzit în toată lumea; până când mintea ta, într-o senină

ascultare, nu va accepta mesajul pe care lumea trebuie să-l audă pentru a inaugura ora senină a păcii.

Această lume se va schimba prin tine. Nici un fel de alte mijloace nu o pot mântui, căci planul lui Dumnezeu este, pur și simplu, acesta: Fiul lui Dumnezeu este liber să se mântuiască, căci i s-a dat Cuvântul lui Dumnezeu spre ai fi Îndrumător, Cuvânt ce se află de-a pururi în mintea sa și alături de el, pentru al conduce negreșit către Casa Părintească, după voia sa, care este de-a pururea la fel de liberă ca a lui Dumnezeu. Nu este condus cu forța, ci doar cu iubire. Nu este judecat, doar sfințit.

Astăzi vom auzi în liniștea tăcerii Vocea lui Dumnezeu, fără amestecul gândurilor noastre mărunte, fără dorințele noastre personale și fără a judeca într-un fel sau altul Cuvântul Său sfânt. Nu ne vom judeca astăzi, fiindcă ceea ce suntem nu poate fi judecat. Ne distanțăm de toate judecățile cu care lumea l-a acoperit pe Fiul lui Dumnezeu. Ea nu îl cunoaște. Astăzi nu vom da ascultare lumii, ci vom aștepta în tăcere Cuvântul lui Dumnezeu.

Ascultă-L pe Tatăl tău vorbindu-ți, sfânt Fiu a lui Dumnezeu. Vocea Sa voiește să-ți dăruiască Cuvântul Său sfânt, pentru a răspândi în toată lumea vestea mântuirii și vremea sfântă a păcii. Astăzi ne adunăm în fața tronului lui Dumnezeu, locul liniștii din mintea unde El sălășluiește de-a pururea, în sfințenia pe care El a creat-o și pe care nu va o părăsi niciodată.

Nu a așteptat ca mai întâi să-ți întorci din nou mintea către El, pentru a-ți dăruia abia atunci Cuvântul Său. Nu s-a ascuns de tine, în timp ce rătăceai, îndepărtându-te un timp de El. Nu prețuiește iluziile pe care le nutrești despre tine însuși. Își cunoaște Fiul și voiește ca el să rămână parte din Sine, fără a ține cont de visele sale, fără a ține cont de nebunia lui de a crede că voia sa nu-i aparține.

Astăzi El îți vorbește. Vocea Sa îți așteaptă tăcerea, căci Cuvântul Său nu poate fi auzit până când mintea ta nu se liniștește pentru o vreme și până când dorințele tale lipsite de sens nu au fost potolite. Așteaptă-l Cuvântul în liniște. Există o

pace în tine la care trebuie să apelezi astăzi, care te va ajuta să-ți pregătești mintea ta preasfântă ca să audă Vocea Care vorbește din partea Creatorului ei.

Dăruiește astăzi, de trei ori, la orele cele mai potrivite pentru tăcere, câte zece minute, în care nu vei da ascultare lumii, ci vei alege în schimb o duioasă ascultare a Cuvântului lui Dumnezeu. Îți vorbește de mai de-a-proape decât inima ta. Vocea Sa îți este mai aproape decât mâna. Iubirea Sa reprezintă tot ceea ce ești și tot ceea ce este El; este totuna cu tine și tu totuna cu El.

Propria-ți voce este cea pe care o asculți atunci când El îți vorbește. Propriul tău cuvânt este cel pe care El îl rostește. Este Cuvântul libertății și al păcii, al unității voinței și a scopului, fără nici o separare sau diviziune în mintea unică a Tatălui și a Fiului. Astăzi ascultă-ți în tihnă Sinele și lasă-L să-ți spună că Dumnezeu nu Și-a părăsit niciodată Fiul, și că tu nu ți-ai părăsit niciodată Sinele.

Fii doar liniștit. Nu ai nevoie decât de această regulă, pentru ca exersarea ta să te înalțe astăzi deasupra gândirii lumii și să-ți elibereze viziunea de sclavia ochilor trupești. Fii doar senin și ascultă. Vei auzi Cuvântul în care Voia lui Dumnezeu Fiul se împreunează cu Voia Tatălui Său, fiind una cu ea, fără nici un fel de iluzii insinuate în ceea ce este pe de-a-ntregul indivizibil și adevărat.

La fiecare oră care trece, stai liniștit pentru o clipă și adu-ți aminte că astăzi ai un scop anume, să primești în tihnă Cuvântul lui Dumnezeu.

LECȚIA 126

"Tot ce dăruiesc îmi este dăruit mie însumi."

Ideea de astăzi, cu totul străină egoului și modului de gândire al lumii, este crucială pentru răsturnarea gândirii pe care o va aduce acest curs. Dacă ai crede această afirmație, nu ai avea nici o problemă în privința iertării depline, a certitudinii țelului și a călăuzirii infailibile.

Ai înțelege mijloacele prin care îți parvine mântuirea, și nu ai ezita să le folosești acum.

Să examinăm ceea ce crezi, de fapt, în locul acestei idei. Ți se pare că alți oameni sunt separați de tine și capabili de comportări care nu au nici o repercusiune asupra gândurilor tale, nici invers.

Prin urmare, atitudinile tale nu au nici un efect asupra lor, iar strigătele lor după ajutor nu au nici o legătura cu ale tale. Crezi, de asemenea, că ei pot păcătui fără a-ți afecta modul de a te percepe pe tine însuși, în timp ce le judeci păcatul și poți, cu toate acestea, să rămâi împăcat, la adăpost de orice condamnare.

Atunci când "ierți" un păcat, nu ai nici un folos nemijlocit. Dai milostenia cuiva nevrednic, numai pentru a demonstra că ești mai bun, situat pe o treaptă mai înaltă decât cel pe care-l ierți. Acesta nu merită pomana toleranței tale, pe care o acorzi unuia nevrednic de acest dar, deoarece păcatele tale l-au coborât mai jos de o adevărată egalitate cu tine. Nu are nici un drept la iertarea ta. Ea îi înmânează lui un dar, nicidecum ție.

În felul acesta iertarea este în fond neîntemeiată; o toană caritabilă, binevoitoare dar nemeritată, un dar acordat uneori, alteori reținut. Fiind nemeritată, reținerea iertării este justă, și nu este drept să ai de suferit pentru această reținere. Păcatul pe care îl ierți nu este propriul tău păcat. L-a comis cineva cu care nu ai nimic de-a face. Iar dacă ești mărinimos față de el, dându-i ceea ce nu merită, darul nu-ți aparține cu nimic mai mult decât păcatul său.

Dacă asta este adevărat, iertarea nu are nici un temei pe care să se spijine cu încredere și siguranță. Este o excentricitate căreia câteodată binevoiești să-i acorzi cu indulgență o păsuire nemeritată.

Totuși, îți rămâne dreptul să nu-l lași pe păcătos să scape de îndreptățita răsplată pentru păcatul său. Crezi oare că Domnul Cerului ar permite ca mântuirea lumii să depindă de așa ceva? Oare grija Sa pentru tine nu ar fi cu adevărat infimă dacă mântuirea ta ar depinde de o toană?

Tu nu înțelegi iertarea. Așa cum o vezi, nu este decât un frâu pus

atacului fățiș, care nu necesită nici o corecție în mintea ta. Așa cum o percepi, nu-ți poate dăruia pacea. Nu este un mijloc pentru izbăvirea ta de ceea ce vezi în altcineva, nicidecum în tine însuși. Nu are nici o putere de a restitui unitatea ta cu el în propria ta conștiință. Nu este ceea ce Dumnezeu a voit ca ea să fie pentru tine.

Nedăruindu-l darul pe care El ți-l cere, nu poți recunoaște darurile Sale, crezând că nu ți le-a dat. Însă, ți-ar cere El oare un dar dacă acesta nu ți-ar fi hărăzit ție? Ar putea fi El oare satisfăcut cu gesturi goale, evaluând astfel de daruri meschine ca fiind vrednice de Fiul Său? Mântuirea este un dar mai bun decât așa ceva. Iar adevărata iertare, fiind chiar mijlocul prin care este dobândită, trebuie să vindece mintea care dăruiește, căci a dăruia înseamnă a dobândi. Ceea ce continuă să fie nedobândit nu a fost dăruit, însă ceea ce a fost dăruit trebuie că a și fost dobândit.

Astăzi încercăm să înțelegem adevărul conform căruia cel care dăruiește și cel care dobândește sunt unul și același. Vei avea nevoie de ajutor pentru ca această afirmație să capete înțeles, fiind atât de străină gândurilor cu care ești obișnuit. Iar Ajutorul de care ai nevoie se află acolo unde ai nevoie de El. Astăzi acordă-l încrederea ta și cere-l să-ți împărtășească exersarea de astăzi într-ale adevărului. Și dacă reușești să întrezărești o cât de mică licărire a izbăvirii ce rezidă în ideea pe care o exersăm astăzi, înseamnă că această zi este o zi de slavă pentru întreaga lume. Dăruiește astăzi de două ori câte cincisprezece minute încercării de a înțelege ideea zilei. Acesta este gândul prin care iertarea își ocupă locul convenit printre prioritățile tale. Este gândul care îți va izbăvi mintea de orice te împiedică să pătrunzi semnificația iertării, lăsându-te să realizezi valoarea ei pentru tine.

În tăcere, închide-ți ochii față de lumea care nu înțelege iertarea, și caută-ți refugiu în locul tihnit unde gândurile sunt preschimbate și falsele credințe abandonate. Repetă ideea de astăzi și invocă ajutorul pentru a-i înțelege semnificația. Fii dispus să te lași învățat. Bucură-te să auzi vorbindu-ți Vocea adevărului și a

vindecării; astfel vei înțelege cuvintele pe care le rostește El și vei recunoaște că El îți vorbește cu propriile tale cuvinte.

De câte ori îți stă în putință, adu-ți aminte că astăzi ai un țel; o țintă care dă valoare specială acestei zile, atât pentru tine, cât și pentru toți frații tăi. Nu-i îngădui minții să uite mult timp de acest țel, ci spune în sinea ta:

"Tot ce dăruiesc, îmi este dăruit mie însumi. Ajutorul de care am nevoie ca să învăț adevărul acesta este acum cu mine.

Și mă voi încrede în El."

Apoi petrece o clipă în tăcere, deschizându-ți mintea către corecția și iubirea Sa. Și ceea ce vei auzi de la El, vei crede, căci vei dobândi ceea ce El dăruiește.

LECȚIA 127

"Nu există altă iubire decât cea a lui Dumnezeu."

Poate crezi că sunt posibile diferite feluri de iubire. Poate crezi că există un fel de iubire pentru ceva, și altfel de iubire pentru altceva; un mod de a iubi pe unul, un alt mod de a mai iubi și pe altul. Iubirea este una. Nu are părți separate și nu are gradații; nu are forme diferite, nici nivele, nici divergențe și nici deosebiri. Ea este, pe de-a-ntregul, asemenea ei însăși. Nu se modifică niciodată în funcție de persoană sau împrejurare. Iubirea este Inima lui Dumnezeu și, de asemenea, a Fiului Său.

Semnificația iubirii este obscură pentru oricine crede că iubirea se poate schimba. Acesta nu pricepe că iubirea schimbătoare trebuie să fie imposibilă. Astfel, el crede că uneori poate iubi, iar alteori poate urî. De asemenea, mai crede că iubirea poate fi dată cuiva anume și poate rămâne ea însăși, cu toate că este refuzată altora. A crede acestea despre iubire înseamnă a nu o înțelege. Dacă iubirea ar face astfel de deosebiri, ar trebui să judece între cel virtuos și cel păcătos, percepându-l pe Fiul lui Dumnezeu în părți separate.

Iubirea nu poate judeca. Fiind ea însăși una, privește totul ca fiind una. Semnificația ei se află în unitate. Este nevoită să se sustragă

minții care concepe iubirea ca fiind parțială sau fragmentată. Nu există altă iubire decât cea a lui Dumnezeu, iar tot ce ține de iubire, al Lui este. Nu există vreun alt principiu care să guverneze acolo unde nu este iubire. Iubirea este o lege fără contrariu. Întregimea ei este puterea care menține totul ca fiind una, este legătura dintre Tată și Fiu, care Îi ține de-a pururi împreună drept unul și același.

Nici un curs al cărui scop este să te învețe să-ți aduci aminte ce anume ești cu adevărat nu poate omite să sublinieze că nu poate fi nici o diferență între ceea ce ești tu cu adevărat și ceea ce este iubirea. Semnificația iubirii este propria ta semnificație, împărtășită de Însuși Dumnezeu. Căci ceea ce ești tu este ceea ce este El. Nu există altă iubire decât iubirea Lui. Iar ceea ce este El, este tot ce este. Nimic nu Îl limitează, astfel că și tu ești la fel de nelimitat. Nici o lege dintre acelea cărora li se supune lumea nu te poate ajuta să sesizezi semnificația iubirii. Credința lumii a fost făcută pentru a ascunde semnificația iubirii, pentru a o menține obscură și secretă.

Nu există un singur principiu din cele susținute de lume care să nu violeze adevărul a ceea ce este iubirea și, de asemenea, a ceea ce ești tu.

Nu căuta să-ți găsești Sinele în cuprinsul lumii. Iubirea nu poate fi găsită în întuneric și moarte. Ea este însă perfect evidentă pentru ochii care văd și pentru urechile care aud Vocea iubirii. Astăzi exersăm descătușarea minții tale de toate legile cărora crezi că trebuie să li te supui; de toate limitele sub stăpânirea cărora trăiești și de toate schimbările care crezi că fac parte din destinul omenesc. Astăzi facem pasul cel mai mare pe care îl pretinde acest curs în avansarea către țelul pe care l-a stabilit.

Dacă vei capata astăzi o cât de mică sclipire a semnificației iubirii, înseamnă că ai înaintat către propria-ți izbăvire pe o distanță fără de măsură și într-un timp dincolo de numărul anilor. Împreună să dăruim, deci, astăzi, cu bucurie, câțva timp lui Dumnezeu și să înțelegem că nu există o folosință a timpului mai bună ca aceasta. Astăzi de două ori, pentru câte cincisprezece minute, scapă de

orice lege în care crezi acum. Deschideți mintea într-u odihnă. Evadarea din lumea care parcă te ține captiv îi poate reuși oricui nu mai pune preț pe ea. Retrage-i orice valoare pe care ai investit-o în ofertele-i meschine și darurile lipsite de sens, și îngăduie ca darul lui Dumnezeu să le înlocuiască pe toate.

Cheamă-L pe Tatăl tău, cu certitudinea că îți va răspunde. El Însuși a promis-o. Și tot El Însuși va pune o scânteie de adevăr în mintea ta, chiar acolo unde renunți la o credință falsă, la o sumbră iluzie a propriei tale realități și la ceea ce crezi că înseamnă iubirea. Ea va răzbate astăzi cu lumina Sa printre gândurile tale deșarte și te va ajuta să înțelegi adevărul iubirii. Va zăbovi cu tine în blândețea-l plină de iubire, în timp ce vei îngădui Vocii Sale să-ți învețe mintea, curată și deschisă, despre semnificația iubirii. Și îți va binecuvânta lecția cu iubirea Sa.

Astăzi, legiunea anilor viitori de așteptare pentru mântuire, dispare dinaintea atemporalității lucrurilor pe care le înveți. Să aducem astăzi mulțumiri că suntem scutiți de un viitor asemenea trecutului. Lăsăm trecutul în urma noastră, pentru a nu ne mai aminti niciodată de el. Și ne înălțăm ochii asupra unui alt prezent, unde mijește un viitor ce se deosebește de trecut în toate privințele.

Lumea născută se află în pruncie. O vom urmări cum crește sănătoasă și puternică, pentru a-și revărsa binecuvântarea asupra tuturor acelor care vin să învețe cum să dea în lături lumea despre care credeau că a fost făcută din ură, spre a fi vrăjmașul iubirii. Acum ei sunt cu toții frații noștri întru iubirea lui Dumnezeu. Ne vom aduce aminte de ei de-a lungul zilei, întrucât nu putem lăsa o parte din noi să fie în afara iubirii noastre, dacă vrem să ne cunoaștem Sinele. Cel puțin de trei ori de-a lungul unei ore, gândește-te la acel unul care te însoțește în această călătorie și care a venit să învețe ceea ce tu trebuie să înveți. De îndată ce îți vine în minte, comunică-i acest mesaj din parte Sinelui tău:

"Te binecuvântează, frate, cu iubirea lui Dumnezeu, pe care vreau să o împărtășesc cu tine. Căci vreau să învăț lecția plină de bucurie cum că nu există altă iubire

decât cea a lui Dumnezeu și a ta și a mea și a fiecăruia."

LECȚIA 128

"Lumea pe care o văd, nu deține nici un lucru pe care să-l vreau."

Lumea pe care o vezi nu are să-ți ofere nimic din ceea ce ți-ai putea dori, nimic din ceea ce ai putea folosi în vreun fel, absolut nimic din ceea ce ar putea să-ți aducă bucurie. Crede acest gând, și ești scutit de ani de suferință, de nenumărate decepții și de speranțe care se preschimbă în cenușa amarnică a disperării. Nimeni nu poate lăsa lumea în urmă, înălțându-se deasupra orizontului ei mărginit și a uzanțelor ei meschine, dacă nu acceptă acest gând ca fiind adevărat.

Fiecare lucru pe care pui valoare (preț) aici nu este altceva decât un lanț care te leagă de lume, și care nu va servi decât acestui scop. Căci fiecare lucru trebuie să servească rostului pe care i l-ai conferit, până când nu îi vei desemna un altul. Singurul rost demn de mintea ta, pe care îl deține această lume, este acela de a trece pe lângă ea, fără a mai zăbovi pentru a percepe vreo speranță acolo unde nu este nici una. Nu te mai lăsa amăgit. Lumea pe care o vezi nu deține nici un lucru pe care să-l vrei.

Scapă-te de lanțurile în care îți încătușezi mintea atunci când percepi mântuirea ca aflându-se aici. Căci ceea ce prețuiești faci să devină parte din tine, după cum te percepi tu însuși. Toate lucrurile pe care le cauți pentru ați ridica valoarea în proprii tău ochi te limitează și mai mult, ascund de tine propria-ți valoare și mai pun un zăvor ușii care duce spre conștiința adevărată a Sinelui tău.

Nu lăsa nimic din ceea ce este legat de gânduri trupești să-ți întârzie avansarea spre mântuire, și nu lăsa ca ispita de a crede că lumea deține vreun lucru pe care îl vrei, să te rețină. Nu este nimic aici care să-ți fie scump. Aici nu este nimic vrednic de o singură clipă de amânare și chin, de incertitudine și îndoială. Ceva

fără valoare nu poate oferi nimic. Certitudinea valorii nu poate fi găsită în lipsa de valoare.

Exersăm astăzi despovărarea de orice gând privitor la valori pe care le-am atribuit lumii. O eliberăm de rosturile pe care le-am dat diferitelor ei aspecte, fazelor și viselor sale. O susținem eliberată de orice rost în mințile noastre și o dezlegăm de orice ne-am dorit ca ea să fie. Astfel ridicăm zăvoarele care au barat poarta către eliberarea de lume și pășim dincolo de toate valorile mărunte și telurile reduse.

Contenește și stai puțin în liniște, vezi cât de departe te înalți deasupra lumii, atunci când îți eliberezi mintea de lanțuri și o lași să-și caute nivelul unde se simte în largul ei. Mintea va fi recunoscătoare să fie liberă pentru o vreme. Ea știe unde îi este locul. Nu ai decât să-ți dezlegi aripile, și va zbura singură și bucuroasă în întâmpinarea rostului său sfânt. Îngăduie-i să se odihnească în Creatorul ei, pentru ca acolo să fie restituită lucidității, libertății și iubirii.

Acordă-i minții câte zece minute de odihnă, de trei ori, de-a lungul zilei de azi. Și de fiecare dată când vei deschide ochii din nou, nu vei mai prețui nimic din ceea ce vezi, atât de mult ca înainte.

Întreaga ta perspectivă asupra lumii se va strămuta câte puțin, de fiecare dată când îți lași mintea să scape din lanțurile ei. Nu lumea îi este locul. Iar locul tău este acolo unde ea vrea să fie și unde își găsește odihna atunci când o eliberezi de povara lumii. Ghidul tău este infailibil. Deschideți mintea către El. Fii liniștit și tăcut.

Protejează-ți mintea și pe parcursul zilei. Iar atunci când îți se pare că vezi vreo valoare într-un aspect sau o imagine a lumii, refuză să-ți înlănțuiești astfel mintea, spunându-ți, în schimb, cu calmă certitudine:

"Asta nu mă va tenta să mai pierd timpul.

Lumea pe care o văd nu deține nici un lucru pe care să-l vreau."

LECȚIA 129

"Dincolo de această lume se află o lume pe care o vreau."

Acesta este gândul care decurge din cel pe care l-am exersat ieri. Nu te poți opri la ideea că lumea este lipsită de valoare, pentru că, dacă nu vei vedea că există altceva în care să-ți pui speranța, nu vei fi decât deprimat. Preocuparea noastră prioritare nu este renunțarea la lume, ci înlocuirea ei cu ceva care este mult mai satisfăcător, mai plin de bucurie și capabil a-ți oferi pacea. Crezi oare că această lume îți poate oferi toate acestea?

Poate că merită osteneala să reflectăm încă o dată, pentru câțva timp, asupra valorii acestei lumi. Poate vei admite că nu pierzi nimic dacă te dispensezi de orice gând cum că ar fi ceva de valoare aici. Lumea pe care o vezi este într-adevăr necruțătoare, instabilă, crudă, nepăsătoare față de tine, iute la răzbunare și nemiloasă de atâta ură. Ea dă numai pentru ca, apoi, să anuleze darul, confiscând toate lucrurile care, pentru o vreme, ți-au fost dragi. Nu găsești o iubire care să dăinuie, fiindcă aici nu există nici un fel de iubire. Asta este lumea timpului, unde toate lucrurile au un sfârșit.

Oare pierdere este să găsești în schimb o lume în care este imposibil să pierzi ceva, unde iubirea dăinuie pentru totdeauna, unde ura nu poate exista, iar răzbunarea nu are sens? Pierdere este să găsești toate lucrurile pe care le vrei cu adevărat, știind că nu vor avea sfârșit și că vor rămâne exact așa cum le vrei, până la capătul timpului? Dar până și acestea vor fi înlocuite, în cele din urmă, cu ceva despre care nu putem vorbi, într-un cântec te duci într-acolo unde cuvintele vor fi cu totul de prisos, într-o tăcere în care limbajul, cu toate că este nerostit, este totuși perfect înțeles.

Comunicarea, neambiguă și limpede ca bună ziua, rămâne nelimitată pentru toată eternitatea. Și Dumnezeu Însuși Îi vorbește Fiului Său, după cum Fiul Său Îi vorbește Lui. Limbajul lor nu are cuvinte, căci ceea ce spun Ei nu poate fi simbolizat. Cunoașterea lor este directă, pe de-a-ntregul împărtășită și pe de-a-ntregul una. Cât de departe de aceasta ești tu, care stai legat de această lume. Și totuși, cât de aproape ești, atunci când o înlocuiești cu lumea pe care o vrei.

Acest ultim pas este cert; acum doar distanța unei clipe te

desparte de atemporalitate. Aici poți privi numai înainte, niciodată înapoi ca să vezi iarăși o lume pe care nu o vrei. Aici este acea lume care vine să-i ia locul, pe măsură ce îți dezlegi mintea de nimicurile pe care lumea ți le întinde pentru a te ține captiv. Nu le prețui, și ele vor dispărea. Apreciază-le, și ele îți vor părea reale. Acestea sunt opțiunile. Ce poți pierde dacă vei alege să nu prețuiești deșertăciunea? Această lume nu deține nici un lucru pe care să-l vrei cu adevărat; ceea ce alegi în schimbul ei iată ce într-adevăr îți dorești! Îngăduie să ți se dăruiască astăzi. Nu așteaptă decât alegerea ta, ca să ia locul tuturor lucrurilor pe care le cauți, dar pe care, de fapt, nu le vrei.

Exersează-ți bunăvoința de a efectua acest schimb, câte zece minute dimineața și seara, și încă o dată între ele. Începe cu aceasta:

"Dincolo de această lume există o lume pe care o vreau.

Am hotărât să văd acea lume în locul acesteia, căci aici nu este nimic din ceea ce vreau cu adevărat."

Apoi închideți ochii față de lumea pe care o vezi și, în tăcutul întuneric, privește luminile, ce nu sunt din această lume, cum sclipesc una câte una, până ce nu mai contează unde începe una și se termina alta, ele fuzionând într-una singură.

Astăzi se apleacă către tine luminile Cerului, ca să-ți lumineze pleoapele în timp ce odihnești dincolo de lumea întunericului. Aici e o lumină pe care ochii tăi nu o pot contempla. Totuși, mintea ta o poate vedea, pur și simplu, și poate înțelege. O zi de grație îți este dăruită astăzi, iar noi aducem mulțumiri. În această zi ne dăm seama că ceea ce-ți era teamă să pierzi nu a fost tocmai pierderea.

Acum înțelegem că nu există pierdere. Căci, în sfârșit, i-am văzut opusul, și suntem recunoscători că alegerea a fost făcută.

Amintește-ți oră de oră decizia luată și dedică o clipă confirmării acesteia, lăsând deoparte orice gând ai avea și stăruind pentru scurtă vreme asupra celor ce urmează:

"Lumea pe care o văd nu deține nimic din ceea ce vreau.

Dincolo de această lume există o lume pe care o vreau."

LECȚIA 130

"Este imposibil să vezi două lumi."

Percepția este consecventă. Ceea ce vezi îți reflectă gândirea. Iar gândirea ta nu reflectă decât ceea ce ai ales să vezi. Sistemul tău de valori este cel care determină aceasta, căci presupune că vrei să vezi ceea ce prețuiești, crezând că ceea ce vezi este cu adevărat aici.

Nimeni nu poate vedea o lume căreia nu i-a fost atribuită nici o valoare în mintea sa. Și nimeni nu poate să nu privească ceea ce crede că vrea.

Dar cine poate cu adevărat să urască și să iubească în același timp? Cine își poate dori o realitate de nedorit? Și cine poate alege să vadă o lume de care îi este teamă? Teama nu poate să nu orbească, căci aceasta îi este arma; nu poți vedea ceea ce ți-e teamă să vezi.

Iubirea și percepția merg, așadar, mână în mână, teama nefăcând decât să ascundă în întuneric ceea ce este prezent.

Prin urmare, teama, ce poate ea proiecta asupra lumii? Ce poate fi văzut în întuneric și să fie adevărat? Adevărul este eclipsat de teamă, iar ceea ce rămâne este doar imaginat. Dar ce poate fi real în oarbele imaginări născute din panică? Oare ce ai putea să vrei, de vreme ce asta ți se arată? Oare ce ai putea dori să păstrezi într-un astfel de vis?

Teama a plăsmuit tot ce crezi că vezi. Separarea, toate distincțiile și toată mulțimea diferențelor despre care crezi că întocmesc lumea.

Ele nu se află nicăieri. Vrajmașul iubirii le-a născocit. Totuși, iubirea nu poate avea vrăjmaș, iar astfel ele nu au nici cauză, nici ființă și nici consecință. Pot fi prețuite, dar ele rămân ireale. Pot fi căutate dar nu pot fi găsite. Nu le vom căuta astăzi, nici nu ne vom irosi ziua căutând ceea ce nu poate fi găsit.

Este imposibil să vezi două lumi care nu au nimic în comun. Cum cauți una, cealaltă dispare. Numai una rămâne. Ele reprezintă

domeniul opțiunilor, pe care deciziile tale nu-l pot depăși. Realul și irealul sunt singurele alternative între care ai de ales, nimic altceva.

Astăzi nu vom recurge la un compromis acolo unde acesta nu este posibil. Lumea pe care o vezi este dovada faptului că deja ai făcut o alegere la fel de atotcuprinzătoare ca și contrariul ei. Ceea ce vrem să învățăm astăzi este ceva mai mult decât doar lecția care spune că nu poți vedea două lumi. Această lecție ne învață, de asemenea, că lumea pe care o vezi este perfect consecventă, conform punctului de vedere din care o vezi. Este toată o singură bucată, întrucât descinde dintr-o singură emoție, reflectându-și sursa în tot ceea ce vezi.

De șase ori astăzi, cu mulțumire și recunoștință, dăruim bucuroși câte cinci minute acelui gând care pune capăt oricărui compromis și oricărei îndoieli, lăsându-le în urma noastră, fiind unul și același lucru.

Nu vom face o mie de distincții lipsite de sens, nici nu vom încerca să cărăm cu noi o părticică a irealității, atunci când ne dedicăm mințile găsirii numai a ceea ce este real.

Începeți căutarea lumii celeilalte prin a solicita o tărie care o depășește pe a ta, și recunoscând ce anume cauți, Nu mai vrei iluzii. Și te apropii de aceste cinci minute, golindu-ți mâinile de toate comorile meschine ale acestei lumi. Îl aștepti pe Dumnezeu să te ajute, în timp ce spui:

"Este imposibil să vezi două lumi.

Îngăduie-mi-se să accept tăria pe care Dumnezeu mi-o oferă și să nu văd vreo valoare în această lume, pentru ca astfel să-mi pot găsi libertatea și izbăvirea."

Dumnezeu va fi acolo. Căci ai apelat la marea și infailibila Putere Care, cuprinsă de recunoștință, va face acest pas uriaș spre tine. Nu vei întârzia să vezi mulțumirile Sale exprimate în percepție tangibilă și în adevăr. Nu te vei îndoii de ceea ce vei contempla, căci, cu toate că tot percepție este, diferă de modul în care mereu ai văzut, numai cu ochii. Și vei cunoaște că tăria lui Dumnezeu te-a susținut atunci când ai făcut această alegere.

Respinge astăzi cu dezinvoltură ispita, ori de câte ori se ivește, prin simpla aducere aminte a limitelor opțiunii tale. Irealul sau realul, ceea ce este fals sau ceea ce este adevărat, asta și numai asta vezi.

Percepția este consecventă alegerii tale, și vei avea parte ori de tot iadul, ori de tot Cerul.

Acceptă o mică parte a iadului ca fiind reală, și ți-ai damnat ochii și blestemat văzul, iar ceea ce vei contempla este chiar iadul. Cu toate acestea, izbăvirea Cerului rămâne mai departe la îndemâna opțiunii tale, pentru a lua locul a tot ce iadul ține să-ți arate. Tot ce trebuie să-i spui oricărei părți a iadului, indiferent de forma pe care o adoptă, este doar:

"Este imposibil să vezi două lumi.

Eu îmi caut libertatea și izbăvirea, iar asta nu este parte din ceea ce vreau eu."

LECȚIA 131

"Oricine caută să ajungă la adevăr nu poate să nu reușească."

Nereușita te încolțește atât timp cât urmărești țeluri care nu pot fi realizate. Cauți permanența în ceea ce este nepermanent, iubirea acolo unde nu este iubire, siguranța în toiul pericolului, nemurirea în beznă visului morții. Cine ar putea reuși acolo unde contradicția este fundalul căutării sale și însăși locul în care el vine să caute stabilitate?

Țelurile care sunt lipsite de sens nu sunt atinse. Nu există cale de a ajunge la ele, căci mijloacele prin care te străduiești pentru ele sunt la fel de lipsite de sens, conform țelurilor. Cine poate spera să dobândească ceva, folosind niște mijloace atât de stupide?

Unde ar putea să ducă ele? Și ce anume ar putea realiza, care să ofere cea mai mică speranță de realitate? Aspirația către rodul imaginației duce la moarte pentru că înseamnă căutarea deșertăciunii, iar în timp ce cauți viața tu soliciți moartea. Cauți

ocrotire și siguranță, pe când în rugăciunea inimii tale soliciți primejdia și protecția pentru micul vis pe care l-ai plăsmuit. Cu toate acestea, căutarea este inevitabilă aici. Pentru asta ai venit și vei îndeplini, cu siguranță, treaba pentru care ai venit. Însă lumea nu-ți poate dicta țelul propriu pe care îl urmărești, decât dacă îți conferi această putere. Înseamnă că rămâi liber să alegi un țel ce se află dincolo de lume și de orice gând lumesc, și care decurge din ideea pe care ai abandonat-o, dar pe care ți-ai reamintit-o, străveche și totuși nouă; un ecou al unei moșteniri uitate, dar care deține tot ceea ce vrei cu adevărat.

Bucură-te că trebuie să cauți. Bucură-te, de asemenea, să afli că ceea ce cauți este Cerul și că nu poți să nu atingi țelul pe care îl dorești cu adevărat. Fiul lui Dumnezeu nu poate căuta zadarnic, cu toate că încearcă să impună o amânare, să se amăgească și să creadă că iadul este ceea ce caută. Atunci când greșește, el găsește (i se arată) corectarea greșelii. Când deviază, este dus înapoi la sarcina sa stabilită.

Nimeni nu rămâne în iad, căci nimeni nu-și poate abandona Creatorul, nici nu poate afecta desăvârșita, permanenta și neschimbătoarea lui iubire. Vei găsi Cerul. Toate cele pe care le cauți vor dispărea, numai Cerul nu. Dar nu pentru că îți vor fi luate. Se vor duce fiindcă nu le mai vrei. Vei atinge țelul pe care îl vrei cu adevărat, la fel de sigur precum Dumnezeu te-a creat în neprihănire.

De ce să mai așteptăm Cerul? Este aici, astăzi. Timpul este marea iluzie cum că Cerul ar fi în trecut sau în viitor. Însă nu poate fi așa, dacă Cerul este locul unde Dumnezeu voiește ca Fiul Său să fie. Cum ar putea Voia lui Dumnezeu să fie în trecut sau să mai aibă de așteptat până a se împlini? Ceea ce El voiește este acum, fără trecut și pe de-a-ntregul fără viitor. La fel de îndepărtat de timp precum este o minusculă lumânare de o stea îndepărtată, sau ceea ce ai ales până acum de ceea ce vrei cu adevărat. Cerul rămâne unica ta alternativă la această stranie lume pe care ai plăsmuit-o, cu toate năravurile sale; pâlpâirea caleidoscopică și

țelurile-i incerte, plăcerile-i dureroase și bucuriile-i tragice. Dumnezeu nu a plăsmuit contradicții. Ceea ce își neagă propria existență și se atacă pe sine însuși nu este El. Nu a făcut două minți, Cerul fiind efectul îmbucurător al uneia dintre ele, iar Pământul rezultatul lamentabil al celeilalte, care este opusul Cerului în toate privințele.

Dumnezeu ne se află în conflict. Și nici creația Sa nu este scindată în două. Cum ar fi ca Fiul Său să fie în iad, de vreme ce Însuși Dumnezeu l-a așezat în Cer? Ar putea el să piardă ceea ce Voia Eternă i-a dăruit spre ai fi mereu sălaș? Să nu mai încercăm să suprapunem o voință străină peste rostul unic al lui Dumnezeu. El este aici fiindcă așa voiește să fie, iar ceea ce El voiește este prezent acum, dincolo de limitele timpului.

Nu vom alege astăzi un paradox în locul adevărului. Cum a putut Fiul lui Dumnezeu să plăsmuiască timpul pentru a-L lipsi de Voia lui Dumnezeu? Se neagă astfel pe sine însuși și contrazice ceea ce are contrariu. Socotește că a făcut un iad care se opune Cerului și crede că sălășluiește în ceea ce nu există, pe când Cerul este locul pe care nu-l poate găsi.

Lasă astăzi asemenea gânduri în urma ta, îndreptându-ți mai bine mintea către idei adevărate. Oricine caută să ajungă la adevăr nu poate să nu reușească, iar la adevăr încercăm să ajungem astăzi.

Vom dedica acestui țel de trei ori câte zece minute de-a lungul zilei și vom cere să vedem răsăritul lumii reale, care va înlocui imaginile prostești pe care le prețuim, cu idei adevărate ivindu-se în locul unor gânduri care nu au nici un sens, nici un efect, și care nu-și au nici sursa, nici substanța în adevăr.

Asta recunoaștem când ne începem perioadele de exersare.

Începe astfel:

"Cer să văd o lume diferită de aceasta, și să gândesc gânduri diferite de cele pe care eu le-am plăsmuit.

Lumea pe care o caut nu am făcut-o de unul singur, gândurile care vreau să le gândesc nu-mi aparțin."

Urmărește-ți mintea vreme de câteva minute și vezi, cu toate că

stai cu ochii închiși, lumea lipsită de sens despre care crezi că este reală. De asemenea, treci în revistă și gândurile care crezi că sunt compatibile cu o astfel de lume, gânduri despre care crezi că sunt adevărate. Apoi dă-le drumul și cufundă-te, lăsându-le la suprafață, către locul sfânt unde ele nu pot intra. În mintea ta, dedesubtul lor, este o ușă, pe care nu ai reușit s-o zăvorești complet, ca să ascunzi ceea ce se află dincolo.

Caută acea ușă și găsește-o. Dar înainte de a încerca s-o deschizi, adu-ți aminte că oricine caută să ajungă la adevăr nu poate să nu reușească. Și tocmai asta soliciți astăzi. Nimic altceva nu are acum vreo însemnătate, nu este prețuit și nici urmărit vreun țel, nu vrei cu adevărat nimic din cele ce se află în fața acestei uși și cauți numai ceea ce se află îndărătul ei.

Întinde-ți mâna și vezi cât de ușor se deschide ușa, datorită unicei tale intenții de a trece dincolo de ea. Îngerii luminează calea, astfel încât poți înțelege toate lucrurile pe care le vezi. Un mic moment de surpriză te va face, poate, să eziți înainte de a-ți da seama că lumea pe care o vezi înaintea ta în lumină reflectă adevărul pe care îl cunoșteai, și pe care nu l-ai uitat într-un tot pe când rătăceai prin vise.

Astăzi nu poți să nu reușești. Iată că Spiritul pe care Cerul ți l-a trimis te însoțește, pentru ca într-o zi să te poți apropia de această ușă și, cu ajutorul Său, să te streкори cu ușurință prin ea, către lumină. Astăzi, acea zi a venit. Astăzi Dumnezeu îți ține străvechea promisiune făcută Fiului Său Sfânt, la fel cum Fiul Său își aduce aminte de propria promisiune făcută lui Dumnezeu. Este o zi a bucuriei, căci ne apropiem de timpul și locul dinainte stabilit, unde vei afla țelul căutărilor tale aici, și a tuturor căutărilor lumii care, se sfârșesc aici, împreună, în timp ce pășești dincolo de ușă.

Amintește-ți adeseori că astăzi ar trebui să fie un prilej de deosebită bucurie, și abține-te de la gânduri posomorâte și lamentări fără rost. Vremea mântuirii a sosit. Însuși Cerul a stabilit ziua de astăzi ca fiind o vreme a milosteniei pentru tine și pentru

lume. Dacă, cumva, uiți de acest fapt îmbucurător, adu-ți aminte cu următoarele:

"Astăzi caut și găsesc tot ceea ce vreau.

Scopul meu, cel unic, îmi oferă aceasta.

Oricine caută să ajungă la adevăr nu poate să nu reușească."

LECȚIA 132

"Dezleg lumea de tot ceea ce am crezut despre ea."

Ce altceva ține lumea în lanțuri, decât credințele (convingerile) tale? Și ce altceva poate salva lumea decât Sinele tău? Credința este într-adevăr plină de putere. Gândurile pe care le nutrești sunt cu adevărat pline de putere, iar iluziile sunt la fel de viguroase în efectele lor ca și adevărul. Un nebun crede că lumea pe care o vede este reală, și nu o pune la îndoială. Nici nu poate fi făcut să pună la îndoială efectul gândurilor sale. De-abia atunci când sursa lor este pusă sub semnul întrebării, încolțește în el, în sfârșit, speranța libertății.

Cu toate acestea, mântuirea se dobândește ușor, căci oricine este liber să-și preschimbe mintea, i se schimbă, drept urmare, toate gândurile. Acum sursa gândirii este alta, căci a-ți preschimba mintea înseamnă că ai schimbat sursa tuturor ideilor pe care le gândești, pe care le-ai gândit vreodată sau pe care le vei mai gândi. Eliberezi trecutul de ceea ce ai gândit înainte. Eliberezi viitorul de toate imboldurile străvechi de a căuta ceea ce nu vrei să găsești.

Prezentul rămâne acum singurul timp. Aici, în prezent, lumea este pusă în libertate. Fiindcă, pe măsură ce lași trecutul să se risipească și izbăvești viitorul de temerile tale ancestrale, găsești scăparea și o dăruiești lumii. Ai înrobit lumea cu toate temerile, îndoielile și suferințele tale, cu durerea și lacrimile tale: și toată mâhnirea ta o apasă și o ține în captivitatea credințelor tale. Moartea o lovește pretutindeni, pentru că în mintea ta nutrești amarnicele gânduri ale morții.

Lumea nu este nimic în sine. Mintea ta trebuie să-i confere

semnificație și rost. Iar ceea ce vezi în ea sunt propriile tale dorințe transpuse în faptă, astfel încât să te poți uita la ele și să le consideri reale. Poate crezi că nu ai plăsmuit lumea, ci ai venit fără tragere de inimă în toiul celor gata făcute, într-o lume care nu era tocmai în așteptarea gândurilor tale spre a-i conferi o semnificație. Adevărul este că ai găsit exact ceea ce te așteptai să vezi atunci când ai venit.

Nu există lume aparte de ceea ce dorești, iar într-aceasta stă izbăvirea ta finală. Preschimbă-ți doar mintea în privința a ceea ce vrei să vezi, și toată lumea trebuie să se schimbe în consecință. Ideile nu-și părăsesc sursa. Acest motiv central este enunțat deseori în text, și trebuie avut în vedere, dacă e să înțelegi lecția de astăzi. Nu trufia e cea care îți spune că tu ești cel care ai plăsmuit lumea pe care o vezi, și că ea se schimbă odată ce-ți preschimbi mintea. Dar trufia este cea care susține că ai venit într-o lume cu totul separată de tine, insensibilă la ceea ce gândești și cu totul aparte de ceea ce ai putea crede despre ea. Lumea nu există! Acesta este gândul central pe care încearcă cursul să-l propovăduiască. Nu oricine este gata să-l accepte, și fiecare trebuie să înainteze atât cât se poate lăsa condus de-a lungul cărării către adevăr. El se va întoarce și va înainta și mai mult, sau poate se va retrage o vreme pentru a se reîntoarce din nou.

Vindecarea, însă, este darul celor care sunt pregătiți să învețe că lumea nu există, și care pot accepta lecția acum. Faptul că ei sunt pregătiți va face ca lecția să le parvină într-o formă pe care o pot înțelege și recunoaște. Unii o văd deodată în pragul morții și învie, pentru a o propovădui. Alții o găsesc într-o experiență ce nu este din această lume, demonstrându-le că lumea nu există, deoarece ceea ce ei contemplează trebuie că este adevărul, și totuși contrazice vădit lumea. Iar alții o vor găsi în acest curs și în exercițiile pe care le facem astăzi. Ideea de astăzi este adevărată, deoarece lumea nu există. Iar dacă e într-adevăr propria ta imaginație, atunci poți să o dezlegi de tot ce ai crezut despre ea, preschimbând, pur și simplu, toate gândurile care i-au dat aceste aparențe. Cei bolnavi

sunt vindecați pe măsură ce abandonezi toate gândurile legate de boală, și cei morți învie atunci când lași gândurile vieții să înlocuiască toate gândurile de moarte pe care le-ai nutrit vreodată.

Acum trebuie să dăm din nou greutate unei lecții repetată odată, cu ceva timp în urmă, întrucât conține fundamentul solid pentru ideea de astăzi. Ești așa cum te-a creat Dumnezeu. Nu există nici un loc unde poți suferi, nici vreun timp care poate aduce schimbări condiției tale eterne. Cum poate să existe o lume a timpului și spațiului, dacă rămâi așa cum te-a creat Dumnezeu?

Ce altceva este lecția de astăzi decât un alt mod de a spune că a-ți cunoaște Sinele înseamnă mântuirea lumii? A elibera lumea de orice fel de chin nu este altceva decât a-ți preschimba mintea (a te răzgândi) în ceea ce te privește. Nu există lume aparte de ideile tale, deoarece ideile nu-și părăsesc sursa, iar tu susții lumea dinăuntrul minții tale, prin intermediul gândului.

Dar dacă ești așa cum te-a creat Dumnezeu, nu poți gândi aparte de El, și nici nu poți face ceea ce nu împărtășește nevremelnicia Și Iubirea Sa. Sunt acestea inerente lumii pe care o vezi?

Creează asemenea Lui? Dacă nu, ea nu este reală, și nu poate fi la fel. Dacă trăiești real, lumea pe care o vezi e falsă, căci creația lui Dumnezeu este neasemenea lumii, în toate privințele. Și cum prin gândul Său ai fost creat, tot astfel gândurile tale au plăsmuit lumea și trebuie s-o elibereze, ca să poți cunoaște Gândurile pe care le împărtășești cu Dumnezeu.

Izbăvește lumea! Creațiile tale adevărate stau în așteptarea acestei izbăviri, pentru ați conferi etenitatea; nu o paternitate a iluziilor, ci în adevăr, ca Dumnezeu. Dumnezeu Își împărtășește Paternitatea cu tine, care ești Fiul Său, căci El nu face o distincție între ceea ce este El Însuși și ceea ce tot El Însuși este. Ce El creează nu este aparte de El, și nicăieri Tatăl nu se termină, pentru ca Fiul său încearcă să fie ceva aparte de El.

Lumea nu există, ea fiind un gând aparte de Dumnezeu, făcută să-l separe pe Tatăl și pe fiu și să smulgă o parte din Însuși Dumnezeu, distrugându-l astfel Întregimea. Poate fi reală o lume

ce se naște din această idee? Unde se poate ea găsi? Neagă iluziile, dar acceptă adevărul. Neagă că ești o umbră așternută peste puțină vreme asupra unei lumi muribunde. Izbăvește-ți mintea, și vei privi o lume izbăvită.

Astăzi, scopul nostru este de a elibera lumea de toate părerile deșarte pe care le-am avut vreodată despre ea și despre toate lucrurile vii pe care le vedem în ea. Ele nu au cum să se afle acolo. Tot atât de puțin ca și noi. Căci suntem în sălașul pe care Tatăl l-a pregătit atât pentru noi, dimpreună cu ele. Iar noi, care suntem așa cum El ne-a creat, vom dezlega în această zi lumea de fiecare dintre iluziile noastre, ca să putem fi liberi.

Începe fiecare din cele două perioade a câte cincisprezece minute de exersare de astăzi, cu următoarele:

"Eu, cel care rămân așa cum m-a creat Dumnezeu vreau să dezleg lumea de tot ce mi s-a părut că ar fi ea.

Căci eu sunt real tocmai fiindcă lumea nu este reală, și vreau să-mi cunosc propria realitate."

Apoi, pur și simplu, găsește-ți odihna, alert dar neîncordat, și îngăduie ca mintea să-ți fie preschimbată, astfel încât lumea să fie eliberată împreună cu tine.

Nu este necesar să-ți dai seama că, pe măsură ce emiți aceste gânduri de binecuvântare a lumii, vindecarea îi ajunge pe mulți frați din colțurile cele mai îndepărtate ale ei, cât și pe cei pe care-i vezi lângă tine. Dar vei sesiza propria ta izbăvire, cu toate că, deocamdată, s-ar putea să nu înțelegi pe deplin că niciodată nu ai putea fi izbăvit de unul singur.

De-a lungul zilei sporește libertatea ce o trimiți lumii prin intermediul ideilor tale și, de fiecare dată când ești tentat să negi puterea acestei simple preschimbări a minții, spune:

"Dezleg lumea de tot ce mi sa părut ea a fi și,
În schimbul ei, îmi aleg propria mea realitate."

LECȚIA 133

"Nu voi prețui ceea ce este lipsit de valoare."

Câteodată, în procesul de instruire, mai ales după ce s-a trecut de faza ce pare teoretică și foarte departe de ceea ce studentul a asimilat deja, este de folos ca el să fie readus la preocupări de ordin practic.

Asta vom face astăzi. Nu vom vorbi de idei mărețe, ce cuprind lumea întreagă, ci ne vom opri asupra unor beneficii care ți se cuvin.

Nu ceri prea mult de la viață, ci mult prea puțin. Atunci când îți lași mintea atrasă de preocupări trupești, de lucruri pe care le cumperi, de poziția ta socială, tu cauți de fapt, amărăciunea și nu fericirea. Acest curs nu încearcă să ții puținul pe care îl ai. Nu încearcă să substituie niște idei utopice unor satisfacții pe care le conține lumea. În lume nu există satisfacții.

Vom alcătui astăzi o listă a criteriilor pe baza cărora să testezi toate lucrurile care crezi că le vrei. Dacă nu îndeplinesc aceste cerințe sănătoase, ele nu merită să fie dorite de fel, căci nu fac altceva decât să ia locul acelor lucruri care oferă mai mult. Nu poți stabili tu însuși legile care guvernează alegerea, precum nu poți stabili nici alternativele între care ai de ales. De ales, poți să alegi; chir trebuie să o faci. Dar este înțelept să alegi atât legile pe care le pui în mișcare atunci când alegi, cât și alternativele care-ți sunt oferite.

Am subliniat deja că nu sunt decât două alternative, oricât de multe ar părea să existe. Gama alegerilor este fixată, acest lucru nu-l putem schimba. Ar fi cât se poate de negeneros față de tine însuși ca numărul alternativelor să fie nelimitat și astfel să-ți amâni alegerea finală până ce nu le vei fi luat în considerare pe toate în desfășurarea timpului, în loc să fii adus, atât de limpede, în punctul unde nu există decât o singură alegere ce trebuie făcută. O altă lege plină de bunăvoință, în relație directă cu cele de mai sus, este cea care spune că nu există nici un compromis cu privire la ceea ce trebuie să-ți aducă alegerea pe care o faci. Ea nu îți poate dăruia doar un pic, căci aici nu există jumătăți de măsură. Fiecare alegere pe care o faci îți aduce totul, sau nimic.

De aceea, dacă înveți testele cu ajutorul cărora poți distinge totul, vei face alegerea cea bună.

Mai întâi, dacă alegi un lucru care nu va dăinui pentru totdeauna, ceea ce alegi este lipsit de valoare. O valoare temporară este totuna cu lipsa oricărei valori. Timpul nu poate șterge o valoare care este reală. Cele ce dispar nu au existat niciodată, și nu au nimic de oferit celui care le alege. El este amăgit de nimicul ce se prezintă într-o formă oarecare după cum consideră el ca îi place. Apoi, dacă vei alege să iei un lucru de la altcineva, cu nimic nu te vei alege. Aceasta deoarece, dacă îți negi tot timpul dreptul de a avea totul, ție însuși ți-ai negat acest drept. Nu vei recunoaște, prin urmare, lucrurile pe care le ai cu adevărat, negându-le existența. Cine caută să priveze pe altcineva de vreun lucru, a fost amăgit de iluzia că pierderea poate oferi un câștig. Dar pierderea tot pierdere trebuie că oferă, nimic altceva.

Următoarea apreciere este cea pe care se bazează celelalte. De ce alegerea pe care o faci prezintă valoare pentru tine? Ce îți atrage mintea către ea? Cărui scop servește? Aici poți fi amăgit cel mai ușor. Căci Egoul omite să recunoască ceea ce dorește. Nici măcar nu spune adevărul așa cum îl percepe, pentru că trebuie să păstreze haloul, pe care îl folosește pentru a-și proteja obiectivele împotriva coclelii și ruginii, ca să vezi cât de "inocent" este el. Dar camuflajul său este doar o poleială subțire, ce nu îi poate amăgi decât pe aceia care se complac în a fi amăgiți. Obiectivele egoului sunt evidente oricui își dă interesul să le examineze. Aici amăgirea este dublată, căci cel amăgit nu-și va da seama că, pur și simplu, nu a câștigat nimic. Ba mai mult, va crede că a servit obiectivelor ascunse ale egoului.

Și totuși, cu toate că încearcă să păstreze haloul egoului nealterat în câmpul său vizual, nu poate să nu-i perceapă marginile coclite și miezul ruginit. Greșelile sale lipsite de consecințe îi apar drept păcate, fiindcă privește cocleala ca aparținându-i și rugina ca fiind un semn al unei adânci nevrednicii dinăuntrul său. Cel care dorește să mai păstreze obiectivele egoului și să le slujească ca fiind propriile sale țeluri nu face nicidecum greșeli, după cum

declară dictatele ghidului său. Acest ghid propovăduiește că este o eroare să crezi că păcatele sunt doar niște greșeli, căci cine ar suferi pentru păcatele sale dacă ar fi așa?

Și astfel ajungem la criteriul de alegere care este cel mai greu de crezut, întrucât caracterul său vădit este înăbușit de multe straturi de obscuritate. Dacă simți cea mai mică urmă de vinovăție în privința alegerii tale, ai permis obiectivelor egoului să se amestece cu alternativele reale. Și astfel nu îți dai seama că ele nu sunt decât două, iar alternativa pe care crezi că ai ales-o pare înfricoșătoare și prea periculoasă pentru a fi deșertăciunea care este de fapt.

Toate lucrurile sunt ori valoroase, ori lipsite de valoare, demne sau nu de a fi căutate, absolut de dorit sau nedemne de nici cel mai mic efort pentru a fi obținute. Tocmai de aceea este ușoară alegerea.

Complexitatea nu este altceva decât o perdea de fum, care ascunde simplul fapt că nici o decizie nu poate fi dificilă. Ce câștigi învățând toate acestea? Câștigi mult mai mult decât doar puțința de a alege cu lejeritate și fără durere.

Cerul însuși este dobândit cu mâinile goale și cu mințile deschise, venind fără a poseda ceva, pentru a găsi totul, revendicându-i aparența. Astăzi vom încerca să atingem această stare, lăsând la o parte amăgirea de sine, și având bunăvoința onestă de a prețui numai ceea ce este într-adevăr valoros și real.

Cele două perioade de exersare extinse, a câte cincisprezece minute fiecare, vor începe cu următoarele:

"Nu voi prețui ceea ce este lipsit de valoare,
doar ceea ce are valoare caut,
căci numai aceasta doresc să găsesc."

Primește înapoi ceea ce îl așteaptă pe oricine ajunge, nestânjenit, la Poarta Cerului, care se deschide larg la sosirea sa. Dacă cumva ai început să aduni niște poveri inutile, sau dacă crezi că te confrunți cu niște decizii dificile, răspunde de îndată cu acest simplu gând:

"Nu voi prețui ceea ce este lipsit de valoare."

Căci ceea ce este valoros îmi aparține."

LECȚIA 134

"Fie să percep iertarea așa cum este ea."

Să recapitulăm astăzi semnificația verbului "a ierta", fiind foarte ușor de distorsionat și perceput ca ceva ce implică o nedreaptă renunțare la o mânie îndreptățită, un dar nejustificat și nemeritat, și o negare completă a adevărului. Dintr-o astfel de perspectivă, iertarea nu poate să nu fie văzută ca o prostie extravagantă, iar acest curs să pară a lăsa mântuirea la cheremul unei toane. Această perspectivă distorsionată a ceea ce înseamnă iertare se corectează ușor, dacă poți accepta faptul că scuzele nu se cer pentru ceva adevărat. Iertarea trebuie să se mărginească la ceea ce este fals. Este irelevantă față de orice în afară de iluzii. Adevărul este creația lui Dumnezeu, iar a scuza aceasta este lipsit de sens. Tot adevărul îi aparține, îi reflectă legile, îi radiază iubirea. Oare acestea au nevoie de scuze? Cum ai putea ierta neprihănirea și milostenia veșnică?

Dificultatea cea mai mare pe care o întâmpini față de aplicarea de către tine a iertării veritabile se datorează faptului că încă mai crezi că trebuie să ierți adevărul, și nu iluziile. Crezi că a scuza reprezintă o încercare deșartă de ignorare a ceea ce se află acolo, de a trece cu vederea adevărul, într-un efort neîntemeiat de a te amăgi singur, conferind realitate unei iluzii. Acest punct de vedere distorsionat nu face decât să reflecte influența pe care o mai are încă ideea păcatului asupra minții tale, reflectând imaginea pe care o ai despre tine însuși.

Deoarece ești de părere că păcatele tale sunt adevărate, ai impresia că a scuza înseamnă amăgire. Căci este imposibil să te gândești la păcat ca fiind adevărat, și să nu crezi că iertarea este o minciună. Astfel, iertarea realmente nu este altceva decât un păcat, ca toate celelalte. Ea afirmă că adevărul este fals, zăbindu-le celor corupți ca și cum ar fi la fel de neprihăniți ca iarba, la fel de imaculați ca zăpada. Se înșeală în privința a ceea

ce crede că poate înfăptui. Consideră corect ceea ce este evident greșit, și ia scârboșenia ca pe ceva bun.

Dintr-un asemenea punct de vedere, scuza nu este o scăpare. Este un semn în plus că păcatul este de neiertat, putând, cel mult, să fie ascuns, negat sau altfel denumit, căci a scuza este trădare față de adevăr. Vina nu poate fi iertată. Dacă păcătuiești, vina ta este atotdăinuitoare. Cei iertați dintr-un punct de vedere din care păcatele lor sunt reale, sunt batjocoriți ca vai de ei și de două ori condamnați: odată de ei înșiși, pentru ceea ce consideră că au făcut, și încă o dată de către cei care îi acuză.

Tocmai realitatea păcatului face ca iertarea să fie naturală și pe de-a-ntregul sănătoasă, o profundă ușurare pentru cei care o oferă, o tăcută binecuvântare acolo unde este primită. Iertarea nu încurajează iluziile, ci le adună grațios, cu un râset ușor, așternându-le cu blândețe la picioarele adevărului. Iar acolo ele dispar cu totul.

Iertarea este singurul lucru care reprezintă adevărul în toiul iluziilor lumii. Ea își dă seama de nimicnicia lor, privind de-a dreptul (neabătută) prin miile de forme în care acestea ar putea apare. Ea privește păcatele, dar nu se lasă amăgită. Nu ia în seamă țipetele autoacuzatoare ale păcătoșilor înnebuniți de vinovăție. Se uită la ei cu ochi liniștiți, spunându-le doar atât: "Frate al meu, ceea ce crezi nu este adevărul."

Tăria iertării constă în onestitatea ei, care este atât de incoruptibilă încât vede iluziile ca iluzii, și nu ca fiind adevărul.

Tocmai de aceea, în fața minciunilor, ea devine cea care dezamăgește; marele restaurator al simplului adevăr. Prin capacitatea sa de a trece cu vederea ceea ce nu se află acolo, ea deschide drumul către adevăr, drum ce a fost blocat de către visele vinovăției. Acum ești liber să urmezi calea care ți-o deschide adevărata ta iertare. Căci dacă un singur frate a primit acest dar de la tine, ușa este deschisă și pentru tine.

Există un mod foarte simplu de a găsi ușa către adevărata iertare și de a o percepe ca fiind larg deschisă, în semn de bun venit.

Dacă te simți ispitit să acuzi pe cineva de vreun păcat, indiferent

sub ce formă, nu-i permite minții să stăruie asupra a ceea ce crezi că a făcut acea persoană, căci înseamnă să te amăgești singur. Întreabă-te, în schimb: "M-aș acuza eu oare de acest lucru?"

Astfel vei vedea alternativele între care ai de ales, în termeni care dau sens alegerii și îți păstrează mintea liberă de vinovăție și durere, precum Dumnezeu Însuși a rânduit-o să fie, după cum este ea într-adevăr. Numai minciunile vor condamna. Într-adevăr, inocența este singurul lucru care există. Iertarea se așează între iluzii și adevăr, între lumea pe care o vezi și cea care se află dincolo de ea; între iadul vinovăției și poarta Cerului.

Peste această punte, la fel de puternică precum iubirea care și-a întins binecuvântările peste ea, toate visele despre rău, ură și atac sunt tăcut aduse în fața adevărului. Ele nu sunt reținute ca să intensifice, să intimideze și să îngrozească pe nesăbuitul visător care crede în ele. El a fost deja trezit, cu blândețe, din visul său, prin înțelegerea faptului că ceea ce i s-a părut că vede nu a existat niciodată, iar acum el nu mai poate gândi că i s-a refuzat orice posibilitate de scăpare. Nu trebuie să lupte pentru a-și afla mântuirea. Nu trebuie să ucidă balaurii de care se credea urmărit. Și nici nu trebuie să înalțe groasele ziduri de piatră și ușile de fier despre care credea că îl vor pune în siguranță. El acum poate să-și îndepărteze armura greoaie și inutilă, făurită pentru a-i lega mintea cu lanțul fricii și suferinței. Pasul îi este ușor și, de cum se așterne la drum, o stea rămâne în urma sa, pentru a arăta calea celor cel urmează.

Iertarea trebuie exersată, căci lumea nu îi poate percepe sensul, și nici nu poate pune la dispoziție o călăuză care să-ți demonstreze eficiența ei benefică. Nu există în toată lumea vreun gând care să conducă măcar la o cât de mică înțelegere a legilor pe care le urmează, nici a Gândului pe care-l reflectă. Iertarea este la fel de străină de această lume precum este propria ta realitate. Totuși, ea împreunează mintea cu realitatea din tine. Astăzi exersăm adevărata iertare, pentru ca vremea împreunării să nu mai fie amânată. Căci vrem să ne întâlnim cu realitatea noastră în libertate și pace. Exersarea se preschimbă în pașii ce

luminează calea pentru frații noștri, care ne vor urma către realitatea pe care o împărtășim cu ei. Pentru ca se înfăptuiască aceasta, haideți să dedicăm câte un sfert de oră, de două ori pe zi, pe care să-l petrecem alături de Îndrumătorul Care înțelege sensul iertării, și Care ne-a fost trimis spre a ni-l revela. Să-L rugăm așadar:

"Fă-mă să percep iertarea așa cum este ea."

Apoi alege un frate, conform îndrumării pe care El ți-o va da, și cataloghează-i "păcatele", pe măsură ce îți vin în minte, unul câte unul. Să nu zăbovești asupra nici unuia dintre ele, ci realizează că îi folosești "ofensele" numai și numai pentru a salva lumea de toate ideile păcătuirii. Consideră, pe scurt, tot ce ai gândit rău despre el și, de fiecare dată, întreabă-te: "M-aș condamna eu oare pentru toate acestea?"

Îngăduie-ți să fii eliberat de toate gândurile pe care le-ai nutrit referitor la păcatul din el. Acum tu ești pregătit pentru libertate.

Dacă până acum ai exersat cu bunăvoință și onestitate, vei începe să conștientizezi o senzație de înălțare, o ușurare a greutății ce o simțeai de-a lungul pieptului, un cert și profund sentiment de ușurare. Timpul ce a mai rămas trebuie consacrat resimțirii sentimentului de eliberare de toate lanțurile împovărătoare cu care ai încercat să-l încătușezi pe fratele tău, dar pe care le-ai aruncat asupra ta însăși.

Iertarea trebuie practică de-a lungul întregii zile, căci vor fi încă multe ocazii când îi vei uita sensul și te vei ataca pe tine însuși.

Dacă se întâmplă asta, îngăduie-i minții tale să nu se lase păcălită de această iluzie, spunând în sinea ta:

"Fie să percep iertarea așa cum este ea.

M-aș acuza oare de acest lucru?

Nu mă voi încătușa singur."

Orice ai face, adu-ți aminte:

"Nimeni nu este răstignit de unul singur, tot așa cum nimeni nu poate pătrunde Cerul de unul singur."

LECȚIA 135

"Dacă mă apăr, sunt atacat."

Cine s-ar apăra, dacă nu ar crede că a fost atacat, că atacul a fost real și că propria lui apărare ar putea să-l salveze? Într-aceasta stă absurditatea apărării; ea conferă iluziilor realitate deplină, încercând apoi să le trateze ca fiind reale. Ea adaugă iluziilor alte iluzii, făcând corecția de două ori mai dificilă. Tocmai asta faci atunci când încerci să planifici viitorul, să activezi trecutul sau să organizezi prezentul conform dorințelor tale.

Acționezi pe baza convingerii că trebuie să te protejezi față de ceea ce se întâmplă, deoarece întâmplarea trebuie să conțină ceea ce te amenință. Sentimentul amenințării este o recunoaștere a unei slăbiciuni inerente; reprezintă convingerea că există un pericol care are puterea de a te face să iei cuvenitele măsuri de apărare. Pe această convingere dementă se bazează lumea.

Toate structurile sale, toate gândurile și îndoielile sale, armamentele grele și pedepsele sale, definițiile legale și codurile sale, etica, conducătorii și zeii săi toate nu fac altceva decât să perpetueze acest sentiment de amenințare. Căci nimeni nu umblă prin lume îmbrăcat în armură, decât dacă groaza îi roade inima. Apărarea este înfricoșătoare. Ea provine din teamă, sporind teama cu fiecare apărare suplimentară. Tu crezi că îți oferă siguranță. Dar ea este dovada grăitoare a fricii devenită reală și a groazei îndreptățite.

Nu ți se pare straniu că, atunci când îți elaborezi planurile, îți îngroși armura și îți întărești zăvoarele, nu te oprești să te întrebi ce anume sperii, cum și împotriva cui?

Să analizăm mai întâi ce anume aperi. Trebuie să fie ceva foarte slab și ușor de asaltat. Trebuie să fie o pradă ușoară, incapabilă de a se proteja și, ca atare, având nevoie de apărarea ta. Ce altceva decât trupul este atât de fragil, încât să necesite îngrijire permanentă și o preocupare alertă și profundă pentru a-i proteja micuța viață. Ce altceva decât trupul se poticnește și este incapabil să-i servească Fiului lui Dumnezeu drept gazdă vrednică?

Și totuși, nu trupul este cel care se poate teme, nici nu poate fi un lucru de temut. Nu are alte nevoi decât cele pe care tu însuți i le atribui. Nu are nevoie de structuri complicate de apărare, nici de medicamente care să-i dea sănătate, nu are nevoie de absolut nici o îngrijire sau preocupare. Apără-i viața, sau oferă-i daruri spre a-i da frumusețe, sau ziduri pentru ai da siguranță, și nu faci altceva decât să declari că sălașul tău este prada timpului hoțoman, supus putrefacției și sortit a se face praf și pulbere, atât de neocrotit, încât trebuie apărat cu însăși prețul vieții tale. Nu este înspăimântătoare această imagine? Cum poți fi împăcat cu un astfel de concept despre sălașul tău? Însă ce altceva a înzestrat trupul cu dreptul de a te sluji în felul acesta decât propria ta credință (convingere)? Minte a conferit trupului toate funcțiile pe care le distingi în el, fixându-i valoarea mult peste grămăjoara de pulbere și apă ce este. Cine ar mai apăra așa ceva odată ce și-a dat seama ce este?

Trupul nu are nevoie de nici o apărare. Acest fapt trebuie scos în evidență iar și iar, ori de câte ori l-am repeta, tot nu este suficient. Trupul va fi puternic și sănătos dacă mintea nu va abuza de el, atribuindu-i niște roluri pe care nu și le poate îndeplini, niște obiective ce-i depășesc competența și niște țeluri entuziaste pe care nu le poate atinge. Astfel de încercări ridicole, dar profund prețuite, reprezintă sursele numeroaselor atacuri nebunești pe care le întreprinzi asupra sa. Căci trupul pare să-ți înșele așteptările, nevoile, valorile și visele.

Acel "sine" care are nevoie de protecție nu este real. Trupul, lipsit de valoare și departe de a merita cea mai mică apărare, trebuie perceput doar ca fiind complet aparte de tine, ca să devină astfel un instrument sănătos și serviabil, prin care mintea poate opera până când el încetează de a mai avea vreo utilitate. Cine ar mai vrea să-l păstreze, odată ce el nu mai este de folos?

Apără trupul și ți-ai atacat mintea. Căci ai văzut astfel în ea toate defectele, slăbiciunile, limitele și lipsurile de care crezi că trebuie salvat trupul. Nu vei vedea mintea ca fiind separată de condiții corporale. Și vei descărca asupra corpului toată durerea ce

provine din concepția că mintea ar fi limitată și fragilă, aparte de alte minți și separată de Sursa ei.

Iată gândurile care au nevoie de vindecare, iar odată ce acestea au fost corectate și înlocuite cu adevărul, trupul va răspunde manifestând sănătate. Adevărul este singura apărare reală a trupului.

Dar, oare, la adevăr recurgi pentru a-ți apăra trupul? Tipul de protecție pe care i-l oferi nu-i este de nici un folos, ba chiar îți mai și sporește strâmtoarea minții. Și nu numai că nu vindecă, ci risipești orice speranță de vindecare, deoarece omiți să-ți dai seama unde anume trebuie să se afle speranța, dacă este ca ea să fie întemeiată.

O minte vindecată nu face planuri. Ea duce la îndeplinire planuri pe care le recepționează, dând ascultare înțelepciunii care nu este propria ei înțelepciune. Ea așteaptă până ce a fost instruită în privința celor ce le are de făcut, iar apoi purcede la fapte. Nu se bizuie pe sine decât în ceea ce privește perfectă ei competență de a îndeplini planurile care i-au fost încredințate. Este senină în certitudinea că obstacolele nu-i pot împiedica mersul înainte spre realizarea oricărui țel care servește planul, mai mare, stabilit pentru binele fiecăruia.

O minte vindecată este despovărată de credința că trebuie să plănuiască, căci ea nu poate ști care este rezolvarea optimă, care sunt mijloacele de realizare și nici cum să recunoască problema pentru rezolvarea căreia a fost întocmit planul. Până când nu recunoaște toate acestea, mintea nu face decât să uzeze de trup în plănuirile sale. Dar atunci când le-a acceptat ca fiind adevărate, este vindecată și nu se mai cramponează de corp.

Înrobirea trupului cuprins în planurile pe care mintea nevindecată le întocmește pentru a se salva pe sine nu duce decât la îmbolnăvirea sa. El nu este liber să constituie unele ajutoare a unui plan care transcende cu mult propria-i protecție și care, pentru o vreme, îi solicită serviciile. În această capacitate, sănătatea îi este asigurată. Căci tot ceea ce întrebuințează mintea

pentru îndeplinirea a ceea ce-și propune va funcționa fără cusur, cu tăria care i-a fost dăruită și care nu poate da greș.

Poate că nu este ușor să percepi planurile autoinițiate ca nefiind altceva decât niște strategii de apărare, conform scopului pe care fiecare dintre ele a fost făcut să-l realizeze. Ele sunt mijloacele prin care o minte înfricoșată încearcă să întreprindă propria-i protecție, în detrimentul adevărului. Aceasta se poate recunoaște cu ușurință în anumite forme pe care le iau aceste autoamăgiri, în care negarea realității este cât se poate de vădită. Cu toate acestea, nu se întâmplă prea des ca plănuierea să fie recunoscută ca fiind o strategie de apărare.

Mintea angajată în a face planuri pentru sine este ocupată să țină sub control întâmplări viitoare. Ea nu crede că va avea de toate, decât dacă își face singură provizii. Timpul devine un factor al cărui centru de greutate este deplasat undeva în viitor, pentru a fi controlat prin intermediul învățării și a experienței obținute din întâmplări trecute și credințe anterioare. Prezentul este trecut cu vederea, căci se bazează pe ideea că trecutul a constituit o sursă suficientă de învățături pentru ca mintea să-și poată trasa propria ei desfășurare în viitor.

Mintea care plănuieste nu îngăduie, așadar, să intervină vreo schimbare. Ceea ce a învățat înainte devine baza Țelurilor sale viitoare. Experiența ei din trecut determină alegerea a ceea ce se va întâmpla. Ea nu-și dă seama că aici și acum se află tot ce are nevoie pentru a garanta un viitor cu totul diferit de trecut, fără nici o continuitate a ideilor vechi și a credințelor bolnave. Anticiparea nu joacă nici un rol, căci încrederea prezentă arată calea.

Atitudinile defensive sunt planurile pe care le făurești pentru a ataca adevărul. Ținta lor este să selecteze ceea ce aprobi, și să ignore ceea ce consideri a fi incompatibil cu convingerile privind propria-ți realitate. Iar ceea ce rămâne este într-adevăr lipsit de sens. Căci tocmai realitatea ta este "amenințarea" pe care strategiile tale defensive vor s-o atace, să o camufleze, să o despice și să o răstignească.

Câte nu ai putea accepta, dacă ai ști că tot ce se întâmplă, toate

evenimentele, trecute, prezente și viitoare sunt plănuite cu blândețe de Cel Unic, al Căru singur scop este binele tău? Poate că l-ai înțeles greșit planul, căci El nu ți-ar oferi niciodată durerea. Însă atitudinile tale defensive nu te-au lăsat să vezi cum binecuvântarea sa iubitoare strălucește la fiecare pas pe care l-ai făcut vreodată. În timp ce făceai planuri pentru moarte, El te-a condus cu gingășie către viața eternă.

Încrederea ta prezentă în El este acea apărare care promite un viitor netulburat, fără nici o umbră de mâhnire, cu o bucurie care sporește neîncetat, pe măsură ce această viață devine o clipă sfântă, așezată în timp, dar râvnind numai nemurire. Nu lăsa alte apărări, decât încrederea ta prezentă, să-ți traseze viitorul, și viața aceasta devine o întâlnire cu adevărul plină de semnificație, pe care doar strategiile tale defensive vor să-l ascundă.

Lipsit de sistemele tale de apărare, devii o lumină pe care Cerul, plin de recunoștință, o recunoaște ca aparținându-i. Și te va conduce pe căi ce ți-au fost hărăzite întru fericirea ta conform străvechiului plan, început atunci când s-a născut timpul. Cei care te urmează își vor împreuna lumina cu a ta, ce va spori până când lumea va radia de bucurie. Iar frații noștri își vor abandona stânjenitoarele sisteme de apărare, care nu le-au adus nimic și nu putea decât să înspăimânte.

Astăzi vom anticipa acel timp cu o încredere prezentă, căci aceasta face parte din ceea ce a fost plănuir între noi. Vom fi încredințați că toate cele de care avem nevoie ne sunt date, pentru a realiza acest deziderat. Nu facem planuri referitoare la posibilitățile de împlinire, ci ne dăm seama că lipsa noastră de apărare este tot ce ne trebuie, pentru ca adevărul să răsară cu certitudine în mințile noastre.

De două ori pe zi, timp de cincisprezece minute, ne vom odihni de plănuiri lipsite de sens și de orice gând care împiedică adevărul să pătrundă în mințile noastre. Astăzi, vom dobândi în loc să facem planuri, astfel încât să putem dăruir în loc să organizăm. Și nouă ni se dăruiește cu adevărat, atunci când spunem:

"Dacă mă apăr, sunt atacat.

Dar în neapărarea mea voi fi puternic,
și voi afla ceea ce ascund apărările mele."

Nimic altceva. Dacă sunt planuri de făcut, ți se va spune despre ele. S-ar putea ca ele să nu fie planurile pe care le credeai necesare, și nici chiar răspunsurile la problemele cu care credeai că ești confruntat.

Ele sunt însă răspunsuri la un alt fel de întrebare, care deocamdată, rămâne fără răspuns dar în așteptarea răspunsului până ce, în cele din urmă, primești Răspunsul.

Toate sistemele tale defensive au avut ca obiectiv să nu primești ce vei primi astăzi. În lumina și bucuria încrederii neîndoite te vei întreba, cu mirare, de ce oare ai crezut vreodată că trebuie să fii apărat de izbăvire. Cerul nu cere nimic. Iadul este cel care ridică extravagante pretenții la sacrificiu. Astăzi nu renunți la nimic în aceste momente când, neapărat, te prezinți Creatorului tău așa cum ești cu adevărat.

El te-a ținut minte. Astăzi, la rândul nostru, ne vom aminti de El.

Căci aceasta este Vremea Paștelui în procesul tău de mântuire.

Învii din nou ceea ce a fost o moarte și părelnică deznădejde.

Acum a renăscut în tine lumina speranței, fiindcă acum te apropii fără de apărare ca să-ți afli rolul în planul lui Dumnezeu. Ce planuri mărunte sau credințe magice mai pot avea oare vreo valoare, atunci când ți-ai primit funcția de la Vocea lui Dumnezeu Însuși?

Nu încerca să modelezi această zi după cum ți se pare că ți-ar fi de cel mai mare folos. Căci nu îți poți imagina toată fericirea care te ajunge atunci când nu plănuiești nimic. Află astăzi. Și toată lumea va face acest pas uriaș, sărbătorind Paștele tău împreună cu tine. De-a lungul zilei, pe măsură ce apar mici nebunii ca să-ți imobilizeze sistemele defensive, ispitindu-te să urzești planuri, adu-ți aminte că astăzi este o zi de învățământ special, și afirmă următoarele:

"Acesta este Paștele meu. Îl voi păstra

cu sfințenie. Nu mă voi apăra,

căci Fiul lui Dumnezeu nu are nevoie de apărare împotriva

adevărului realității sale."

LECȚIA 136

"Boala este o strategie defensivă împotriva adevărului."

Nimeni nu poate vindeca dacă nu înțelege scopul pe care boala pare să-l servească. Fiindcă atunci înțelege, de asemenea, că scopul bolii este lipsit de sens. Neavând vreo cauză și lipsită de orice scop care să aibă sens, ea nu poate fi de fel. Odată ce sunt înțelese toate acestea, vindecarea este automată. Ea risipește această iluzie lipsită de sens prin același mod de abordare care duce toate iluziile înaintea adevărului, lăsându-le acolo să dispară.

Boala nu este un accident. Ca toate sistemele defensive, ea este un mecanism de autoamăgire. Și, ca tot restul, scopul ei să ascundă realitatea, să o atace, să o schimbe, să o incapaciteze, să o distorsioneze, să o răstălmăcească, sau să o reducă la o grămăjoară de părți neasamblate. Țelul tuturor acțiunilor defensive e acela de a împiedica adevărul să fie între. Părțile sunt văzute ca și cum fiecare ar fi întreagă în sine.

Acțiunile defensive nu sunt involuntare, și nici nu se desfășoară în mod inconștient. Sunt niște baghete secrete, pe care le fluturi atunci când adevărul pare să amenințe ceea ce ai vrea să crezi. Ele par să fie inconștiente doar din cauza rapidității cu care te hotărăști să le folosești. În acea secundă, sau chiar fracțiune de secundă, în care iei decizia să faci uz de ele, îți dai seama exact de ceea ce îți propui să faci, ca apoi să crezi că s-a și împlinit. Cine altul decât tu însuși evaluezi o amenințare, decizi că trebuie să scapi de ea și ticluiești o serie de sisteme defensive pentru a reduce amenințarea care a fost judecată ca fiind reală? Toate acestea nu pot fi făcute în mod inconștient. Dar odată pus la cale, planul tău pretinde că trebuie să uiți că tu ești cel care l-a făcut, ca astfel să pară străin propriei tale intenții; o întâmplare fără nici o legătură cu starea ta mentală, un rezultat ce are efect real asupra ta, și nu unul efectuat de tine însuși.

Rapiditatea cu care uiți rolul pe care îl joci în plăsmuirea "realității" tale, te face să crezi că acțiunile defensive nu se află sub propriu-ți control. Dar ceea ce ai uitat poate fi rechemat în memorie, dacă ești dispus să reconsideri decizia care este dublu ecranată de către unitate.

Faptul că nu-ți aduci aminte nu este altceva decât un indiciu că această decizie mai rămâne în vigoare în ceea ce te privește. Nu confunda asta cu un fapt. Acțiunile defensive trebuie să facă faptele de nerecunoscut. Asta urmăresc, iar asta și fac.

Fiecare sistem ia niște fragmente ale întregului, le assemblează fără a ține cont de adevărata relație ce există între ele și, în felul acesta, țese iluzii ale unui întreg care nu există. Acest proces produce senzația de amenințare, și nu rezultatul lui, oricare ar fi el. Atunci când se smulg niște părți din întreg și se consideră ca fiind separate și întregi ele însele, se transformă în simboluri ce reprezintă un atac împotriva întregului; atacul fiind o reușită doar datorită efectului său: întregul nu va mai fi considerat ca fiind întreg. Dar tu ai uitat că aceste simboluri reprezintă doar propria ta decizie privitor la ceea ce ar trebui să fie real, luând locul a ceea ce este într-adevăr real.

Boala este o decizie. Nu este ceva ce ți se întâmplă fără s-o fi cerut, care te slăbește și îți aduce suferință. Boala este o alegere pe care o faci, un plan pe care îl întocmești atunci când, pentru o clipă, adevărul mijește în propria-ți minte amăgită, și toată lumea pare să se clatine și stă să se prăbușească. Acum te-ai îmbolnăvit, pentru ca adevărul să se ducă și să nu-ți mai amenințe castelele de nisip.

Oare de ce crezi că boala poate reuși să te scutească de adevăr? Deoarece ea dovedește că trupul nu este separat de tine și, prin urmare, tu trebuie să fii separat de adevăr. Înduri chinuri deoarece trupul le îndură, iar în acest chin ajungi să fii una cu el. Astfel este perpetuată "adevărata" ta identitate și este redus la tăcere și înăbușit acel gând curios și tulburător, că s-ar putea să fii ceva mai mult decât această grămăjoară de pulbere. Căci iată, această

pulbere te poate face să suferi, să te chircești și poate să-ți oprească inima, poruncindu-ți să mori și să încetezi a mai fi. Astfel trupul este mai tare decât adevărul, care te roagă să trăiești, dar care nu poate trece peste hotărârea ta de a muri. Așa că trupul este mai puternic decât viața veșnică. Cerul mai fragil decât iadul, iar ceea ce a hărăzit Dumnezeu pentru mântuirea Fiului Său se lovește de împotrivirea unei decizii mai puternice decât Voia Sa. Fiul Său este pulbere, Tatăl nedesăvârșit, iar haosul se așează triumfător pe tronul Său.

Așa arată plănuirile tale pentru propria-ți apărare. Și ești convins că Cerul se cutremură înaintea unor astfel de atacuri nebunești, că Dumnezeu este orbit de iluziile tale, că adevărul este preschimbat în minciuni și tot universul este înrobitor unor legi pe care sistemele tale defensive vor să i le impună. Dar cine crede în iluzii, decât cel care le-a plăsmuit? Cine altul poate să le vadă și să reacționeze față de ele ca și cum ar fi chiar adevărul?

Dumnezeu nu știe nimic de planurile tale de a-l schimba Voia. Universul rămâne indiferent la legile prin care te-ai decis să-l guvernezi. Iar Cerul nu s-a plecat în fața iadului, nici viața în fața morții. Nu poți decât să preferi să crezi că mori, că înduri boala sau că stâlcești adevărul într-un fel sau altul. Creația este cu totul aparte de toate acestea. Strategiile defensive sunt niște planuri de a nimici ceea ce nu poate fi atacat. Inalterabilul nu se poate schimba. Iar ceea ce este pe de-a-ntregul neprihănit nu poate păcătui. Iată simplul adevăr. El nu recurge nici la forță, nici la triumf. Nu poruncește supunere, nici nu încearcă să dovedească cât de lamentabile și futele sunt încercările tale de a pune la cale niște acțiuni defensive care să-l altereze. Adevărul dorește numai și numai să-ți dăruiască fericire, căci acesta îi este rostul. Poate că suspină un pic atunci când îi nesocotești darurile, știind totuși, cu o certitudine perfectă, că ceea ce Dumnezeu voiește pentru tine trebuie să fie primit.

Tocmai acest fapt demonstrează că timpul este o iluzie. Căci timpul îți permite să crezi că ceea ce Dumnezeu ți-a dăruit nu este

adevărat chiar acum, precum trebuie să fie. Gândurile lui Dumnezeu sunt cu totul aparte de timp. Căci timpul nu este decât un alt sistem defensiv lipsit de sens pe care l-ai urzit împotriva adevărului. Cu toate acestea, ceea ce El voiește este aici, iar tu rămâi așa cum te-a creat El.

Adevărul are o putere mai presus de orice apărare, căci nici o iluzie nu poate rămâne acolo unde adevărului i s-a îngăduit să intre. Și răsare în orice minte care își va depune armele și va înceta să se joace cu nebunia. Adevărul poate fi găsit oricând; chiar astăzi, dacă vei decide să exersezi cum să-i dai bunvenit. Acesta este astăzi obiectivul nostru. Vom dedica de două ori câte un sfert de oră ca să rugăm adevărul să vină și să ne pună în libertate. Iar adevărul va veni, căci nu a fost vreodată aparte de noi. Nu așteaptă decât această invitație pe care i-o adresăm astăzi. Deschidem invitația cu o rugăciune vindecătoare care ne va ajuta să ne ridicăm deasupra atitudinii noastre defensive, îngăduind adevărului să fie așa cum a fost mereu:

"Boala este o strategie îndreptată împotriva adevărului.

Voi accepta adevărul a ceea ce sunt.

și voi îngădui ca mintea mea să fie astăzi pe deplin vindecată."

Vindecarea va fulgera prin mintea ta deschisă, pe măsură ce pacea și adevărul se vor înălța pentru a lua locul războiului și imaginilor deșarte. Nu va mai fi nici un colț întunecat pe care boala să-l poată ascunde și apăra de lumina adevărului. Nu va mai rămâne în mintea ta nici una dintre figurile sumbre din visele tale și nici căutările lor obscure și lipsite de sens, constând în urmărirea dementă a unor țeluri duble. Mintea îți va fi vindecată de toate dorințele bolnave, întru ascultarea cărora ea a încercat să împuternicească trupul.

Acum trupul este vindecat, căci sursa bolii a fost deschisă ajutorului despovăraător. Vei recunoaște că ai exersat bine după următoarele: trupul nu trebuie să fie deloc resimțit. Dacă ai reușit, nu vei avea nici senzația că te simți bine sau rău, nici senzația de durere sau plăcere. În minte nu este nici o reacție față de ceea ce

face trupul. Utilitatea sa este singurul lucru care rămâne, și nimic mai mult.

Poate nu-ți dai seama că acesta elimină limitele pe care le-ai impus prin scopurile pe care i le-ai atribuit. Pe măsură ce ele sunt abandonate, forța de care dispune corpul este mereu suficientă pentru a servi toate scopurile cu adevărat utile. Sănătatea sa este pe deplin garantată, el nemaifiind limitat de timp, de vreme sau oboseală, de mâncare și băutură, sau de orice lege pe care l-ai făcut să o slujească înainte. Acum nu mai trebuie să întreprinzi nimic ca să-l faci bine, căci boala a devenit imposibilă.

Dar această proiecție se cere prezervată printr-o vigilență plină de pășare. Dacă-i vei îngădui minții să întrețină gânduri de atac, să cedeze judecării sau să facă planuri pentru a contracara incertitudinile viitoare, te-ai pus iarăși într-o poziție falsă, plăsmuind o entitate trupească care va ataca corpul, căci acum mintea este bolnavă.

Dacă se întâmplă asta, aplică instantaneu remediul, nemaipermitând atitudinii tale defensive să-ți facă rău. Și nu rămâi nelămurit în privința a ceea ce trebuie vindecat, ci spuneți:

"Am uitat ceea ce sunt cu adevărat,
căci mi-am confundat trupul cu mine însumi.

Boala este o strategie defensivă îndreptată împotriva adevărului.

Dar nu sunt un trup. Și mintea mea nu poate ataca.

Așa că nu pot fi bolnav."

LECȚIA 137

"Atunci când sunt vindecat, nu sunt singurul care se vindecă."

Ideea de astăzi rămâne gândul central pe care se întemeiază mântuirea. Căci vindecarea este opusul ideilor lumii care se ocupă de boală și stări de separare. Boala este o retragere din fața celorlalți și un refuz al împreunării. Ea devine o ușă care se închide în urma unui sine separat, ținându-l izolat și singur.

Boala înseamnă izolare. Căci pare să țină un sine aparte de tot

restul, pentru a îndura ceea ce nu simt ceilalți. Ea conferă trupului puterea absolută de a face separarea reală și de a ține mintea într-un regim de celulă, separată în bucăți ce sunt ținute laolaltă de un strașnic zid de carne îmbolnăvită, pe care nu-l poate birui. Lumea se supune legilor în slujba cărora se află boala, dar vindecarea operează aparte de ele. Este important ca cineva să fie vindecat de unul singur. Dar vindecarea este propria lui decizie de a fi din nou Unul și de a-și accepta Sinele cu toate părțile Sale intacte și nevătămate. Aflat în boală, Sinele tău pare să fie dezmembrat și lipsit de unitatea care îi dă viață. Dar vindecarea se săvârșește atunci când el vede că trupul nu are nici o putere de a ataca unitatea universală a Fiului lui Dumnezeu.

Boala ține să demonstreze că minciunile trebuie că sunt adevărul. Dar vindecarea demonstrează că adevărul este adevărat. Separarea, pe care boala ține s-o impună în realitate nu a avut loc niciodată. A fi vindecat înseamnă, pur și simplu, a accepta ceea ce mereu a fost simplul adevăr și va rămâne mereu exact așa cum a fost dintotdeauna.

Totuși, ochilor obișnuiți cu iluziile trebuie să li se arate că ceea ce ei privesc este fals. Așa se face că vindecarea, de care adevărul nu are niciodată nevoie, trebuie să demonstreze că boala nu este reală.

Așadar, vindecarea ar putea fi numită un contravis, ce anulează visul bolii în numele adevărului, dar nu în însuși adevărul. La fel cum iertarea trece cu vederea toate păcatele ce nu au fost niciodată comise, vindecarea nu face decât să înlăture iluziile care nu au avut loc. La fel cum lumea reală va răsări pentru a înlocui ceea ce nu a fost niciodată, vindecarea oferă doar restaurație pentru stări imagine și idei false, din care visele brodează tablouri despre adevăr.

Să nu crezi totuși că a vindeca este nedemn de funcția ta aici. Căci antiChrist devine mai puternic decât Christul pentru cei care visează că lumea este reală. Trupul pare să fie mai solid și mai stabil decât mintea. Iar iubirea devine un vis, de vreme ce teama

rămâne singura realitate care poate fi văzută, justificată, și pe deplin înțeleasă.

După cum iertarea risipește în strălucirea ei tot păcatul și lumea reală va ocupa locul a ceea ce ai plăsmuit, tot așa vindecarea trebuie să înlocuiască fanteziile bolii pe care le desfășori în fața simplului adevăr, ascunzându-l. Când boala va fi văzută dispărând, în ciuda tuturor legilor ce susțin că ea este cât se poate de reală, atunci toate întrebările își vor fi găsit răspunsul. Iar legile nu vor mai putea fi adorate și nici respectate.

Vindecarea înseamnă libertate. Căci ea demonstrează că visele nu vor triumfa asupra adevărului. Vindecarea este împărtășită. Iar prin acest atribut ea dovedește că acele legi, care sunt diferite de cele care susțin că boala este inevitabilă, sunt mai puternice decât opusele lor bolnăvicioase. Vindecarea înseamnă tărie. Căci prin mâna ei blândă, slăbiciunea este biruită și mințile, ce erau zidite înăuntrul unui trup, sunt libere să se împreuneze cu alte minți, pentru a fi de-a pururea veșnice.

Vindecarea, iertarea și bucuroasa preschimbare a tot ce înseamnă lumea durerii cu o lume unde tristețea nu poate intra sunt mijloacele prin care Sfântul Spirit te îmboldește să-L urmezi. Blânde Sale lecții te învață cât de ușor poți dobândi mântuirea; cât de puțin exercițiu îți trebuie ca să-l lași legile să le înlocuiască pe cele făcute de tine pentru a te face prizonier al morții. Viața Sa devine propria ta viață, pe măsură ce extinzi micul ajutor pe care El ți-l cere spre a te elibera de tot ce ți-a pricinuit vreodată durere. Iar acum, când te lași vindecat, vezi cum toți cei din jurul tău, cei care îți vin în minte, cei cu care ai contact sau cei care nu par să aibă nici o legătură cu tine, sunt vindecați împreună cu tine.

Probabil că nu îi vei recunoaște pe toți, probabil că nu vei realiza cât de măreața îți este ofranda adusă lumii întregi, atunci când îngădui vindecării să pogoare asupra ta. Dar niciodată nu ești singurul care se vindecă. Și legiuni peste legiuni vor primi darul pe care îl primești tu atunci când ești vindecat.

Cei vindecați devin instrumentele vindecării. Între clipa în care ei

sunt vindecați și cea în care le este dăruit harul vindecării, ca ei să-l dăruiască la rândul lor, nu se interpune timpul. Ceea ce este opus lui Dumnezeu nu există, iar cel care nu acceptă în mintea sa ceva ce nu există, devine un liman unde cei obosiți pot face un popas. Căci aici a fost hărăzit adevărul, și tot aici toate iluziile sunt aduse în ființa adevărului.

Nu vrei să-l oferi adăpost Voii lui Dumnezeu? Căci prin aceasta nu faci altceva decât să-ți poftești Sinele să se simtă ca la El acasă. Și poate fi refuzată această invitație? Cere-i inevitabilului să se întâmple, și nu vei da greș niciodată. Cealaltă alegere înseamnă doar a cere ca ceva să fie ceea ce nu poate fi, iar așa ceva nu poate avea sorti de izbândă. Astăzi cerem ca numai adevărul să ne ocupe mințile; pentru ca gânduri de vindecare să porceadă de la ceea ce este vindecat către ceea ce mai trebuie vindecat, conștienți fiind că se vor revela ca una.

La fiecare oră, ne vom aminti că funcția noastră este să îngăduim ca mințile să ne fie vindecate, spre a putea aduce vindecarea în lume, schimbând blestemul cu vindecarea, durerea cu bucuria, și separarea cu pacea lui Dumnezeu. Oare nu merită să dăruiești un minut dintr-o oră pentru a dobândi un dar ca acesta? Oare nu reprezintă un pic de timp o cheltuială neînsemnată pentru a fi oferită în schimbul darului ce cuprinde totul?

Însă, trebuie să fim pregătiți pentru un asemenea dar. Și astfel, vom începe ziua cu următoarele gânduri, dedicându-le zece minute, și tot cu aceste gânduri vom încheia ziua:

"Atunci când sunt vindecat, nu sunt singurul care se vindecă.

Vreau să-mi împărtășesc vindecarea cu lumea întreagă, pentru ca boala să fie alungată din mintea

Unicului Fiu al lui Dumnezeu, care este singurul meu Sine."

Îngăduie ca vindecarea să aibă loc prin tine chiar în această zi. Și, găsindu-ți odihna în liniște, fii pregătit să dăruiești pe măsură ce dobândești, reținând doar ceea ce dăruiești și primind Cuvântul lui Dumnezeu ca să ia locul tuturor gândurilor nebunești care au fost imparate vreodată. Ne adunăm acum ca să face bine tot ceea ce a fost bolnav și să oferim binecuvântarea acolo unde domnea

atacul. Și nu vom îngădui ca această funcție să fie dată uitării cu trecerea orelor zilei, amintindu-ne de rostul nostru cu ajutorul acestui gând:

"Atunci când sunt vindecat, nu sunt sigurul care se vindecă. Și mi voi binecuvânta frații, căci voi fi vindecat împreună cu ei, așa cum și ei sunt vindecați împreună cu mine."

LECȚIA 138

"Cerul este alternativa pentru care trebuie să mă decid."

În această lume, Cerul constituie o opțiune, fiindcă aici credem că există niște alternative între care trebuie să alegem. Avem convingerea că toate lucrurile au un opus, iar ceea ce dorim reflectă propria noastră alegere. Dacă Cerul există, trebuie să existe și iadul, căci contradicția este modul în care plăsmuim ceea ce percepem și ceea ce credem că este real.

Creația nu cunoaște contrarii. Dar aici, în lume opoziția face parte din a fi "real". Tocmai această percepție stranie a adevărului face ca opțiunea pentru Cer să pară totuna cu renunțarea la iad. Nu e chiar așa. Însă ceea ce este adevărat în creația lui Dumnezeu nu poate pătrunde aici, până ce nu își găsește reflectarea într-o formă pe care lumea o poate înțelege. Adevărul nu poate veni acolo unde n-ar putea fi perceput decât cu teamă. Căci aceasta ar constitui eroarea de a crede că adevărul poate fi redus la niște iluzii. Opoziția face ca adevărul să nu fie binevenit, iar astfel el nu poate veni. Opoziția este modul evident de a scăpa de ceea ce apare ca având opus. Decizia permite ca unul dintre obiectivele în conflict să devină țelul eforturilor și a cheltuielii de timp. Fără a lua vreo decizie, timpul este irosit și eforturile disipate. Sunt cheltuite pe nimic, iar timpul trece fără a vădi rezultate. Nu există nici un sentiment al câștigului, căci nimic nu se realizează; nimic nu se învață. Trebuie să ți se aducă aminte că te crezi confruntat cu mii de alternative, când, de fapt, nu există decât una singură. Dar până și aceasta pare să fie doar o alternativă. Nu te lăsa derutat de toate îndoielile pe care le vor aduce miriadele de decizii. Nu iei

decât una singură. Iar când ai luat această unică decizie, vei percepe că nu a fost vorba de nici o alternativă. Căci adevărul este adevărat, și nimic altceva nu este adevărat. Nu există ceva opus care poate fi ales în locul său. Nu există nici o contradicție față de adevăr. Alegerea depinde de ceea ce ai învățat. Iar adevărul nu poate fi învățat, ci numai recunoscut. În recunoaștere rezidă acceptarea sa; precum este el acceptat, așa este și cunoscut. Dar cunoașterea se află dincolo de obiectivele pe care ne-am propus să le arătăm în cadrul acestui curs. Obiectivele noastre sunt legate de instruire; sunt atinse învățând cum se poate ajunge la ele, ce sunt și ce oferă. Deciziile sunt rezultatul procesului tău de învățare, căci se bazează pe ceea ce ai acceptat ca fiind adevărul cu privire la ceea ce ești, precum și la ceea ce trebuie că-ți sunt nevoile.

În această lume complicată până la demență, Cerul pare să ia forma unei alternative, în loc să fie, pur și simplu, ceea ce este. Dintre toate opțiunile pe care ai încetat să le abordezi, aceasta este cea mai simplă, întru totul definitivă și constituind prototipul tuturor celorlalte, este cea care rezolvă toate deciziile. Dar dacă o rezolvi pe aceasta, celelalte sunt rezolvate împreună cu ea, căci toate deciziile nu fac altceva decât să tăinuiască singura opțiune reală, luând diferite forme.

Iată aici ultima și singura alegere, în care adevărul este ori acceptat, ori negat.

Prin urmare, astăzi începem să luăm în considerare acea opțiune, pentru luarea căreia ni s-a dat timpul întru ajutor. Acesta îi este rostul sfânt, acum diferit de scopul pe care tu însuși i l-ai conferit, acela de a fi un mijloc de demonstrare a realității iadului, a prefacerii speranței în deznădejde și a biruinței morții asupra vieții. Numai în moarte își găsesc contrariile rezolvarea, căci a pune capăt opoziției înseamnă a muri. Și astfel, mântuirea trebuie să fie văzută ca nefiind altceva decât moartea, căci viața este luată drept conflict. A rezolva conflictul înseamnă, așadar, ați pune capăt și vieții.

Aceste credințe nebunești pot dobândi o stăpânire inconștientă, de o mare intensitate asupra minții, ținând-o în ghearele groazei și a anxietății cu atâta strășnicie, încât nu-și va abandona ideile privind propria protecție. Ea trebuie să fie salvată de mântuire, amenințată ca să se simtă ocrotită și magic blindată împotriva adevărului. Iar aceste decizii sunt luate în mod inconștient, pentru a le păstra în siguranță, ferite de orice deranj; la adăpost de întrebări, rațiune și punere la îndoială.

Cerul este ales în mod inconștient. Alegerea nu poate fi făcută până când alternativele nu sunt limpede văzute și înțelese. Tot ceea ce este învăluit de giulgiul umbrelor trebuie înviat într-o înțelegere, spre a

fi judecat din nou, de data aceasta cu ajutorul Cerului. Și toate greșelile de judecată pe care le-a comis mintea înainte sunt deschise corecției, acum, când adevărul le clasează ca fiind fără cauză. Ele nu mai au nici un efect. Nu pot fi tănuite, căci nimicnicia lor este recunoscută.

Dimineața, de îndată ce ne trezim, ne decidem în favoarea Cerului și petrecem cinci minute încredințându-ne că am făcut singura decizie sănătoasă. Recunoaștem că facem o alegere conștientă între ceea ce are existență și ceea ce nu este decât o părelnicie a adevărului.

Confruntată fiind cu ceea ce este real, la lumină, se vede cât de șubredă și transparentă este pseudoexistența. Acum nu mai propagă teroarea, căci ceea ce a fost plăsmuit ca fiind enorm, răzbunător, nemilos de atâta ură, are nevoie de întuneric pentru ca frica să se poată instala acolo. Acum este recunoscut ca fiind doar o nebunească și trivială greșală.

La noapte, înainte de a ne închide ochii de somn, ne reafirmăm alegerea pe care am făcut-o oră de oră. Și acum dăruim ultimele cinci minute ale zilei deciziei pe care am luat-o la trezire. Cu trecerea fiecărei ore ne-am reafirmat decizia, într-un scurt și liniștit răgaz dedicat menținerii lucidității. Pentru ca, în sfârșit, să ne încheiem ziua cu următoarele, recunoscând că alegem doar ceea ce vrem cu adevărat:

Cerul este alternativa pentru care trebuie să mă decid.
Mă decid acum, și nu mă voi răzgândi,
Cerul fiind singurul lucru pe care îl vreau.

LECȚIA 139

“Voi accepta Ispășirea pentru mine însumi”.

Aici se pune capăt oricărei alegeri. Căci ajungem aici la decizia de a ne accepta pe noi înșine așa cum ne-a creat Dumnezeu și ce altceva reflectă alegerea, decât incertitudinea cu privire la ceea ce suntem? Nu există îndoială care să nu-și aibă rădăcinile aici. Nu există întrebare care să nu reflecte această incertitudine. Nu există conflict care să nu comporte această neechivocă și simplă întrebare: Ce sunt eu?

Însă cine altul ar putea pune această întrebare decât cineva care a refuzat să se recunoască pe sine? Numai refuzul de a te accepta pe tine însuși ar putea face ca această întrebare să pară sinceră. Singurul lucru care poate fi cu siguranță cunoscut de orice viețuitoare este ceea ce este ea. Din acest unic punct al certitudinii, ea contemplant celelalte lucruri ca fiind la fel de certe precum ea însăși.

Incertitudinea cu privire la ceea ce trebuie că ești este o autoamăgire de proporții atât de vaste, încât magnitudinea ei este de neconceput. A fi viu și a nu te cunoaște pe tine însuși înseamnă a crede că, în realitate, ești mort. Fiindcă, ce altceva înseamnă viața decât a fi tu însuși, și ce altceva poate fi viu în locul tău? Cine este cel care se îndoiește? De ce anume se îndoiește? Cui îi pune întrebări? Cine poate să-i răspundă? El afirmă, pur și simplu, că nu este el însuși, prin urmare, fiind altceva, devine un cercetător a ceea ce este acel ceva. Cu toate acestea, el nu ar putea fi nicidecum viu, dacă nu ar cunoaște răspunsul. De întreabă ca și cum nu ar cunoaște, nu face decât să arate că nu vrea să fie ceea ce este. Dar el a acceptat ceea ce este, dat fiind că trăiește; a judecat împotriva și i-a negat valoarea, decidând că nu cunoaște singura certitudine datorită

căreia trăiește. Astfel devine nesigur de propria sa viață, căci a negat ceea ce reprezintă ea. Din cauza acestei negații ai nevoie de Ispășire. Negația ta nu a produs schimbări în ceea ce ești. Dar ți-ai scindat mintea într-o parte care cunoaște, și una care nu cunoaște adevărul. Ești tu însuși. În privința aceasta nu există nici o îndoială. Și totuși, te îndoiești de aceasta. Însă nu te întrebi care parte a ta se poate îndoii de tine însuși. Acea parte care pune această întrebare nu poate, în realitate, să fie o parte din tine. Căci întreabă de cineva care cunoaște răspunsul. Dacă ar fi parte din tine, atunci certitudinea ar fi imposibilă.

Ispășirea remediază strania idee că este posibil să te îndoiești de tine însuși, să fii nesigur de ceea ce realmente ești. Acesta este abisul nebuniei. Și totuși, este întrebarea universală a lumii. Ce altceva înseamnă asta decât că lumea este nebună? De ce să-i împărtășim nebunia, acceptând nefericita credință că ceea ce este universal aici, este și adevărat?

Nimic din ceea ce crede lumea nu este adevărat. Ea este un loc al cărui scop este de a fi un popas unde cei care pretind că nu se cunosc pe ei înșiși pot veni să se întrebe ce anume sunt. Și ei vor veni din nou până ce vor fi acceptat Ispășirea și vor fi învățat că este imposibil să te îndoiești de tine însuși și să nu fii conștient de ceea ce ești. Nu ți se cere decât acceptare, căci ceea ce ești este cert. Este de-a pururi pecetluit în sfânta Minte a lui Dumnezeu, precum și în a ta însăși. Ceea ce ești este atât de inaccesibil oricărei îndoieli și contestări, încât a pune întrebarea ce anume poate să fie, este dovada de care ai nevoie spre a-ți demonstra credința în contradicția care afirmă că nu cunoști ceea ce nu se poate să nu cunoști. Este aceasta o întrebare, sau o afirmație care se neagă pe sine în ceea ce afirmă? Să nu îngăduim sfintelor noastre minți să se ocupe cu asemenea tâlcuiri fără rost.

Aici avem o misiune de îndeplinit. Nu am venit să reîntărim nebunia în care odinioară am crezut. Să nu uităm scopul pe care l-am acceptat. Am venit să dobândim mai mult decât doar propria noastră fericire. Ceea ce acceptăm că suntem proclamă ceea ce

fiecare trebuie că este, împreună cu noi. Nu-i neglija pe frații tăi, căci pe tine însuți te neglijezi. Privește-l cu iubire, ca să afle că sunt parte din tine, precum și tu ești parte din ei.

Iată ce ne învață Ispășirea. Demonstrând că unitatea Fiului lui Dumnezeu este neafectată de credința sa cum că n-ar ști ce este el. Acceptă astăzi Ispășirea, nu pentru a schimba realitatea, ci doar pentru a accepta adevărul despre tine, ca apoi să-ți continui drumul bucurându-te întru iubirea nesfârșită a lui Dumnezeu. Atât ni se cere să facem. Atât vom face astăzi.

Câte cinci minute, dimineața și seara, le vom consacra în vederea aplicării minților noastre către tema de astăzi. Începem cu această recapitulare privind misiunea noastră:

Voi accepta Ispășirea pentru mine însumi.

Căci sunt dintotdeauna așa cum m-a creat Dumnezeu.

Nu am pierdut cunoașterea pe care ne-a dăruit-o Dumnezeu atunci când ne-a creat asemenea Lui. Putem să ne aducem aminte de ea și pentru ceilalți, căci în creație toate mințile sunt una. Iar în memoria noastră se află aducerea aminte despre cât de dragi ne sunt într-adevăr frații noștri, cât de mult fiecare minte este parte din noi, cât de credincioși ne-au fost ei în realitate și cum iubirea Tatălui nostru îi conține pe toți.

Cuprinși de recunoștință față de toată creația, în Numele Creatorului și a Unității Sale cu toate aspectele creației, ne reafirmăm astăzi, la fiecare oră, atașamentul față de cauza noastră, lăsând la o parte toate gândurile care ne-ar distra de la țelul nostru sfânt. Preț de câteva minute, lasă-ți mintea să se desprindă de păienjenișul

prostesc pe care lumea vrea să-l urzească în jurul Fiului lui Dumnezeu.

Și dă-ți seama cât de fragilă este natura lanțurilor ce par să țină cunoașterea de tine însuți în afara conștiinței tale, atunci când spui:

Voi accepta Ispășirea pentru mine însumi.

Căci sunt dintotdeauna așa cum m-a creat Dumnezeu.

LECȚIA 140

„Numai mântuirea se poate spune că este leac.

Termenul leac nu poate fi aplicat, pe drept cuvânt, nici unui remediu pe care lumea îl acceptă ca fiind binefăcător. Ceea ce lumea percepe ca fiind un remediu terapeutic nu va face decât să îmbunătățească corpul. Atunci când încearcă să vindece mintea, nu sesizează vreo separare față de trup, unde și crede că există mintea. Formele ei de vindecare sunt, așadar, obligate să substituie o iluzie cu o altă iluzie. Una și aceeași credință în boală ia doar o altă formă, astfel că pacientul se percepe ca fiind sănătos. El nu este vindecat. Visase doar că era bolnav, iar în acest vis a găsit formula magică care să-l facă bine. Dar nu s-a trezit din vis și, ca urmare, mintea sa rămâne în exact aceeași stare ca mai înainte. El nu a văzut lumina care l-ar trezi, punând capăt visului. Ce importanță poate avea în realitate conținutul unui vis? Ori dormi, ori ești treaz. Aici nu există jumătăți de măsură. Visele fericite pe care le aduce Sfântul Duh sunt deosebite de visele lumii, în care, cel mult, poți visa că ești treaz. Însă visele pe care iertarea le arată minții nu mai induc o altă formă de somn, în care visătorul să viseze un alt vis. Visele sale fericite sunt vestitorii pogorârii adevărului asupra minții. Te conduc de la somn la o blândă trezire, în așa fel încât toate visele vor fi dispărut. Astfel, ele lecuiesc veșnic.

Ispășirea vindecă temeinic și lecuiește toată boala. Căci mintea care înțelege că boala nu poate fi decât un vis, nu se lasă înșelată de formele pe care le poate lua visul. În absența vinovăției boala nu poate apare, ea nefiind decât o altă formă de vinovăție.

Ispășirea nu vindecă pe bolnav, căci aceasta nu este o lecuire. Ea îndepărtează vinovăția care face posibilă boala. Căci boala a trecut de-acum, nemaivând la cine să se întoarcă.

Pace ție, care ai fost lecuit întru Dumnezeu, și nu într-u vise deșarte. Căci lecuirea trebuie să vină din sfințenie, iar sfințenia nu poate fi găsită acolo unde este întreținut păcatul. Dumnezeu

sălășluiește în temple sfinte. Acolo unde a pătruns păcatul, El nu are cale liberă. Și totuși, nu există loc unde El să nu fie. Prin urmare, păcatul nu poate avea un lăcaș în care să se ascundă de binefacerea Sa. Nu există loc în care sfințenia să fie absentă, iar păcatul și boala nu au unde să locuiască.

Iată gândul care locuiește. El nu face distincție între o irealitate și alta. Și nici nu caută să vindece ceea ce nu este bolnav, fără a se gândi unde anume se află nevoia de vindecare. Acest gând nu este magic. Este un apel lansat adevărului, care nu poate întârzia să vindece, vindecând pentru totdeauna. Nu este un gând care judecă o iluzie după mărimea ei, după aparenta ei gravitate sau după orice este legat de forma pe care o ia. Pur și simplu se concentrează pe ceea ce este, știind că nici o iluzie nu poate fi reală.

Să nu încercăm să lecuim astăzi ceea ce nu poate avea parte de boală. Vindecarea nu trebuie căutată în altă parte, ci acolo unde se află ea, aplicând-o la ceea ce este bolnav, spre a putea fi lecuit. Nici un remediu din cele pe care le administrează lumea nu poate efectua vreo schimbare în vreun lucru. Minte care aduce iluziile în fața adevărului este cu adevărat schimbată. Altă schimbare nu există. Căci, cum altfel poate o iluzie să difere de alta decât prin atribute care nu au nici substanță, nici realitate, nici un nucleu, nimic care este cu adevărat diferit?

Astăzi căutăm să ne schimbăm mentalitatea în ceea ce privește sursa bolii, deoarece căutăm un leac pentru toate iluziile, și nu o altă strămutare între ele. Astăzi vom încerca să găsim sursa vindecării, care se află în mințile noastre, întrucât Tatăl nostru acolo a așezat-o pentru noi. Nu este mai departe de noi decât noi înșine. Ne este la fel de aproape ca propriile noastre gânduri, atât de aproape încât este imposibil să o scăpăm. Nu trebuie decât să o căutăm și o vom găsi negreșit.

Astăzi nu ne vom lăsa păcăliți de ceea ce pare a fi bolnav. Astăzi trecem dincolo de aparențe și ajungem la sursa vindecării, căci nimic nu este scutit de vindecare. Vom reuși în măsura în care ne dăm seama că niciodată nu se poate face o distincție

semnificativă între ceea ce este neadevărat și ceea ce este la fel de neadevărat. Aici nu există gradații, nici vreo credință cum că ceea ce nu există poate fi mai adevărat în unele forme decât în altele. Toate aparențele sunt false și pot fi lecuite tocmai pentru că nu sunt adevărate.

Așa că ne lăsăm deoparte amuletele, talismanele, medicamentele, psalmodierile și gesturile magice, indiferent de forma sub care apar.

Vom sta în liniște în ascultarea Vocii vindecării, Care va lecuși toate relele ca unul, restituind Fiului lui Dumnezeu starea de luciditate.

Nici o altă Voce decât aceasta, nu poate lecuși. Astăzi auzim o singură Voce Care ne vorbește despre adevăr, în care toate iluziile se isprăvesc și pacea se reîntoarce în lăcașul etern și liniștit al lui Dumnezeu.

Ne trezim auzindu-L pe El, lăsându-L să ne vorbească cinci minute la început de zi și încheiem ziua ascultându-L din nou cinci minute înainte de culcare. Singura noastră pregătire constă în a lăsa deoparte gândurile care interferează, nu în mod separat, ci toate deodată. Sunt unul și același gând. Nu avem nici un interes să facem distincții între ele, amânând astfel momentul în care putem să-L auzim pe Tatăl nostru vorbindu-ne. Îl auzim acum, la EL venim astăzi.

Cu mâinile golite de orice ne-am putea agăța, cu inimile înălțate și mințile ascultătoare, ne rugăm:

Numai mântuirea se poate spune că este leac.

Vorbește-ne, Tată, ca să putem fi vindecați.

Și vom simți cum mântuirea ne va acoperi cu o gingașă ocrotire, cu pace atât de profundă, încât nici o iluzie nu ne poate tulbura mințile, nici să ne ofere dovezi cum că ar fi reală. Asta vom învăța astăzi. Și ne vom spune rugăciunea pentru vindecare oră de oră, dăruindu-ne câte un minut atunci când bate ceasul, ca să auzim răspunsul la rugăciunea noastră, slujind în tăcere și bucurie.

Aceasta e ziua când pogoară în noi vindecarea. Aceasta e ziua când separarea ia sfârșit și ne aducem aminte CINE SUNTEM CU ADEVĂRAT.

RECAPITULARE IV – Introducere

Acum recapitulăm din nou, de data aceasta conștienți de faptul că ne pregătim pentru a doua parte a învățaturii despre cum poate fi aplicat adevărul. Astăzi vom începe să ne concentrăm asupra stării de a fi pregătiți pentru ceea ce va urma. Iată ce ne propunem pentru această recapitulare și pentru lecțiile ce îi urmează. Recapitulăm, așadar, lecțiile recente și gândurile lor reale, într-o manieră care va facilita dobândirea stării de a fi pregătit.

Avem o temă centrală care unifică fiecare pas pe care îl întreprindem în cadrul acestei recapitulări, ce poate fi enunțată simplu prin aceste cuvinte:

Mintea mea conține doar ceea ce gândesc cu Dumnezeu.

Asta este un fapt, și reprezintă adevărul a Ceea ce ești și a Ceea ce Tatăl tău este. Acesta este gândul prin care Tatăl a dat creația Fiului, instaurându-l în calitatea de cocreator, împreună cu El Însuși. Acesta este gândul care îi garantează Fiului mântuirea deplină. Căci în mintea Sa nu pot sălășlui alte gânduri decât cele pe care le împărtășește Tatăl său. Lipsa iertării blochează acest gând, nelăsându-l să-i pătrundă în conștiință. Cu toate acestea, este de-a pururi adevărat.

Să ne începem pregătirea prin căpătarea unei oarecare înțelegeri a multiplelor forme îndărătul cărora poate fi ascunsă dibaci lipsa iertării, fiind niște iluzii, ele nu sunt percepute drept ceea ce sunt: niște mecanisme de apărare care îți protejează gândurile neiertătoare spre a nu fi văzute și recunoscute. Scopul lor este de ați arăta ceva diferit și de a întârzia corecția prin autoamăgiri menite să-i ia locul.

Și totuși, mintea ta conține și păstrează doar ceea ce gândește cu Dumnezeu. Autoamăgirile tale nu pot lua locul adevărului. Tot atât de puțin, cum un copil, ce aruncă un băț în valurile mării, nu poate schimba venirea fluxului și refluxului, încălzirea apei de către soare, reflexele argintii ale lunii pe oglinda ei, noaptea. Ținând

seama de acestea, începem fiecare perioadă de exersare prin a ne pregăti mințile pentru înțelegerea lecțiilor pe care le citim și pentru a sesiza înțelesul pe care ni-l oferă.

Începe fiecare zi cu un răstimp dedicat cercetării minții tale, ca ea să afle câtă libertate și pace îți poate oferi fiecare idee pe care o vei recapitula în acea zi. Deschideți larg mintea și golește-o de toate gândurile înșelătoare, lăsând doar acest singur gând să o ocupe complet, eliminând restul:

"Mintea mea conține doar ceea ce gândesc cu Dumnezeu."

Cinci minute dedicate acestui gând vor fi suficiente ca să așeze ziua pe traseul marcat de Dumnezeu și să lași în seama minții tale toate gândurile pe care le vei recepta în acea zi.

Ele nu vor proveni numai de la tine, căci toate vor fi împărtășite de El. Și astfel, fiecare dintre ele îți va aduce mesajul Iubirii Sale, întorcându-i mesaje ale iubirii tale pentru El. Și astfel, comuniunea cu Stăpânul Puterilor Cerești îți este redată, așa cum El Însuși a voit să fie. Și precum propria Sa împlinire se împreunează cu El, așa se va împreuna El cu tine, care ești împlinit atunci când te unești cu El, și El cu tine.

După ce te-ai pregătit, citește pur și simplu fiecare din cele două idei care ți-au fost încredințate spre a fi recapitulate pe ziua în curs.

Închide apoi ochii și rostește-le rar în sinea ta. Acum nu este rost de grabă, întrucât folosești timpul în scopul care i-a fost hărăzit. Lasă fiecare cuvânt să strălucească în înțelesul pe care i l-a dăruit Dumnezeu, așa cum ți-a fost dat prin Vocea Sa. Lasă fiecare idee pe care o recapitulezi în acea zi să-ți aducă darul pe care El l-a depus în ea, ca tu să-l primești din partea Sa. Și nu vom folosi în practica noastră alt format decât acesta:

Oră de oră, adu-ți aminte gândul cu care ai început ziua și petrece un moment de reculegere împreună cu el. Repetă apoi, fără grabă, cele două idei de exersat ale zilei, lăsându-ți destul timp ca să vezi darurile menite ție pe care acestea le conțin, și îngăduie ca ele să fie primite acolo unde au fost hărăzite.

Nu adăugăm alte gânduri, ci le lăsăm pe acestea să fie mesajele ce sunt. Nu ne trebuie mai mult decât atât ca să ni se dăruiască fericire și tihnă, o nesfârșită liniște, perfecta certitudine și tot ceea ce Tatăl nostru voiește să primim drept moștenire ce ne revine de la El.

Și încheiem fiecare zi de exersare din cadrul acestei recapitulări așa cum am început-o, repetând mai întâi acel gând care a făcut din ziua în curs un prilej special de binecuvântare și fericire pentru noi; și care, prin credința noastră, a readus lumea din întuneric la lumină, din mâhnire la bucurie, din durere la pace, din păcat la sfințenie.

Dumnezeu îți aduce mulțumiri ție, care practici în acest fel împlinirea Cuvântului Său, și atunci când, înainte de culcare, îți aduci din nou mintea prinos ideilor zilei, recunoștința Lui te cuprinde în pacea în care El voiește să fii dea pururi și pe care înveți acum să o revendici drept moștenire a ta.

LECȚIA 141

"Mintea mea conține doar ceea ce gândesc cu Dumnezeu."

"Iertarea este cheia fericirii."

"Iertarea oferă tot ce vreau."

LECȚIA 142

"Mintea mea conține doar ceea ce gândesc cu Dumnezeu."

"Mulțumesc Tatălui meu pentru darurile Sale pentru mine."

"Fie să-mi aduc aminte că sunt una cu Dumnezeu."

LECȚIA 143

"Mintea mea conține doar ceea ce gândesc cu Dumnezeu."

"Astăzi primesc cu seninătate Cuvântul lui Dumnezeu."

"Tot ce dăruiesc, mie însumi mi se dăruiește."

LECȚIA 144

"Mintea mea conține doar ceea ce gândesc cu Dumnezeu."

"Nu există altă iubire decât cea a lui Dumnezeu."

"Lumea pe care o văd nu deține nici un lucru pe care să-l vreau."

LECȚIA 145

"Mintea mea conține doar ceea ce gândesc cu Dumnezeu."

"Dincolo de această lume se află o lume pe care o vreau."

"Este imposibil să vezi două lumi."

LECȚIA 146

"Mintea mea conține doar ceea ce gândesc cu Dumnezeu."

"Oricine caută să ajungă la adevăr, nu poate să nu reușească."

Dezleg lumea de tot ce am crezut despre ea."

LECȚIA 147

"Mintea mea conține doar ceea ce gândesc cu Dumnezeu."

"Nu voi prețui ceea ce este lipsit de valoare."

"Fie să percep iertarea așa cum este ea."

LECȚIA 148

"Mintea mea conține doar ceea ce gândesc cu Dumnezeu."

"Dacă mă apăr, sunt atacat."

"Boala este o strategie defensivă îndreptată împotriva adevărului."

LECȚIA 149

"Mintea mea conține doar ceea ce gândesc cu Dumnezeu."

"Atunci când sunt vindecat, nu sunt singurul care se vindecă".

"Cerul este alternativa pentru care trebuie să mă decid."

LECȚIA 150

"Mintea mea conține doar ceea ce gândesc cu Dumnezeu."

"Voi accepta Ispășirea pentru mine însumi."

"Numai mântuirea se poate spune că este leac."

GLOSAR- INDEX pentru UN CURS ÎN MIRACOLE

Următorul glosar este extras din Glosarul lucrării A COURSE IN MIRACLES de Kenneth Wapnick. Conceptele prezentate sunt de importanță centrală pentru înțelegerea cursului. Abrevierea î.e. (înțelegere eronată) stă pentru interpretarea egoistă, iar î.c. (înțelegerea corectă) pentru modul de a privi al SFÂNTULUI DUH. A avea și a fi Starea ÎMPĂRĂȚIEI CERULUI, în care nu există nici o deosebire între ceea ce avem și ceea ce suntem; o expresie a principiului abundenței; tot ce avem vine de la DUMNEZEU și nu se poate pierde niciodată, nici nu ne poate lipsi, inclusiv IDENTITATEA noastră ca fiind FIUL SĂU; o parte integrantă esențială a lecțiilor SFÂNTULUI DUH.

A da și a primi (a dăru și a dobândi)

î.e.: Atunci când cineva dă, are mai puțin, convingerea care sprijină credința egoului în penurie (lipsă) și sacrificiu și ilustrează propriul său principiu, cel de "a da pentru a căpăta"; întrucât egoul crede că poate să facă cadou darurile sale de vinovăție și teama, versiunea sa de a dăru este, de fapt, proiecția.

î.c.: A dăru și a dobândi e unul și același lucru; aceasta oglindește principiul abundenței și legea extinderii, care sunt valabile în CER: mintea nu poate pierde niciodată ceva, căci atunci când iubire dăruiești, iubire dobândești; darurile Spiritului sunt daruri calitative, nu cantitative; de aceea ele sporesc atunci când sunt

împărtășite; același principiu este valabil și la nivelul egoului: atunci când împărtășești vinovăție (proiecție), o și capeți. Vezi: a da.

A face / a plăsmui și a crea

Spiritul creează, în timp ce egoul face, respectiv plăsmuiește.

În cunoaștere: Creația are loc numai în lumea cunoașterii și creează adevărul.

În percepție: Facerea sau plăsmuirea duce numai la iluzii, numite și creații greșite.

Abundența Principiul CERULUI, opus credinței în penurie a egoului;

FIUL LUI DUMNEZEU nu poate duce lipsă de ceva, nici nu poate avea vreo nevoie, fiindcă darurile lui DUMNEZEU, care, la creare l-au fost dăruite într-o eternitate, sunt mereu cu el.

Atacul

Încercarea de a justifica proiectarea vinovăției asupra altora, arătând păcătoșenia și vina lor, pentru ca noi să ne putem simți liberi de acestea; întrucât atacul reprezintă întotdeauna o proiectare în afară a responsabilității pentru separare, el nu este niciodată justificat; se mai folosește pentru a desemna păcatul separării comis împotriva lui Dumnezeu, în urma căruia ne așteptăm la un contraatac al lui Dumnezeu.

(Notă: atacul și separarea sunt folosite, practic, ca sinonime.)

Boala

Un conflict din cadrul minții (vinovăția), care este împins ("exportat") către nivelul corpului; încercarea egoului de a se apăra împotriva adevărului (spiritului), concentrându-și atenția asupra trupului; un trup bolnav este efectul minții bolnave sau separate care l-a generat, și reprezintă dorința egoului de a-i învinovăți pe alții, sacrificându-ne pe noi înșine și proiectând responsabilitatea pentru acest atac asupra celorlalți.

Cauza și efectul

Ele se află în raport de interdependență, dat fiind că existența

unuia atrage după sine existența celuilalt; de aici rezultă că ceva, care nu este cauză, nu poate exista, întrucât tot ce este există are efecte.

În cunoaștere: DUMNEZEU este singura CAUZĂ, și FIUL SĂU îi este EFECTUL.

În percepție: Păcatul separării este cauza visului despre suferință și moarte, care este, la rândul său, efectul păcatului; iertarea ridică păcatul, prin faptul că arată celorlalți că "păcatele" lor nu au avut nici un efect asupra noastră; dacă păcatul nu are nici un efect, el nu poate fi cauză și, prin urmare, nu poate exista.

CERUL

Lumea cunoașterii, în care sălășluiește Dumnezeu și CREAȚIA SA, în unitatea VOII SALE și a SPIRITULUI SĂU; cu toate că lumea percepției exclude CERUL; el poate fi reflectat (oglintit) aici în relația sfântă și în lumea reală.

CHRIST

A DOUA PERSOANĂ a TREIMII; UNICUL FIU AL LUI DUMNEZEU sau totalitatea FIINȚEI; SINELE, pe care DUMNEZEU L-a creat prin extinderea SPIRITULUI SĂU; cu toate că CHRIST este CREATOR asemenea TATĂLUI SĂU, el nu este TATĂL, fiindcă DUMNEZEU L-a creat pe CHRIST, dar CHRIST nu l-a creat pe DUMNEZEU.

(Notă: CHRIST nu se confundă în mod exclusiv cu Isus.)

Clipa sfântă

Intervalul de timp în care alegem iertarea în locul vinovăției, miracolul în locul reproșului, SFÂNTUL DUH în locul egoului; este o expresie a acelei fărâme de bunăvoință din partea noastră de a trăi prezentul care se deschide către eternitate, în loc de a ne crampona de trecut, care ne ține ferecați în iad; mai este folosit pentru a desemna clipa sfântă finală, apogeul tuturor clipelor sfinte pentru care am optat pe cărarea noastră.

Creația

Extinderea ființei sau spiritului lui DUMNEZEU, a CAUZEI, al cărei efect este FIUL SĂU; este descrisă ca fiind PRIMA VENIRE A LUI

CHRIST; este funcția FIULUI în CER, de a crea precum Dumnezeu L-a creat pe El.

(Notă: Creația există numai la nivelul cunoașterii și nu este identică cu creativitatea, așa cum "cunoaștem" din lumea percepției.)

Credința

Expresia deciziei noastre de a ne pune încrederea în ceva; libertatea de a crede în ego sau în SFÂNTUL DUH, în iluzia păcatului din ceilalți sau în adevărul sfințeniei lor ca Fii ai lui DUMNEZEU.

Cunoașterea

CERUL, dar și lumea lui DUMNEZEU și a Creației Sale unite, înainte de separare; în cunoaștere nu există diferențe sau forme și, de aceea, ea exclude lumea percepției; a nu se confunda cu termenul curent de "cunoaștere", care conține un subiect ce "cunoaște" și un obiect care este "cunoscut"; aici cunoașterea se referă la experimentarea curată, lipsită de distincția dintre subiect și obiect.

Dar / Har

În cunoaștere: Darurile lui DUMNEZEU sunt iubirea, viața și libertatea. Ele nu pot fi niciodată luate, cu toate că în lumea aceasta pot fi negate.

În percepție: î.e.: darurile egoului sunt teama, suferința și moartea, cu toate că de cele mai multe ori nu sunt recunoscute drept ceea ce sunt; darurile egoului se capătă prin sacrificiu.

î.c.: Darurile lui Dumnezeu, SFÂNTUL DUH le transpune în iertare și bucurie, de care avem parte împărtășindu-le cu ceilalți.

Vezi: a dăru și a dobândi.

În percepție: iubirea se exprimă prin iertare; este sentimentul dăruit nouă de DUMNEZEU, contrastând cu sentimentul propriu egoului: teama; iubirea devine manifestă întotdeauna atunci când doi se unesc.

JUDECATA DE APOI, JUDECATA CEA DIN URMĂ

Coincide cu sfârșitul Ispășirii când, ca urmare a VENIRII DIN NOU

A CHRISTului, se va face discriminarea între adevăr și iluzie și se va ridica toată vinovăția, iar prin aceasta ni se va reîntoarce conștiința că suntem FIUL preaiubit al lui DUMNEZEU.

Liberul arbitru, libera voință

Există numai în lumea iluzorie a percepției, unde se pare că FIUL LUI DUMNEZEU ar avea puterea de a se separa de DUMNEZEU; de vreme ce pe acest nivel alegem să fim separați, putem, tot aici, să luăm hotărârea de a ne schimba atitudinea; această libertate a alegerii între mentalitatea noastră și cea corectă este singura libertate posibilă în această lume.

Lumea

Nivelul I: efectul credinței egoiste în separare, care îi este și cauza; gândul separării, căruia i s-a dat formă; lumea în care este expresia credinței în timp și spațiu nu a fost creată de DUMNEZEU, care transcende total timpul și spațiul; dacă nu se face referință în mod expres la lumea cunoașterii, termenul de lume se referă numai la percepție, lumea egoului post separationem.

Nivelul II: î.e.: Lumea separării întărește credința egoului în păcat și vină, prin care este menținută aparenta existență a lumii acesteia.

î.c.: Lumea devine locul în care ne învățăm lecțiile iertării, un mijloc didactic pe care SFÂNTUL DUH îl folosește ca să ne ajute să transcendem lumea; prin urmare, rostul lumii este să ne învețe că lumea nu există.

Vezi: Lumea reală.

Lumea reală

Starea minții, în care lumea percepției este eliberată, prin iertare, de proiecțiile vinovăției cu care am împovărat-o; s-a schimbat, așadar, atitudinea și nu lumea, căci vedem prin viziunea lui CHRIST, care binecuvântează în loc să judece; visul fericit al SFÂNTULUI DUH, care reprezintă sfârșitul Ispășirii și care anulează gândurile noastre de separare, ceea ce îngăduie lui Dumnezeu să facă pasul final.

Magia

Încercarea de a rezolva o problemă acolo unde ea nu se află; strategia egoului de a eluda problema reală separarea de DUMNEZEU și de a o menține cât mai departe de RĂSPUNSUL LUI DUMNEZEU; vinovăția este proiectată afară din mintea noastră, asupra altora (atac) sau asupra propriului trup (boală), și se încearcă rezolvarea ei acolo, în loc să îngăduim ca SFÂNTUL DUH să o ridice din mintea noastră.

Mântuirea

ISPĂȘIREA sau abolirea separării; prin schimbarea atitudinii noastre, care atrage după sine iertarea și miracolul, suntem "mântuiți" de credința noastră în realitatea păcatului și a vinovăției.

Mecanismele de apărare și respingere, strategiile defensive î.e.: mijloacele pe care le folosim pentru a ne "apăra" de propria noastră vinovăție și teamă, precum și de atacurile celorlalți; cele mai importante mecanisme de apărare sunt negarea și proiecția; particularitatea lor este faptul că provoacă tocmai acel lucru de care ar voi să te scape ("De ce ți-e frică nu scapi" n. trad.), întrucât întăresc credința în propria noastră vulnerabilitate, ceea ce, pe de altă parte, ne amplifică teama și credința că avem nevoie de apărare.

î.c.: mecanismele de apărare și de respingere sunt interpretate ca fiind mijloace pentru a ne elibera de teamă; negarea, de exemplu, neagă negația adevărului, iar proiectarea vinovăției (culpabilității) noastre devine mijlocul pentru iertarea vinei.

Mentalitate corectă

Acea parte a minții noastre scindate care ascultă de SFÂNTUL DUH, Vocea iertării și a rațiunii și care alege să urmeze călăuzirea Acestuia și nu a egoului, pentru a se reîntoarce astfel la MENTALITATEA LUI UNU.

Mentalitatea eronată

Acea parte a minții noastre scindate care ascultă de vocea păcatului, a vinovăției, a temerii și atacului și alege să dea ascultare dictatului ei, fapt în urma căruia devenim și mai prinși în lumea separării; este aproape întotdeauna identic cu egoul.

Mentalitatea LUI UNU Este MINTEA lui DUMNEZEU sau MINTEA lui CHRIST; extinderea lui DUMNEZEU, care este MINTEA unificată a FIINȚEI și care transcende atât mentalitatea corectă cât și mentalitatea eronată;

MENTALITATEA LUI UNU nu există decât la nivelul cunoașterii.

Mintea

În cunoaștere: Expresia Spiritului care lucrează; mintea și spiritul sunt cam același lucru; spiritul îi conferă minții energia sa creatoare.

În percepție: mijlocul prin care alegem; suntem liberi să credem că mintea noastră poate fi separată sau despărțită de MINTEA lui DUMNEZEU (mentalitate eronată) sau ce poate să-I fie restituită (mentalitate corectă); termenul de minte nu se referă la creier, care este un organ fizic și, ca atare, un aspect al egoului nostru sau al sinelui nostru trupeș.

Miracolul

Schimbarea atitudinii, care ne preschimbă percepția lumii egoului lumea păcatului, vinei și temerii în percepția SFÂNTULUI DUH, o percepție a iertării; este expresia restabilirii unității cu aproapele nostru, prin care se corectează și se anulează eroarea separării; miracolele transcend legile acestei lumi și reflectă legile lui DUMNEZEU; ele se înfăptuiesc de către SFÂNTUL DUH, sau Isus, prin noi și sunt mijlocul atât a vindecării noastre, cât și a altora; a nu se confunda cu accepțiunea tradițională a miracolului ca fiind modificarea unor fenomene exterioare.

Moartea

Î.e.: mărturia ultimă pentru aparenta realitate a trupului și pentru separarea de CREATORUL nostru, care este viața; dacă trupul moare, înseamnă că a trăit, deci și făcătorul său egoul trebuie că este real și trăiește: moartea este înțeleasă ca pedeapsa finală pentru păcatul separării, comis de noi.

Î.c.: părăsirea în liniște a trupului, după ce acesta și-a îndeplinit rostul de dispozitiv didactic.

Negarea

Î.e.: eludarea vinovăției prin expulzarea din conștiință a deciziei

care a generat-o, sustrăgând-o astfel corecției sau ISPĂȘIRII; întrucâtva similară reprimării; negarea este credința egoului că el este tatăl nostru, și nu DUMNEZEU.

Î.c.: negarea este folosită pentru a nega eroarea și a afirma adevărul.

Păcatul

Convingerea despre realitatea separării noastre de DUMNEZEU, separarea fiind privită de ego drept iremediabilă, ea reprezentând atacul nostru asupra lui DUMNEZEU, CARE nu ne-ar ierta asta niciodată: această credință în păcat atrage după sine vinovăția, care se cere pedepsită; păcatul este identic cu separarea și este conceptul central în sistemul de gândire al egoului, din care decurg în mod logic toate celelalte (concepte); pentru SFÂNTUL DUH, păcatele sunt niște erori care pot (și trebuie) să fie corectate și vindecate.

Percepția

Nivelul I: Lumea formei și a percepției de după separare; această lume și lumea cunoașterii se exclud reciproc; lumea aceasta se naște din credința noastră în separare și nu posedă realitate în afara acestui gând.

Nivelul II: Percepția provine din proiecție; ceea ce vedem lăuntric determină ceea ce vedem în afară; hotărâtoare pentru percepția noastră este, așadar, interpretarea dată de noi "realității" și nu ceea ce, în mod obiectiv, apare ca fiind real.

Î.e.: Perceperea păcatului și a vinovăției ne este de folos pentru a aboli (anula) credința în realitatea separării. Vezi: Percepția adevărată.

Percepția adevărată

A percepe prin ochii CHRISTului; viziunea, care corectează percepțiile greșite ale egoului; a nu se confunda cu vederea fizică; este acea atitudine care ridică (anulează) proiecțiile de culpabilitate (vinovăție) și care ne permite să contemplăm lumea reală în locul unei lumi a păcatului, a vinovăției, a suferinței și a morții.

Principiul penuriei (lipsei)

Un aspect al vinovăției; credința că suntem goi și incompleți și că ne lipsesc cele de care avem nevoie; asta ne face să căutăm idoli sau relații speciale, pentru a umple golul pe care îl simțim în noi înșine; adesea merge mână în mână cu senzația de deprimare, atunci când credem că alții ne răpesc pacea de care, în realitate, ne-am lipsit noi înșine; în opoziție cu principiul abundenței, al lui DUMNEZEU.

Proiecția

Legea fundamentală a minții: proiecția produce percepția ceea ce vedem launtric determină ceea ce vedem în exterior.

Î.e.: ea întărește vinovăția, punând-o pe seama altuia, atacând-o acolo și negând-o în noi înșine; o încercare de a ne îndepărta responsabilitatea pentru separare și de a o pune pe seama altora.

Î.c.: principiul extinderii, care ridică vinovăția, extinzând (proiectând) iertarea SFÂNTULUI DUH.

Răstignirea

Un simbol pentru atacul egoului asupra lui DUMNEZEU și, ca atare, asupra FIULUI SĂU, simbol ce stă mărturie "realității" suferinței, a sacrificiului și a morții, pe care lumea pare să o manifeste; se referă și la răstignirea lui Isus, o pildă extremă care a demonstrat că adevărata noastră IDENTITATE a iubirii nu poate fi niciodată distrusă, căci moartea nu are nici o putere asupra vieții.

Relația sfântă

Împreunarea a doi oameni, care odinioară s-au văzut ca fiind separați unul de celălalt, întru viziunea CHRISTului; mijlocul, folosit de SFÂNTUL DUH pentru abolirea vinovăției unei relații nesfinte (sau speciale), prin stabilirea unui nou țel, al iertării (sau al adevărului).

Relațiile speciale

Relațiile asupra cărora proiectăm vinovăția și pe care le folosim drept substitut pentru iubire și pentru relația noastră cu DUMNEZEU; dat fiind că toate relațiile speciale mențin vinovăția, ele întăresc credința în principiul penuriei (lipsei) și produc tocmai ceea ce vor să preîntâmpine; toate relațiile din lumea aceasta

încep ca niște relații speciale, datorită faptului că toate încep cu perceperea separării, care trebuie apoi corectată de SFÂNTUL DUH, prin iertare, datorită căreia relația devine sfântă; există două forme de relații speciale: ura specială justifică proiectarea vinovăției prin atac; iubirea specială ascunde atacul în spatele iluziei iubirii; în această formă de relație credem că nevoile noastre speciale sunt satisfăcute de oameni speciali cu însușiri speciale, datorită cărora îi iubim; în acest sens iubirea specială este întrucâtva identică cu dependența.

Revelația

Comunicarea directă dintre DUMNEZEU și FIUL SĂU, ea reflectă forma originară a comunicării stabilită la crearea noastră; ea pornește de la DUMNEZEU către FIUL SĂU, dar nu și viceversa; în această lume este posibilă o reîntoarcere scurtă la această stare.

Rugăciunea

Apartține lumii percepției, de vreme ce rugăciunea Îl roagă pe DUMNEZEU să ne dea un lucru de care ni se pare că avem nevoie; singura noastră rugăciune adevărată este rugăciunea pentru iertare, deoarece aceasta ne face conștienți de faptul că avem deja tot ceea ce ne trebuie; modul în care se folosește aici termenul de rugăciune nu include trăirea unirii cu DUMNEZEU, așa cum aceasta apare în diferite faze ale liniștii sau ale meditației.

Sacrificiu

O convingere centrală în sistemul de credință al egoului: cineva trebuie să piardă pentru ca altul să câștige; principiul renunțării pentru a primi (a da pentru a căpăta): de pildă, pentru a câștiga iubirea lui DUMNEZEU, trebuie să plătim un preț, de obicei sub forma suferinței, pentru a ne ispăși păcatul (vina); este răsturnarea principiului mântuirii, sau al dreptății: nimeni nu pierde și toți câștigă.

Separarea

Credința în păcat, credință ce susține o identitate separată de

Creatorul nostru; separarea pare să fi avut loc odinioară, iar lumea care a răsărit din acest gând este simbolizată de ego; este o lume a percepției și a formei, a durerii, suferinței și morții; separarea este reală în timp, dar în eternitate ea este necunoscută.

SFÂNTUL DUH

Persoana a treia a TREIMII, CARE este RĂSPUNSUL lui DUMNEZEU DAT separării și puntea de legătură dintre DUMNEZEU și FIII SĂI separați; El vede iluziile noastre (percepție) și ne conduce prin ele către adevăr (cunoaștere); este VOCEA pentru DUMNEZEU, CARE vorbește pentru El și pentru SINELE nostru real și ne aduce aminte de IDENTITATEA de care am uitat: este denumit și Mângâietorul,

CĂLĂUZA, MIJLOCITORUL și ÎNVĂȚĂTORUL.

SINELE

Adevărata noastră IDENTITATE ca FIU al lui DUMNEZEU; sinonim cu CHRISTul, PERSONA A DOUA A TREIMII; opusul sinelui egoist, pe care l-am plăsmuit drept substitut (înlocuitor) pentru SINELE creat de DUMNEZEU; în puține cazuri se referă la SINELE lui DUMNEZEU.

Spiritul

Esența realității noastre care, fiind din DUMNEZEU, este neschimbătoare și eternă; este opusă trupului întruparea egoului care se schimbă și moare; energia spiritului este activată de minte, căreia îi corespunde întrucâtva.

Teama

Sentimentul egoului, care este opusul iubirii, sentiment dăruit nouă de DUMNEZEU; teama își are originea în presupunerea că vom fi pedepsiți după cum o cere sentimentul nostru de vinovăție pentru păcatele noastre; îngrozitoarea teamă de ceea ce credem că merităm, care rezultă din aceasta, ne face să ne apărăm pe noi înșine, atacându-i pe alții, ceea ce nu duce decât la amplificarea senzației de vulnerabilitate și teamă, producând un cerc diabolic (vicios) al temerii și apărării.

Timpul

Nivelul I: Un element de bază al lumii iluzorii a separării care provine de la ego, în opoziție cu eternitatea, care există numai în CER

; de vreme ce timpul pare a fi liniar, el este cu adevărat prezent, în totalitatea sa, într-o minusculă clipă, care deja a fost corectată și suspendată de SFÂNTUL DUH.

Nivelul II: î.e.: mijlocul pentru menținerea egoului, prin faptul că păcatele trecutului sunt menținute cu ajutorul sentimentelor de culpabilitate și sunt proiectate în viitor, prin intermediul fricii de pedeapsă, în timp ce prezentul singurul timp care există este trecut cu vederea.

î.c.: mijlocul pentru abolirea egoului, prin faptul că iertăm trecutul cu ajutorul clipei sfinte, clipa miracolelor; atunci când iertarea este deplină, lumea timpului și-a îndeplinit rostul și dispare în eternitate.

Treimea

Este constituită din DUMNEZEU TATĂL și CREATORUL, din FIUL SĂU CHRISTUL SINELE nostru adevărat și din SFÂNTUL DUH VOCEA pentru DUMNEZEU; în PERSONA A DOUA sunt incluse creațiile noastre; unitatea nivelelor ACESTORA nu este comprehensibilă în această lume.

Trupul

Nivelul I: Întruparea egoului; gândul separării, pe care mintea îl proiectează într-o formă; martorul aparent în favoarea realității separării; cuprinde atât corpul nostru fizic cât și personalitatea noastră.

Nivelul II: Trupul în sine este neutru, nici bun, nici rău: rostul îi este conferit de către minte.

î.e.: trupul este simbolul vinovăției și atacului.

î.c.: trupul este instrumentul mântuirii, este mijlocul pentru a demonstra și a învăța iertarea, prin care se modifică vinovăția egoului.

UN CURS ÎN MIRACOLE

Cursul vorbește adesea la persoana întâia; țelul său nu este iubirea sau DUMNEZEU, ci îndepărtarea obstacolelor vinovăției și

temerii prin iertare; aceste obstacole ne împiedică să-L acceptăm pe DUMNEZEU; cursul este deci preocupat mai degrabă de demascarea și abolirea egoului, decât de explicitarea noțiunilor de CHRIST și Spirit Divin.

VENIREA LUI CHRIST

Restabilirea conștientizării realității noastre ca UNICUL FIU AL LUI DUMNEZEU, realitate de care eram conștienți la crearea noastră, VENIREA LUI CHRIST; ea precede JUDECATA DE APOI, după care această lume a iluziilor ia sfârșit.

Vindecarea

Corecția adusă credinței întreținută de către minte în boală, ce face ca separarea și trupul să apară ca fiind reale; vindecarea se întemeiază pe credința că IDENTITATEA noastră adevărată este spiritul și nu trupul; din această cauză boala, oricare ar fi natura ei, trebuie că este iluzorie, dat fiind că numai un trup sau un ego pot suferi; vindecarea reflectă, așadar, principiul ce spune că în miracole nu există vreo ordine a rangului dificultăților; ea este efectul unirii cu aproapele tău întru iertare și a preschimbării perceperii unor trupuri separate într-o percepție în care țelul comun al vindecării stă pe primul plan.

Vinovăția

Sentimentul pe care îl avem în legătură cu păcatul; totalitatea tuturor sentimentelor și convingerilor negative pe care le avem, în majoritatea lor în mod inconștient, față de noi înșine; vinovăția se bazează pe un sentiment al unei nevredniciri inerente nouă, care, după toate aparențele, nu poate fi remediată nici de atotputernicia lui DUMNEZEU; credem că El cere pedepsirea noastră pentru păcatul separării, comis de către noi; vinovăția se proiectează întotdeauna sub forma atacului fie asupra altora, sub forma mâniei, fie asupra propriului trup, sub forma bolii. Vezi: Principiul penuriei (lipsei)

Visul

Starea de după separare, în care FIUL lui DUMNEZEU visează o lume a păcatului, vinei și fricii, crezând că aceasta este realitatea, iar CERUL un vis; FIUL, în calitate de visător, este cauza lumii,

lumea fiind efectul, cu toate că acest raport dintre cauză și efect apare în această lume ca fiind răsturnat, căci părem să fim efectul sau victima lumii; folosit uneori pentru a desemna visele din somn, deși nu există vreo deosebire reală între ele și visele cu ochii deschiși (ale stării de trezie), dat fiind că ambele fac parte din lumea iluzorie a percepției.

Visul fericit

Corecția aplicată de SFÂNTUL DUH visului egoist al durerii și suferinței; cu toate că și visul fericit este o iluzie, el transcende toate iluziile; este visul iertării, în care contemplăm lumea reală și găsim mântuirea.

Viziunea

Percepția CHRISTului sau a SFÂNTULUI DUH, ce privește dincolo de trup către spirit, care este IDENTITATEA noastră adevărată; viziunea iertării și a nepăcătoșeniei (neprihănirii), prin care se vede lumea reală; viziunea este pur lăuntrică și oglindește decizia de a accepta realitatea în loc de a o judeca; viziunea nu poate fi confundată, așadar, cu vederea fizică.

Cuprins:

CUM A APĂRUT - CE ESTE - CE SPUNE

I: CUM A APĂRUT

II: CE ESTE

III: CE SPUNE

EXERCIIILE ZILNICE PENTRU STUDENȚI - INTRODUCERE

LECȚIA 1

"Tot ce văd în această cameră (pe această stradă, de la această fereastră, în acest loc) nu înseamnă nimic."

LECȚIA 2

"Eu am dat fiecărui lucru pe care îl văd în această cameră

(pe această stradă, de la această fereastră, în acest loc) tot
înțelesul
pe care îl are pentru mine."

LECȚIA 3

"Nu înțeleg nimic din ce văd în această cameră
(pe această stradă, de la această fereastră, în acest loc)."

LECȚIA 4

"Acele gânduri nu înseamnă nimic.

LECȚIA 5

"Nu sunt niciodată indispus din motivul presupus de mine."

LECȚIA 6

"Sunt indispus pentru că văd ceva ce nu există. "

LECȚIA 7

"Văd numai trecutul."

LECȚIA 8

"Mintea mea este preocupată de gânduri trecute."

LECȚIA 9

"Nu văd nimic așa cum este acum."

LECȚIA 10

"Gândurile mele nu înseamnă nimic."

LECȚIA 11

"Gândurile mele lipsite de înțeles îmi arată o lume lipsită de
înțeles".

LECȚIA 12

" Sunt indispus pentru că văd o lume lipsită de înțeles."

LECȚIA 13"

" O lume lipsită de înțeles stârnește teamă."

LECȚIA 14

"Dumnezeu nu a creat o lume lipsită de înțeles."

LECȚIA 15

"Gândurile mele sunt imagini pe care eu le-am plăsmuit."

LECȚIA 16

"Nu am nici un gând neutru."

LECȚIA 17

"Nu văd lucruri neutre."

LECȚIA 18

"Nu resimt de unul singur efectele vederii mele. "

LECȚIA 19

"Nu resimt de unul singur efectele gândurilor mele."

LECȚIA 20

"Sunt hotărât să văd"

LECȚIA 21

"Sunt hotărât să văd lucrurile altfel."

LECȚIA 22

"Ceea ce văd este o formă de răzbunare."

LECȚIA 23

"Mă pot desprinde de lumea pe care o văd, renunțând la gândurile de atac."

LECȚIA 24

"Nu îmi percep propriile interese."

LECȚIA 25

"Nu cunosc menirea nici unui lucru."

LECȚIA 26

"Gândurile mele de atac îmi atacă invulnerabilitatea."

LECȚIA 27

"Mai presus de toate, vreau să văd."

LECȚIA 28

"Mai presus de toate, vreau să văd altfel lucrurile."

LECȚIA 29

"Dumnezeu este în tot ce văd."

LECȚIA 30

"Dumnezeu este în tot ce văd, deoarece Dumnezeu este în mintea mea. "

LECȚIA 31

"Nu sunt victima lumii pe care o văd."

LECȚIA 32

"Eu am inventat lumea pe care o văd."

LECȚIA 33

"Există un alt mod de a privi lumea."

LECȚIA 34

"Aș putea vedea pace în loc de ce văd."

LECȚIA 35

"Mintea mea este parte din Mintea lui Dumnezeu.

Sunt foarte sfânt."

LECȚIA 36

"Sfințenia mea învăluie tot ce văd."

LECȚIA 37

"Sfințenia mea binecuvântează lumea."

LECȚIA 38

"Nimic nu este cu neputință pentru sfințenia mea."

LECȚIA 39

"Sfințenia mea îmi este mântuirea."

LECȚIA 40

"Sunt binecuvântat ca Fiu al lui Dumnezeu."

LECȚIA 41

"Dumnezeu merge cu mine oriunde mă duc."

LECȚIA 42

"Dumnezeu îmi este tăria. Viziunea este darul Său."

LECȚIA 43

"Dumnezeu îmi este Sursa. Nu pot vedea lipsit de El."

LECȚIA 44

"Dumnezeu este Lumina în care văd."

LECȚIA 45

"Dumnezeu este Mintea cu care gândesc."

LECȚIA 46

"Dumnezeu este iubirea în care iert."

LECȚIA 47

"Dumnezeu este Tăria în care mă încred."

LECȚIA 48

"Nu este nimic de care să te temi."

LECȚIA 49

"Vocea lui Dumnezeu îmi vorbește în fiecare clipă a zilei."

LECȚIA 50

"Sunt susținut de iubirea lui Dumnezeu."

LECȚIA 51

Recapitularea de astăzi parcurge următoarele idei: L 1- 5

LECȚIA 52

Recapitularea de astăzi parcurge aceste idei: L 6- 10

LECȚIA 53

Astăzi vom recapitula următoarele: L 11- 15

LECȚIA 54

Acestea sunt ideile de revăzut pentru astăzi: L 16- 20

LECȚIA 55

Recapitularea de astăzi include următoarele: L 21- 25

LECȚIA 56

Recapitularea noastră include următoarele: L 26- 30

LECȚIA 57

Să recapitulăm aceste idei: L 31- 35

LECȚIA 58

Astăzi recapitulăm următoarele idei: L 36- 40

LECȚIA 59

Astăzi avem de recapitulat următoarele idei: L 41- 45

LECȚIA 60

Iată ideile pentru recapitularea de astăzi: L 45- 50

LECȚIA 61

"Eu sunt lumina lumii."

LECȚIA 62

"Iertarea îmi este funcția ca lumină a lumii."

LECȚIA 63

"Lumina lumii aduce pace fiecărei minți prin iertarea mea."

LECȚIA 64

"Fie să nu-mi uit funcția."

LECȚIA 65

"Singura mea funcție este cea hărăzită mie de Dumnezeu."

LECȚIA 66

"Fericirea mea și funcția mea sunt una."

LECȚIA 67

"Iubirea m-a creat ca pe Sine Însăși."

LECȚIA 68

"Iubirea nu reproșează nimic."

LECȚIA 69

"Reproșurile mele ascund lumina lumii din mine."

LECȚIA 70

"Mântuirea mea vine de la mine."

LECȚIA 71

"Numai planul de mântuire al lui Dumnezeu va izbuti."

LECȚIA 72

"Reproșurile mele sunt un atac la adresa planului de mântuire al lui Dumnezeu."

LECȚIA 73

"Voiesc să fie lumină."

LECȚIA 74

"Nu există nici o voie, cu excepția Voii lui Dumnezeu."

LECȚIA 75

"A venit lumina."

LECȚIA 76

"Nu sunt sub nici o lege, cu excepția legilor lui Dumnezeu."

LECȚIA 77

"Sunt îndreptățit la miracole."

LECȚIA 78

"Fie ca miracolele să înlocuiască toate reproșurile."

Lecția 79

"Fie să recunosc problema, ca să poată fi rezolvată."

LECȚIA 80

"Fie să recunosc faptul că problemele mi-au fost rezolvate."

LECȚIA 81

Ideile noastre de recapitulat pentru astăzi sunt: L 61, 62

LECȚIA 82

Astăzi vom recapitula aceste idei: L 63, 64

LECȚIA 83

Să recapitulăm astăzi aceste idei: L 65, 66

LECȚIA 84

Iată ideile pentru recapitularea de astăzi: L 67, 68

LECȚIA 85

Recapitularea de astăzi va parcurge următoarele idei: L 69, 70

LECȚIA 86

Iată ideile de recapitulat pentru astăzi: L 71, 72

LECȚIA 87

Recapitularea noastră de astăzi va parcurge aceste idei: L 73, 74

LECȚIA 88

Astăzi vom recapitula următoarele idei: L 75, 76

LECȚIA 89

Iată ideile pentru recapitularea de astăzi: L 77, 78

LECȚIA 90

Pentru această recapitulare, vom folosi următoarele idei: L 79, 80

LECȚIA 91

"Miracolele se văd în lumină."

LECȚIA 92

"Miracolele se văd în lumină, iar lumina și tăria sunt una."

LECȚIA 93

"Lumina, bucuria și pacea sălășluiesc în mine."

LECȚIA 94

"Eu sunt așa cum m-a creat Dumnezeu."

LECȚIA 95

"Sunt Unicul Sine, unit cu Creatorul meu."

LECȚIA 96

"Mântuirea vine de la Unicul meu Sine."

LECȚIA 97

"Eu sunt spirit."

LECȚIA 98

"Voiesc să-mi accept rolul în planul de mântuire al lui Dumnezeu."

LECȚIA 99

"Mântuirea este unica mea funcție aici."

LECȚIA 100

"Rolul meu este esențial în planul de mântuire al lui Dumnezeu."

LECȚIA 101

"Voia lui Dumnezeu pentru mine este fericirea desăvârșită."

LECȚIA 102

"Împărtășesc Voia lui Dumnezeu pentru mine: desăvârșita mea fericire."

LECȚIA 103

"Dumnezeu fiind iubire, este de asemenea și fericire."

LECȚIA 104

"Caut doar ceea ce-mi aparține cu adevărat."

Lecția 105

"Ale mele sunt pacea și bucuria lui Dumnezeu."

LECȚIA 106

"Fie ca eu să tac și să ascult adevărul."

LECȚIA 107

"Adevărul va corecta toate greșelile din mintea mea."

LECȚIA 108

"În adevăr, a dăruii și a dobândii sunt una."

LECȚIA 109

"Mă odihnesc în Dumnezeu."

LECȚIA 110

"Sunt așa cum Dumnezeu m-a creat."

LECȚIA 111

De recapitulat dimineața și seara:

LECȚIA 112

De recapitulat dimineața și seara:

LECȚIA 113

De recapitulat dimineața și seara:

Lecția 114

De recapitulat dimineața și seara:

LECȚIA 115

De recapitulat dimineața și seara:

LECȚIA 116

De recapitulat dimineața și seara:

LECȚIA 117

De recapitulat dimineața și seara:

LECȚIA 118

De recapitulat dimineața și seara:

LECȚIA 119

De recapitulat dimineața și seara:

LECȚIA 120

De recapitulat dimineața și seara:

LECȚIA 121

"Iertarea este cheia fericirii."

LECȚIA 122

"Iertarea oferă tot ce vreau."

LECȚIA 123

"Mulțumesc Tatălui meu pentru darurile Sale către mine."

LECȚIA 124

"Fie să-mi aduc aminte că sunt una cu Dumnezeu."

LECȚIA 125

"Astăzi primesc în tihnă Cuvântul lui Dumnezeu."

Volumul IV

LECȚIA 126

"Tot ce dăruiesc îmi este dăruit mie însumi."

LECȚIA 127

"Nu există altă iubire decât cea a lui Dumnezeu."

LECȚIA 128

"Lumea pe care o văd, nu deține nici un lucru pe care să-l vreau."

LECȚIA 129

"Dincolo de această lume se află o lume pe care o vreau."

LECȚIA 130

"Este imposibil să vezi două lumi."

LECȚIA 131

"Oricine caută să ajungă la adevăr nu poate să nu reușească."

LECȚIA 132

"Dezleg lumea de tot ceea ce am crezut despre ea."

LECȚIA 133

"Nu voi prețui ceea ce este lipsit de valoare."

LECȚIA 134

"Fie să percep iertarea așa cum este ea."

LECȚIA 135

"Dacă mă apăr, sunt atacat."

LECȚIA 136

"Boala este o strategie defensivă împotriva adevărului."

LECȚIA 137

"Atunci când sunt vindecat, nu sunt singurul care se vindecă."

LECȚIA 138

"Cerul este alternativa pentru care trebuie să mă decid."

LECȚIA 139

"Voi accepta Ispășirea pentru mine însumi".

LECȚIA 140

Numai mântuirea se poate spune că este leac.

LECȚIA 141

"Mintea mea conține doar ceea ce gândesc cu Dumnezeu."

LECȚIA 142

"Mintea mea conține doar ceea ce gândesc cu Dumnezeu."

LECȚIA 143

"Mintea mea conține doar ceea ce gândesc cu Dumnezeu."

LECȚIA 144

"Mintea mea conține doar ceea ce gândesc cu Dumnezeu."

LECȚIA 145

"Mintea mea conține doar ceea ce gândesc cu Dumnezeu."

LECȚIA 146

"Mintea mea conține doar ceea ce gândesc cu Dumnezeu."

LECȚIA 147

"Mintea mea conține doar ceea ce gândesc cu Dumnezeu."

LECȚIA 148

"Mintea mea conține doar ceea ce gândesc cu Dumnezeu."

LECȚIA 149

"Mintea mea conține doar ceea ce gândesc cu Dumnezeu."

LECȚIA 150

"Mintea mea conține doar ceea ce gândesc cu Dumnezeu."

GLOSAR- INDEX pentru UN CURS ÎN MIRACOLE